

BURMESE
CLASSIC

မယ်မင်းဘွဲ့

ချေလို့နေလို့ချစ်လေသည်

www.burmeseclassic.com

မယ်မင်းဘုံ

ချေလို့နေလို့ ချစ်လေသည်

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၀၂၈၅)၊ စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

၀၉၅·၈၃

မယ်မင်းဘုံ

ချေလို့နေလို့ ချစ်လေသည်၊ မယ်မင်းဘုံ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၈၀-၈၊ ၅×၇

(၁) ချေလို့နေလို့ ချစ်လေသည်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်မင်းရဲ့ ဆေးကျောင်းသားနှင့်အီကိုကွင်းဆို
တဲ့ ဝတ္ထုလေးကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ တကယ့် Fancy ဆန်တဲ့
ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ Idea တွေကလည်း အရမ်းမိုက်တယ်။
အရေးအသားတွေ ကလည်း good ပဲနော်။

မမမယ်မင်းရေ ... နောက်လထွက်မယ့် စာအုပ်
လေးကိုလည်း မျှော်နေပါတယ်။

ယခင်:

Environmental Studies

စေတနာစာပေ၏

သို့

ပျော်ရွှင်ပါစေ မမမင်းရေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆက်စာလေးကို မမမင်းရဲ့ “ဆေးကျောင်းသားနှင့်အီကိုကွင်း” ဝတ္ထုလေးမှာတွေ့ရလို့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ “မမမင်း ယုံပါနော်”။ “မမမင်း”ရဲ့ စာတ်ပုံလေးနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို မျှော်နေရပေမယ့် မရောက်လာလို့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆက်စာလေး “မမမင်း” ဆီ မရောက်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားတယ်ဗျာ။ “ဆေးကျောင်းသားနှင့် အီကိုကွင်း” ဝတ္ထုလေးက အခြားဝတ္ထုလေးတွေနဲ့ ပုံစံကွဲထွက်ပြီး အရမ်းဖတ်လို့ ကောင်းတယ်ဗျာ။

ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်လေးရယ်၊ ဝတ္ထုရဲ့ “Photo Cover” လေးကို မြင်ကတည်းက အရမ်းဖတ်ချင်နေပြီဗျာ။ ဒီဝတ္ထုလေးက ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ “ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးဖတ်ပြီး ဝယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရစာအုပ်လေးပါ”

“မမမင်း” တစ်ယောက် “မယ်မင်းဘုံ” ဆိုသော စာရေးဆရာမကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ထာဝရကြည်လင်ရှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ပို၍ကောင်းသော ဝတ္ထုလေးကို ထာဝရရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

“မမမင်း”ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်
မြတ်ဇော်ဟိန်
Maths (Final)
မကွေးတိုင်း၊ နတ်မောက်မြို့

စေတနာစာပေ၏

မမမင်း ...

ကျန်းမာပါစေခင်ဗျာ။ မမယ်မင်းရဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း မပျက်ဖတ်ပြီး အားပေးနေတဲ့သူပါ။ “ဆေးကျောင်းသားနှင့် အီကိုကွင်း” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်လေးက တော်တော်ဖမ်းစားနိုင်ပါတယ်။ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်လို့လည်း ပြောချင်ပါတယ်။ နောက်လခေါင်းစဉ်လေးက ဘာများပါလိမ့်။

ခင်မင်စွာ အားပေးနေတဲ့

ကောင်းစေမင်း
Kaung Say Min (မိတ္တူ)
မ/ဒဂုံ

စေတနာစာပေ၏

ဆရာမရေ ...

ဆရာမ ရေလိုအေးပြီး အစဉ်ထာဝရ ပျော်ရွှင်ပါစေ
လို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

ဆရာမရဲ့ ခေါင်းစဉ်လေးတွေက သိပ်ဆန်းတယ်၊
ဇာတ်ကောင်နာမည်လေးတွေကလည်း အရမ်းလှတယ်။ အခုခေတ်
လူငယ်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်စေပါတယ်။

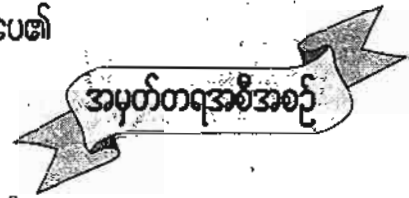
ထာဝရပရိသတ်

မာမာ

၁၄၂-လမ်း (၂ လွှာ)

ရန်ကုန်

စေတနာစာပေ၏

Hi

မယ်မယ်ရေ ...

ကျန်းမာပါရဲ့လား ? ။ ဒီလအတွက်ကိုတော့ အထူး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ “ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိကိုကွင်း” ကို အရမ်း
ကြိုက်နှစ်သက်ရပါကြောင်းနော်။ အရမ်းကြိုက်တယ်။ မယ်မယ်ကိုလည်း
အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ လမင်းတောင်းဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ရေး
ပေးတဲ့အတွက် မယ်မယ်နဲ့ အပြင်မှာတွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြော
ချင်ပါသေးတယ်။

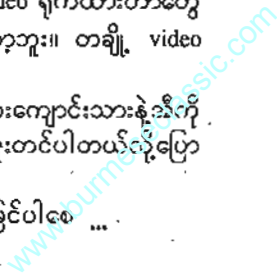
မယ်မယ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေက ကလေးဗြို့မှာ star စတားပဲ
နော်။ “ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိကိုကွင်း” ကိုလည်း ကလေးဗြို့မှာ အရမ်း
ကြိုက်ကြတယ်။ ဝတ္ထုအသစ်တွေထွက်တဲ့အချိန်မှာ လမင်းက စာမေး
ပွဲ ပြောနေတာ။ ဝတ္ထုကို ချက်ချင်းမဖတ်လိုက်ရဘူး။ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ
ဖတ်ရတာ။ အခုလည်း project လုပ်နေတာ။ မအားတဲ့ကြားကနေ
မယ်မယ်ဆီ စာအရောက်ပို့လိုက်တယ်နော်။

လမင်းလည်း မအားသေးလို့ နောက်လမှပဲ စာများများ
ရေးတော့မယ်နော်။ မယ်မယ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို video ရိုက်ထားတာတွေ
ကို ခုနောက်ပိုင်း လမင်း သိပ်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘူး။ တချို့ video
တွေက ဝတ္ထုနဲ့တောင်မတူဘူး ဝှမ်းနေတယ်။

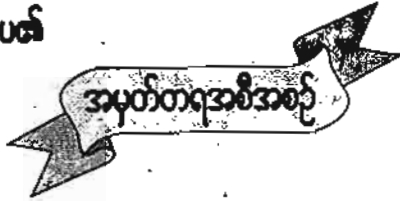
လမင်း တောင်းဆိုထားတဲ့ “ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိကို
ကွင်း” ဝတ္ထုကို ရေးပေးတဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြော
ပါရစေ မယ်မယ်။

မယ်မယ် ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ ...

ဆန္ဒဖြင့် ...

စောနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်းဘုံ ... အစ်မရဲ့ပရိသတ်ပါ ...

ဝတ္ထုတွေက တစ်အုပ်ထက်တစ်အုပ် ပိုကောင်းလာပါတယ်။ အစ်မရဲ့ “ဆေးကျောင်းသားနှင့်အီကိုကွင်း” ပြီးတော့ “အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း” နှစ်အုပ်လုံးကို သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ ရသပေါင်းစုံ ရေးနိုင်တဲ့ ဆရာမကို လေးစားလျက်။

ခင်မင်လျက် ...

မေဇင်

ရေကျော်လမ်းမကြီး

ရန်ကုန်။

စောနာစာပေ၏

သို့

မမဘုံ ...

“ဆေးကျောင်းသားနှင့်အီကိုကွင်း” ကို ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ မမဘုံ အရေးအသားတွေ အရမ်းပဲ ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းလည်း ကောင်းတယ်။ နောက်တစ်ခု စာအုပ် Cover design အရမ်းမိုက်တယ်။ အရေးအသားတွေကြိုက်လို့ အပိုင်ဝယ်ထားတယ်။ “အမုန်းပြယ်ပိုင်” ဗီဒီယို ကြည့်ပြီးပြီ။ ကောင်းပါတယ်။ မမဘုံ ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားနိုင်ပါစေ။

မင်းမြတ်မြတ်

ဒု/နှစ် - သင်္ချာ

အိမ်အမှတ်(၅၈) ညောင်ဇော်သာ

မိတ္ထီလာမြို့၊ မန္တလေးတိုင်း။

စေတနာစာပေ၏

ဘုံ ...

စာအုပ်တွေ အရမ်းကြိုက်တယ်။ အသစ် အသစ် တွေကို ရသစုံ မထပ်ရအောင် ရေးပေးနေတဲ့ ဘုံ၊ ဆယ်ကျော် သက်တွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေရော၊ သိက္ခာရှိမှုတွေကိုရော၊ စုံလင် ဣာရေးပေးတဲ့ ဘုံကို လေးစားဂုဏ်ယူပါတယ်။ အချိန်လေး ရရင် တော့ စာပြန်ပေးပါနော်။

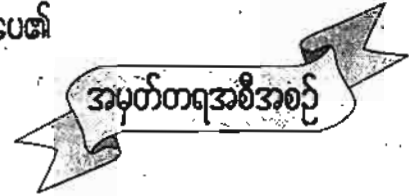
ထွေးအိ

သောင်ခုန်ကျေးရွာ

ကွမ်းခြံကုန်း

ရန်ကုန်တိုင်း

စေတနာစာပေ၏

ဘုံဘုံရေ ...

စာအုပ် နှစ်အုပ်လုံး ဖတ်ပြီးပြီ သိလား။ တစ်အုပ် ကတော့ “ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိကိုကွင်း” ပေါ့။ ချိုလှကိုလည်း သိပ်ကြိုက်၊ ဟို ... ဆေးကျောင်းသားကိုလည်း သိပ်ခိုက်။ ဘုံဘုံ ရဲ့ ကဗျာလေးတွေကိုလည်း သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်အုပ် က် “အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း” ဒီစာအုပ်လေးကတော့ အပြင်းစား လေးနော်။ ရေးသမျှ စာအုပ်ထဲမှာ မူကွဲထွက်နေပြီး အပြင်းစား စာအုပ်လေးပဲလို့ ခံစားမိပါတယ်။ သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။

မိုးမိုး

စည်ပင်သာယာရပ်

ပြင်ဦးလွင်ခရိုင်

မိုးကုတ်မြို့

စေတနာစာပေ၏

သို့

အစ်မ မယ်မင်းဘုံ ...

အစ်မရဲ့ဝတ္ထုလေးတွေက ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားဘူးနော်။ ဘဲဥခြမ်းလေးတွေရဲ့အလယ်မှာ သကြားပြောင်းလေးတွေ ဆီဆမ်းထားတယ်နော်။ အဲဒါလည်း ဂယက်ပဲ မိုက်တယ်။ နောက်ပြီး "အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း" ကို ငှားလို့မရလို့ မဖတ်ရသေးဘူး အစ်မရေ၊ ဖတ်ပြီးတော့ စာထပ်ရေးမယ်နော် အစ်မ။

အစ်မ အရမ်း အရမ်း အောင်မြင်ပါစေ။

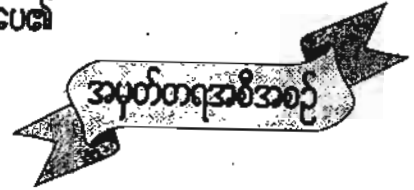
မီးမီး

စည်ပင်သာယာရပ်ကွက်
ရေနံချောင်းမြို့
မကွေးတိုင်းဒေသကြီး

နေလင်း

စည်ပင်လမ်း
၂၄-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံတောင်ပိုင်း
ရန်ကုန်

စေတနာစာပေ၏

ဆရာမ မယ်မင်းဘုံ ...

မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက ဟာကွက်ဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး။
မဟုတ်ဘဲလေးတွေလည်း ပွားစေပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကတော့ "အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း" ပါပဲ။ ပြောစရာမရှိအောင် ကို အရမ်းကောင်းပါတယ်။

မမရဲ့ပရိသတ် ...

စေတနာစာပေ၏

သို့

အစ်မရေ ...

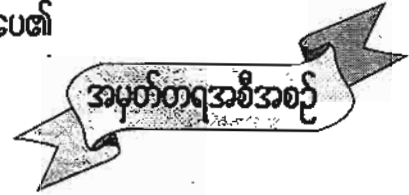
အစ်မရဲ့ "မြားနတ်မောင်ဂုန်းဒိုင်းကြဲနေသည်" ဝတ္ထုကတော့ တအားကောင်းတယ်နော်။ ညီမလေးတို့ကတော့ ဝတ္ထုကို မိအောင်ရိုက်နိုင်လိမ့်မည်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုကတော့ ပြောစရာမရှိအောင်ပဲ။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာနဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပေးလိုက်ပါတယ်။

စေတနာမွန်ဖြင့် ...

ပရိသတ်

စေတနာစာပေ၏

Hi

မယ်မယ် ...

မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်။ "အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း" ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။

မထင်မှတ်တဲ့ ပုံစံလေးတွေနဲ့ တင်ဆက်ပေးထားတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ Video တွေလည်း ကြည့်ရပါတယ်။ မယ်မယ် အရမ်းအောင်မြင်နေပြီနော်။

မအားတဲ့ကြားက စာရေးလိုက်ရတာပါ။

ဒီထက်မက မယ်မယ် အောင်မြင်မှာပါ။ Figh ting.

အမာခံပရိသတ်

လမင်း

အမှတ်(၄၄/၃)

တော်ဝင်သစ်ခွဲခြံ

မင်္ဂလာဥယျာဉ်ရပ်ကွက်

www.burmeseclassic.com

စေတနာစာပေ၏

သို့

ဆရာမ “အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း” ဖတ်ပြီးပါပြီ။
မထင်မှတ်ဘဲနှင့် သိပ်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုလေးပေါ့။

“ဘဝမှာ

ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသားလွန်ဆွဲကြရင်

မှန်တိုင်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်

(ဘဝဟာရီဟာဇယ်)လုပ်လို့မရလို့

“အဲဒီမှန်တိုင်း ငြိမ်သက်ဖို့

တစ်ချက်တည်းပဲ ဆုံးဖြတ်ရတတ်တယ်”

ဒီကဗျာလေးကိုရေးတဲ့ ဆရာမ သိပ်တော်တာပဲ။

အမာခံပရိသတ်

နီနီရဲ

လေးထောင့်ကန်

စံပြုရယ်

ဒဂုံတောင်ပိုင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

ဘုံဘုံ ...

ခန့်နေသွေး၊ ဥဥ၊ တုတု၊ ခေါင် သူတို့တွေရဲ့လုံး
ဆွေးနေတဲ့ ပြဿနာကြီးကို သာသာလေးလေး ရှင်းနိုင်ခဲ့တယ်နော်။

ယောက်ျားတွေကို အမုန်းထက်ပိုတဲ့ စကားလုံးရှိ
ရင် ထပ်သုံးပြီး မုန်းချင်ပါသေးတဲ့ ဆိုတဲ့ တိုးရဲ့အမုန်းဝါဒတွေ
ဆိုလည်း သိပ်ကြိုက်၊ စ လယ် အဆုံး သိပ်ကောင်းတဲ့ “အခန့်
မသင့်မှန်တိုင်း” လေးပါ။

ချစ်သောပရိသတ်

ခင်ခင်ကျော်

၉ x ၈ လမ်း၊ ၇၆-လမ်း

အောင်မြေသာစံမြို့နယ်၊ မြောက်ပြင်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ မမမယ်မင်းဘုံ။ မမ ရဲ့ စာအုပ်တွေ အရမ်းဖတ်လို့ ကောင်းတယ်။ August လထွက် “ဆေး ကျောင်းသားနှင့်အိကိုကွင်း” က ဖတ်လို့ အရမ်းကောင်းတယ်။ “မြား နတ်မောင်ဝုန်းဒိုင်းကြီး” လည်း အရမ်းဖတ်လို့ ကောင်းပါတယ်။ မမရဲ့ နောက်ပိုင်းထွက်တဲ့ စာအုပ်တွေမှာ ဓာတ်ပုံမပါလာတာ ကြာပြီနော်။ ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်စာအုပ် အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမရဲ့ စာအုပ် တွေကို အမြဲအားပေးနေပါတယ်။ ဖုန်းဆက်တာကို လက်ခံပြီး စကား ပြောတဲ့အတွက် အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

မမရေးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာပါတဲ့ ကဗျာတွေလည်း အရမ်းကောင်းတယ်နော်။ မမ အချိန်မရတဲ့ကြားထဲက ဒီစာလေးကို ဖတ်ပေးတဲ့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမ အောင်မြင်မှု အပေါင်းနှင့်အတူ သရဖူဆောင်းနိုင်ပါစေလို့ ညီမလေး ဆုတောင်းပေး ပါတယ်။

“မမ”ကို အမြဲတမ်း ချစ်ခင်အားပေးနေမယ့် ...

နန်းဗွေးဗွေး

အမှတ် - ၅၇/၁၁ ဈေးရှေ့ရပ်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်းဘုံ ...

မင်္ဂလာပါ ...။ ညီမလေးက မမယ်မင်းဘုံရဲ့ ပရိ သတ်တစ်ဦးပါ။ အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း စာအုပ်လေးက အရမ်း ကောင်းပါတယ်။ အခုစာအုပ်မျိုးလို လေးနက်တဲ့ စာအုပ်လေးတွေ တို့ များများရေးပေးပါနော်။ ပထမဆုံး မိတ်ဆက်စာအုပ် အမှားပါ ရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

မမယ်မင်းဘုံ အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေ။

ငယ်ငယ်ချစ်

ဘူတာတောင်(၁၈)လမ်း

မြူးမြို့

စေတနာစာပေ၏

ဆရာမဘုံရေ ...

နေကောင်းပါရဲ့နော် ...

ဆရာမဘုံရဲ့ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်လေးတွေက သိပ်မိုက်
တာပဲနော်၊ ဘုံကို အရမ်းအားကျမိပါတယ်။ အောင်မြင်ခြင်း များ
စွာနဲ့ ထာဝရရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

ချင်းချင်း

- အမှတ်(၁)ရပ်ကွက်
- သာပေါင်းမြို့နယ်
- ကညင်ချောင်းရပ်ကွက်
- ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး

စေတနာစာပေ၏

သို့

မင်္ဂလာပါ မမရေ ...

မမ စာအုပ်လေးတွေက တအားဖတ်လို့ ကောင်း
တယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေကလည်း ဘယ်တော့မှ မထပ်ဘူး။
တကယ်ကို ခေတ်မီတယ်။

ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အခန့်မသင့်မုန်တိုင်းကို ကြိုက်တယ်။
တခြားဝတ္ထုတွေကိုလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ မမရေ အခန့်မသင့်
ဗြီးရင် ဘာစာအုပ်လေးများ ထွက်မှာလဲ သိချင်နေပါပြီ။

မျှော်နေပါ့မယ် ...

ပရိသတ်

သီတာမောင်

ဗမာအေးရပ်ကွက်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ် ...

ချစ်ခင်လေးစားပါတယ်။ မမမယ်လို့ ခေါ်မယ်နော်။ မမမယ်ရေးတဲ့ စာအုပ်တိုင်းကို အားလုံးကြိုက်ပါတယ်။ အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း စာတ်လမ်းလေး သိပ်ကောင်းပါတယ်။ အဲလို ပြင်းရှုရှု စာတ်လမ်းမျိုးလေးတွေ ရေးပေးပါဦး မမယ်ရေ။

မမမယ်ရဲ့ စာအုပ်တိုင်း အမြဲတမ်းဖတ်တယ် ...

သော်စင်မြတ်

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး

ပုသိမ်မြို့၊ (၇)ရပ်ကွက်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်း ... ခင်မင်လေးစားစွာ စာရေးလိုက်ပါ

တယ်။ မမယ်မင်းရဲ့ စာအုပ်တွေက ဝေဖန်စရာ မလိုအောင်ကောင်းတယ်။ စာအုပ်တိုင်းကို ညီမလေး မလွတ်တမ်း ဖတ်ပါတယ်။ မမယ်မင်း တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ကြယ်ပွင့်လေးတစ်လုံး ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

ညီမလေး

မေနှင်းဖြူ

ဗောဓိကုန်းရပ်ကွက်

တိုက်ကြီး

ရန်ကုန်မြို့

စောနာစာပေ၏

သို့

ဆရာမ မယ်မင်းဘုံ လေးစားပါတယ်ခင်ဗျာ။

“ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိကိုကွင်း” က လူငယ်ဆန်ပြီးကောင်းတယ်။

“အခန့်မသင့်မုန်တိုင်း” က လူကြီးဆန်ပြီး ကောင်းတယ်”

ရသစုံရေးနိုင်တဲ့ ဆရာမကို လေးစားပါတယ်။

ဝတ္ထုကောင်းတွေ များများထွက်နိုင်ပါစေ။

“မြားနတ်မောင်ဂုန်းဒိုင်းကြံနေသည်” လို့ အပျိုကြီး

ဟာသဇာတ်လမ်းလေးတွေလည်း ရေးပေးပါဦး။

ခင်မင်မှုများဖြင့် ...

ရဲရင့်ပိုင်

ထီးတန်း(၂)လမ်း

ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်

စောနာစာပေ၏

To

အမြဲတမ်း အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်မို့ ဘယ်စာအုပ်

မဆို ကြိုက်ပါတယ်။ “အခန့်မသင့်မုန်တိုင်း” ကတော့ အရသာ ကွဲထွက်နေတဲ့ စာအုပ်လေးပေါ့။

မမယ်မင်းဘုံ ထာဝရ အောင်မြင်ပါစေ ...

အားပေးလျက်

လှိုင်းနဒီ

ခင်သာ

ကလေးမြို့

စေတနာစာပေ၏

ဆရာမ ...

သမီး စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမစာအုပ်တွေ
ဝေဖန်လို့ မရအောင် ကောင်းပါတယ်။ အရေးအသားတွေကလည်း
ကောင်းတယ်။ ဆရာမက ချောလည်းချောတယ်။ အရမ်းကျော်
ကြားပြီး အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ။
“ဆေးကျောင်းသားနှင့်အီကိုကွင်း” စာအုပ်လေးကိုတော့ အကြိုက်
ဆုံးပါ။

အားပေးလျှက်

သဲသဲ

အ-ထ-က ဧဂျမ်း

တောင်သာမြို့နယ်

မန္တလေးတိုင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

ဘုံရေ ... မင်္ဂလာပါ။

ချစ်ခင်စွာဖြင့် ဘုံလို့ ခေါ်ပါရစေနော်။ ဘုံရဲ့စာအုပ်
တွေရော အခွေတွေရောကို မလွတ်တမ်း အားပေးနေတာပါ။
ဘုံရဲ့ဇာတ်ကောင်စရိုက်လေးတွေကို သိပ်ပြီး သဘောကျပါတယ်။
“ဆေးကျောင်းသားနှင့်အီကိုကွင်း” ကို ဘယ်သူတွေနဲ့ ရိုက်မှာလဲ။
အရပ်လေးတွေနဲ့ အသက်သွင်းမှာမို့ ကြည့်ချင်လှပါပြီ။ နောက်လ
ထွက်မယ့်ဝတ္ထု ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ရင်တွေ့စုန်နေပါတယ်။ ဘုံ
စာပေလေးခရီးမှာ ချောမွေ့အောင်မြင်ပါစေ။

ပန်းဖြူ

၆ (ဘုတာတောင်လမ်း)

ဖြူးမြို့

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမာဘဲရေ “လရောင်စစ်စစ်သမီးရည်းစား”ကို video ထွက်တော့မယ်ဆိုလို့ အရမ်းကြည့်ချင်နေပါပြီ။ ဖြူည သိပ်ကြိုက် တဲ့ဝတ္ထုလေးမို့ပါ။ အခုလည်း “အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း”ကို ဖတ် ပြီး သိပ်ကြိုက်နေပါတယ်။ အစ်မရဲ့ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ ပြန်စာလေး ကို မျှော်နေပါ့မယ်။ ဖုန်းနံပါတ်လေးရောနော် မမ။

ချစ်တဲ့

ဖြူည

စံပယ်လမ်းသွယ်

၁၂ ရပ်ကွက်

ရွှေပြည်သာ

စေတနာစာပေ၏

သို့

မယ်မင်းရေ ... လေးစားမှုနဲ့ ခေါ်လိုက်တာပါနော်။ အခုထွက်တဲ့ “အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း”ကို ဖတ်ပြီး သိပ်ကြိုက်ပါ တယ်။ အဖေအရင်းနှင့် သမီးအရင်း မသိကြတဲ့ မျှုပ်ကွက်ထား တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကိုဖတ်ရင်း ရင်တွေတောင်တုန်တယ်။ မယ်မင်း သိပ်တော်တာပဲ။ video များရိုက်ခဲ့ရင် တော်တော်ကောင်းမယ့် ဇာတ်လမ်းလေးပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ မယ်မင်းရေ ... ကျောင်းပြီး ပြီလား။ မယ်မင်း အသက်ရော ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ မွေးနေ့ လေး သိခွင့်ရရင် မွေးနေ့ဆုတောင်းပေးချင်လို့ပါ။ ပျော်ရွှင်နိုင် ဝါစေ။

နီနီကျော်

အမှတ်(၂)ကန်မ

သရက်မြို့

...

စေတနာစာပေ၏

To

ဘုံရေ ကဗျာတွေ အရမ်းကောင်းတယ်။ ဘုံ့ကို ဖုန်းဆက်တာ ပြန်ပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ။ ဘုံ့ကို လေးစားအားကျပါတယ်။

ခင်မင်အားပေးလျက်

ညိုညိုတာ

တူးမြောင်းရွာ

ဟင်္သာတမြို့နယ်

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး

စေတနာစာပေ၏

သို့

မယ်မင်း ...

“ဆေးကျောင်းသားနဲ့အိကိုကွင်း”

“အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း”

တစ်ပုဒ်က fancy တစ်ပုဒ် dram ၊ နှစ်အုပ်စလုံး ပညာပြပြီးရေးထားတဲ့အတွက် လေးစားမိပါတယ်။ ရှေ့လထွက်မယ့် စာအုပ်လေးကရော ဘာများဖြစ်မှာလဲဟင်။

အရမ်းရမ်း အောင်မြင်ပါစေ။

ရွှေသမီး

ကမ်းနားလမ်း

ပုသိမ်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမရေ ... မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ။ မမရဲ့
“မြားနတ်မောင်ဂုန်းဒိုင်းကြီနေသည်” စာအုပ်ကလေးကို အကြိုက်
ဆုံးပါပဲ။ အဲဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်ပြီး အရမ်းကြည်နူးနေပါတယ်။
ညီမလေးတို့ဆီမှာ နောက်ထပ်စာအုပ် မလာသေးပါ။ နောက်ထပ်
ဘာခေါင်းစဉ်နဲ့ ထပ်ထွက်မှာလဲဟင်၊ စောင့်မျှော်နေပါတယ်။

❧

ဖောင်တန်းရုပ်
စကုမြို့
မကွေးတိုင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

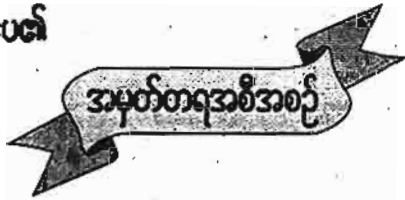
မမရေ ... “အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း” ကို အရမ်းကြိုက်
တယ်။ ဖွေးဥဥ၊ ဇွဲတုတု နာမည်လေးတွေက အရမ်းလှတယ် မမ
ရယ်။ ယောက္ခမနှင့်ရွေးမ ဇာတ်လမ်းလေး ဆိုပေမယ့် မထင်တဲ့
လှည့်ကွက်လေးတွေနဲ့ ရေးထားတာ အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မမ
ရေ ... နောက်စာအုပ်တွေလည်း ပိုကောင်းအောင် ရေးပေးပါဦး
နော်။

ပျော်ရွှင်ပါစေ မမရေ ...

အင်နီဂိုင်း
ဒု/နှစ် အထေးသင်(ရူပ)
ဒဂုံတက္ကသိုလ်

၃၂

စေတနာစာပေ၏

ဘုံဘုံရေ ...

“အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း” ဆိုတဲ့အတိုင်း မှန်တိုင်းတွေ အရမ်းထန်တယ်နော်။ မထင်မှတ်ဘဲ ရွေးမနှင့်ယောက္ခမရဲ့ ဇာတ်လမ်းဆန်းဆန်းကို ဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ နောက်လည်း အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး ရေးနိုင်ပါစေ။ အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

ဆုဆုနော်

မင်္ဂလာရွှေဗဟိုရပ်ကွက်

ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း

ရွှေညောင်မြို့

မယ်မင်းဘို

ချေလို့နေလို့
ချစ်လေသည်

စိစဉ်သူ

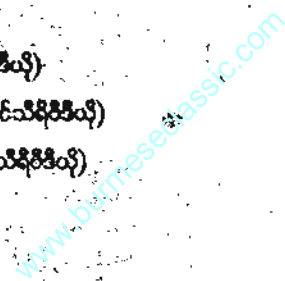
မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

မယ်မင်းဘုံ၏တွက်ပြီးစားအုပ်များ

- ၁။ အချစ်စရိတ်သာပြင်ပသို့ရောက်ရှိနေမှီသဖြင့် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂။ ရစ်ရင်...နစ်နစ်စောင့် (ရွှေစင်ဦးစိစိယို)
- ၃။ ငွေတောင်ပြည်က ပြီးသူ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၄။ ရစ်သူလိမ်ရုံ အောက်ရင်ပိ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၅။ အပန်းကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ ရင်ရန်သံလှိုင်းကြီးနေသည် (ရွှေစင်ဦးစိစိယို)
- ၆။ အချစ်ကိုမြို့ချက်ရမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ငါ့သေပါရစေ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၇။ ဆယ်ကျော်သက်ကမ်း (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၈။ သက်ဆိုင်သူအတွက် ငါ့မျက်ရည်တွေ စပွန်ထားပေးခဲ့သည်။ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၉။ ကျွန်မသာ ဝိတ်မဝကာကန်ခဲ့ဘူးဆိုရင် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၀။ နဂါးပျားရေခဲပျားတဲတဲ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၁။ အနန်းအမြို့ကဆင့်တိုးထား (မြင့်စားလျှင်ရှင်ကုတ်လှုပ်ရေး)
- ၁၂။ အလွမ်းမြင်ပင်လယ်တံမှာ လက်ပစ်ကျဆင်း ငါ့အချစ်တွေ ဝိုးလင်းခဲ့တယ် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၃။ အချစ်အတွက် မနက်ဖြန်မရှိတာ သင့်အတွက်မှတ်ရန် အသိပါ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၄။ နတ်သားအိပ်စေစေတတ်ထားတဲ့ ညနေခင်း (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၅။ ပင်လယ်အအေးပတ်အောင်ချစ်သူက ဝေလစိမ်းတိုက်လေသည် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၆။ ဘာညွှားသာရတာ (အောင်သီရိစိစိယို)

- ၁၀၈။ အနင်း Equation (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၁၀၉။ တစ်ဝတ်လောက်ခင်းရာ-ချစ်သူကို...ရင်ခွင့်၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၀။ အမြို့ကွန်ယက်နတ်သမီး (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၀၁။ မျိုးလေးရည်းစား မြို့ကြီးသား (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၂။ အပန်းပြယ်ပိုင် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၃။ နဂါးပျား Hacker (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၄။ ကွမ်းရိုးခြစ်သောမျက်ဝန်းလေးဆီ (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၅။ သူတိတ်နာတဲကြားဖြတ်အစီအစဉ် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၆။ 4 in 1 (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၇။ လရောင်စစ်စစ်သမီးရည်းစား (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၈။ ကိုယ့်နဂါးပျားတွင် သတိသမီးပန်းနေသည် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၂၉။ နေပထီအလွမ်း (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၃၀။ ဝိုးလုပ်လေလုပ် အိမ်ထောင်ပြုသည် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၃၁။ ဝေးကွာကျောရစ်သူ (စိစိယို)
- ၃၂။ ဝိုးမြေကျောခေါင်းခါသည် (စိစိယို)
- ၃၃။ သံယောဇဉ်မျက်စိစောင်းစဉ်း (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၃၄။ မြားနတ်မောင် ရန်ခိုင်ကြံစေသည် (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၃၅။ ဝေးကွာရှင်သားနှင့်အိကိုကွင်း (အောင်သီရိစိစိယို)
- ၃၆။ အစပျံမသင့်မှန်တိုင်း

ဒို့တော်ခံအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ယိုယွင်းရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ ယိုယွင်းရေး
အရပ်အခြားအာသာ တည်တံ့နိုင်ခြင်းရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီရိုး အထိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်မြဲစိမ်းစမ်းစုမ်းစုမ်းနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်စွက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အစွက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်စေရန်ကြံ။

နိုင်ငံရေး ဦးစားညီမျှန် (၄) စုံ

- နိုင်ငံတော်တည်မြဲရေး၊ ရပ်စဲစေရေးအတွက်သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးရိမ်ရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ နိုင်ငံရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ဖွင့်သန်နိုင်စေရေးအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီစံနှုန်းတော်စားကာ နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

မိပွားရေးဦးစားညီမျှန် (၄) စုံ

- နိုက်ရှင်းရေးကို ပိုမိုနိုးမြှောက်တက်သောင့် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီစံစက်မှုနိုင်ငံထူးထောင်ရေးနှင့် အခြားမိပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံနိုးမြှောက်တက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေ့ကွက်မိပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွဲမြဲစေလိုသောရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရည်အချင်း စိတ်ဓါတ် ဖွံ့ဖြိုးရေး ခွဲခြားတိုက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ မိပွားရေးကဏ္ဍကိုလည်း ကိုဇာတိစိန်စွဲ ဖွံ့ဖြိုးစေသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် နှိုင်းနှိုင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးစားညီမျှန် (၄) စုံ

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အရည်အချင်းမြှင့်တင်ရေး။
- အမျိုးသား၊ ဓာတ်ပုံပုံဆွဲရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အရပ်အချင်းများ အဖွဲ့အစည်းရေး လက်ထားရေး စေလွှတ်လက်သောက် ထိန်းသိမ်းရေးနှင့်ဆိုင်ရေး။
- စစ်မှန်သော ဖွံ့ဖြိုးမှုစိတ်ဓာတ်ဖြန့်ဖြူးသည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး။

ကျွန်မနာမည်က မီးမီးဝိုးဖြူပါ။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကျွန်မဘဝက မီးလို့ပူရပါတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲက အခုခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူကမှ ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝဟာ အဲဒီလောက်ထိ ဆိုးဝါးရသလား။ ကုရကယ်ရာမဲ့နေရသလား။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘဝမှာ အားငယ်မှုတွေ အထီးကျန်မှုတွေနဲ့ ရပ်တည်နေထိုင်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်မက သူများမိန်းကလေးတွေလို လှပတဲ့အဆင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ သွားတွေက အနည်းငယ်မျှ ရှေ့ကိုခေါ်ထွက်နေကာ မျက်နှာကလည်း ကျောက်ပေါက်မာတစ်မျိုးဖြင့် မပြေမပြစ် ဖြစ်နေရတာကြောင့် အမြဲတမ်း စိတ်အားငယ်ခဲ့ရသူပါ။ ကျွန်မဘဝအကြောင်းကို အတိုချုပ် ပြောပြရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို အရှုပ်ဆိုးဆိုး

သွားခေါ်ခေါ် ကျွန်မဟာ ငွေကြေးကလည်း မပြည့်စုံတဲ့သူဆိုတော့ အမြဲအားငယ် အထီးကျန်နေရချိန်မှာ ကျွန်မဘဝကို စာနာဖေးကူ သူကတော့ ကိုမောင်လှ ဆိုသူပါ။ သူ့ရဲ့အားပေးမှုတွေကြောင့် ကျွန်မစိတ်ဓာတ်တွေ ခွန်အားရခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမရင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဒိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြလို့ဘဝဟာ ကျွန်မအတွက် နိဗ္ဗာန်လို့ ထင်မှတ်စရာဖြစ်အောင် ကျွန်မရဲ့ဇိုက်ထဲမှာ ရင်သွေးလေး ရှိနေခဲ့ပြီ။

မမျှော်လင့်ပါဘဲ ကိုမောင်လှ ဦးနောက်သွေးကြော ပြတ်ကာ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားတော့ ကျွန်မ ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပြီပေါ့။ အဲဒီအတွက် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်လက် အသက်ရှင် မရပ်တည်နိုင်တဲ့ ကျွန်မဟာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိတယ်။

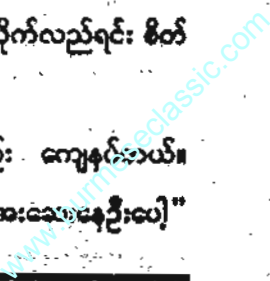
ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ကျနေပေမယ့် ကျွန်မ သတ္တိရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး။

“အဘွားကြီး ... ကျွန်မတို့ကတော့ ဒီနေရာလေးကို သိပ်ကြိုက်သွားပြီ၊ သာယာလိုက်တာအေ”

မယ်က သဘာဝစွမ်းလေးတွေ၊ ကန်ရေကြည်အေးအေးလေးတွေကို မြင်ရတာ လောကရဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြင်နေရသလို ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းအေးမှုကို ခံစားရလေသည်။ ဒီတလော မယ်မှာ Stress တွေ သိပ်များလွန်းတာကြောင့် မယ်ရဲ့အလုပ်တွေကို သမီးတွေနှင့် လွှဲထားခဲ့ကာ မယ်ကတော့ မယ်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သော်သော်ရဲ့နယ်ကို လိုက်လည်ရင်း စိတ်အပန်းလာဖြေတာပဲဖြစ်သည်။

“ရှင် ကျေနပ်တယ်ဆို ကျွန်မလည်း ကျေနပ်တယ်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရှင် ဒီမှာ အေးသေးနေဦးပေါ့”

“အမယ်လေး ... အမွှေမရယ်။ ကျွန်မ အချိန် အဲဒီလောက် မပေးနိုင်ပါဘူး။ အခုလို ထွက်လာတာတောင် ကျွန်မရဲ့ ရော်တကောတွေ(ရေ) ဘယ်လောက် ထိခိုက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး။”

“အမယ်လေး ... ရှင်က တစ်ကိုယ်တည်းဆို။ ဘယ်သူလဲ အတွက် ဒီလောက်တောင် ရှာဖွေထားရတာတုံး။”

“အိုက်စ် ... အဘွားကြီး။ ကျွန်မက အသန့်နော်။ အချေ ... အချေ။ ကျွန်မရှာတဲ့ငွေက ကျွန်မအတွက်ပေါ့။ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို အမ်းမကြီး လုပ်ရမှာလဲ။ အိုက်စ်။”

မယ်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောဟယ်ဆိုဟယ်ဖြင့် လျှောက်လာကြရာ မယ့်ရဲ့မြင်ကွင်းထဲ သို့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ အရာတစ်ခုက ဝင်လာတာကြောင့် မယ်က ဘေးက သော်သော်ကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ရင်း ...

“အဘွားကြီး ... သော်မ၊ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ အဲဒါ ဘာကြီးတုံး”

မယ်က သော်သော်ကိုလည်း ပြောရင်း ကိုယ်တိုင် လည်း အသေအချာကို အာရုံစိုက်ကြည့်မိလိုက်လျှင် ရေစပ်နား သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ သည်။ ပုံစံကြည့်ရတာဟာ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း ပြီး ရေထဲဆင်းတော့မလုပ်ပုံ ဖြစ်၏။

“ဪ ... ရေထဲဆင်းမလို့ နေမှာပေါ့။”

“ဟဲ့ ... အဘွားကြီး၊ မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ဒီအချိန် ဘာ ကိစ္စရှိလို့ ရေထဲဆင်းရမှာလဲ။ အိုက်စ် ... သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလို့လား မသိဘူး။ လာ ... လာစမ်းပါ။ သွား ကြည့်ရအောင်”

မယ်က စိတ်ပူစိုးရိမ်စွာဖြင့် သော်သော်ကိုပါခေါ် ကာ ရေကန်ကြီးနားသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားလျှင် ရေထဲ ဆင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို မယ်က လှမ်းအော်တားရ၏။

“ဟေး ... ဟေး ... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အပေါ်ပြန် တက်ခဲ့လေ”

မယ်က ကန်စပ်ကနေ စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်နေ လည်း အစစ်မက မယ့်အသံကို အဖက်တောင်လှည့်မလုပ်စွာ

သူ့ဘာသာ မရှုကို တစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးနေလေ၏။
ဟား ... မဖြစ်တော့။ လုံးဝသေချာနေသည်က ဒီအစစ်မဟာ သူ့
ကိုယ်သူ ဂဠုန်ဆန်(လုပ်ကြံ)နေပြီဆိုတာ သေချာနေတာကြောင့်
မယ်က အဲဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မကြည့်ရက်တာကြောင့် မဆိုင်ပါ
ဘဲ ဝင်ခွဲတော့ရသည်။

“ဟေ့ ... ဟေး ... အခု ပြန်တက်လာခဲ့စမ်းဆို”

ဘယ်လိုမှ အပေါ်ကနေ လှမ်းတားလို့ မရတော့
တာကြောင့် မယ်က အလျင်အမြန်ပဲ ရေထဲဆင်းချသွားရကာ ရေ
အလယ်နားလောက် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီ အစစ်မကို လိုက်ဆွဲ
ရတော့၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ အဲဒါ။ လာ ...
တက်စမ်း”

“မယ် ... လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သေပါရစေ။ ကျွန်မကိုလွှတ်”

“ဟဲ့ ... နင် မခိုက်စမ်းပါနဲ့။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အဖန်ငါး
ရာ ငါးကမ္ဘာ ခံရမှာ”

“လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ သေပါရစေ။ ကျွန်မ မရှိမှ ဟောဒီ
လောကကြီးက ငြိမ်းအေးမှာပါ။ ကျွန်မကို သေခွင့်ပေးပါ”

မယ်က အဲဒီ အစစ်မရဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြင့် မယ့်
ကို ဇွတ်ကန်၊ ကန်ထားရတာကြောင့် မယ်နှင့် အဲဒီ အစစ်မဟာ
ရေထဲမှာ ဓာကယ့်ကို ဂယက်တွေ ထနေကြရ၏။ မယ်က လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဒီလိုနည်းမျိုးကြီးနဲ့တော့ အဆုံးမသတ်စေ
ချင်လှသော စေတနာတစ်ခုဖြင့်ပင် မယ်က အတင်းအကျပ်ပင်
ကုန်းပေါ်သို့ရောက်အောင် ဇွတ်ဆွဲတင်ရတော့သည်။

ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင်တော့ အဲဒီ အစစ်မကော
မယ်ကပါ ဖတ်ဖတ်တွေကိုမော့၍ ချက်ချင်း ဘာမှစကားမပြော
နိုင်သေးပေ။ ရေတွေ့နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မယ့်ရဲ့အလှတရား
တွေဟာလည်း ဝက်ဝက်တွေကဲ့ကုန်ပြီဖြစ်၍ မယ်က စိတ်ကတို
လာကာ အဲဒီအစစ်မမျက်နှာကို ကော့ဖြိုကြည့်လိုက်လျှင် ဒီတစ်ခဲ
တောင် ဖြစ်သွားရ၏။ အမယ်လေး ... မျက်နှာဆိုးနဲ့။

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မနုဗြောရတာ
လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်များ အသနားမရှိ။ သတ်သေရဇာယ်
လို့။ ကံ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

မယ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် ဖိဟောက်ရင်း လူတစ်
ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် အစစ်မဘေး ဝုန်းခနဲ
ထိုင်ချလိုက်လျှင် အစစ်မရဲ့ ဗြဲခနဲ ငိုသံက စည်ခနဲ ထွက်လာ
လေ၏။

“ဟဲ့ ... သောက်ပလုတ်တုတ်။ သော်သော် ... သူ့ ... သူ့
ကို မေးစမ်းပါဦးဟယ်။ အမွှေအနှောက်တွေ သိပ်လုပ်တာ
ပဲ။ မေးစမ်းပါ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နင့်မှာ ဘာပြဿနာတွေ
များရှိနေလို့လဲ။ ပြောပြပါ။ ကျွန်မတို့ ကူညီနိုင်တာရှိ
တော့လည်း ကူညီနိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ ကူညီနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး ဦးတို့”

“ဟယ် ... နောက်ပြီ။ အစစ်မ ... ကျွန်မတို့ကလည်း
ရှင်လို မိန်းမသားပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... ရှင် ဘာဖြစ်လာတယ်
ဆိုတာသာ ရင်ဖွင့်စမ်းပါ”

မယ်က စိတ်မရှည်တော့စွာ မေးလိုက်တော့မှ အရပ်
ဆိုးဆိုး သွားခေါ်ခေါ်ဖြင့် တော်တော်အကျည်းတန်တဲ့ အစစ်မက
မျက်ရည်လည်စွဲဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကျွန်မ ဒီလောကကြီးမှာ ဆက်ပြီးအသက်မရှင်နိုင်တော့
ပါဘူး။ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲကျန်
ခဲ့တော့တယ်။ ကျွန်မအမျိုးသား ကိုမောင်လှက ဦးနှောက်
ကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မနဲ့ဟောဒီ
ဗိုက်ထဲက ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်
တော့လို့ ကျွန်မ သတ်သေဖို့ လုပ်ခဲ့တာပါ”

မယ်က ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းဆိုးကြောင့် မူး
တောင်တက်သွားရကာ နားထင်ကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း အဖြစ်ဆိုး
လေတဲ့ အစစ်မကို သနားမိစွာ ...

“ဘုရား ... ဘုရား။ မကြံကောင်း မစည်ရာတွေအေး။
ညည်းနှယ် လင်သေတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရ
သလား။ ပြီးတော့ ညည်းတစ်ယောက်တည်းလည်းမဟုတ်
ဘူး။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုပါ အပြစ်မဲ့ သတ်ဦးမယ်။
ညည်းမှာ အမေစိတ်ဆိုတာ မရှိဘူးလား အစစ်မရဲ့”

မယ့်ရဲ့ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောသံအဆုံးမှာ အစစ်မက ချုံးပွဲချင်က ...

“ကျွန်မလည်း အမေဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ လောကကြီးထဲမှာ မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝထဲ ကျွန်မ ရင်သွေးလေး ဘယ်လိုရှင်သန်မလဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့သာကလေးက တူခဲ့ရင် သူ ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ ဘဝကိုအားငယ်သိမ်ငယ်စိတ်တွေနဲ့ ရပ်တည်ရမှာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ကျွန်မရဲ့ ရင်သွေးလေးကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ဟင့် ... ဟင့်”

အစစ်မက အသံတွေတိမ်ဝင်လာကာ ချုံးပွဲချင်လေလျှင် မယ်ကော သော်သော်ပါ မျက်ရည်တွေ လည်လာမိ၏။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ မယ်က မျက်ရည်စတို့ကို လက်ဖြင့်အသာသုတ်ရင်း အစစ်မ ပခုံးကိုပုတ်ပေးကာ ...

“မကြံကောင်း မကြံအပ်တာတွေကို မကြံစမ်းပါနဲ့အေး။ ညည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသနားရင်တောင် လောကထဲကို ရောက်တောင်လာခွင့်မရတော့မယ့် ကလေးဘဝတို့ သနားသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလို ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မဘဝမှာ ဘာဆို ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့တူမယ့် ရင်သွေးလေးမျိုးကို ကျွန်မကလေးလေး တစ်သက်လုံး သိမ်ငယ်နေရှာမှာ”

မယ်က စိတ်မောပန်းလှစွာ ငိုနေရှာသော အစစ်မကို သနားမိသွားသည်။ တကယ့်ကို ဘဝဆန်တာပဲ။ မယ်တို့လို အေးချမ်းသာယာမှုမရှိ ဟင်း ...။ မယ်က သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုတို ချလိုက်ရင်း သွားခေါမလေးရဲ့ဘဝကို သနားမိစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ ... နင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့တော့။ နင့်မှာ ဒီနေ့ကစပြီး အားကိုးစရာရှိပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့”

“ရှင်”

“ဟဲ့ ... အဘွားကြီး”

သော်သော်က အလန်တကြားဖြင့် မယ့်ကို လှမ်းသန်တာကြောင့် မယ်က သော်သော်ကို မျက်ရိပ်အသာပြလိုက်တော်မူကာ အစစ်မကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်။ ငါ အတည်ပြောနေတာ။ နင့်မှာ ဆွေမျိုး
သားချင်း ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူးမှလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သွားခေါမလေးက တုန်တုန်ယင်ယင် တအံ့တကြဲ
လေသံဖြင့် မယ့်ကို ပြန်ဖြေလေ၏။ မယ်က လူကဲခတ်မည့်စွာ
ဒီသွားခေါမလေးရဲ့ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သူကောင်းပြုဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

“နင် ကတိပေးရမှာက နင် နောက်ဘယ်တော့မှ ဒီလို
သေကြောင်းကြံစည်မှုမျိုး မလုပ်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ ရှင်
ဘဝအတွက် ကျွန်မ အားလုံး တာဝန်ယူတယ်။ ရှင်ကို
ကျွန်မရဲ့မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို ကိုယ်ချင်းစာလို့ ဒီလို
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲဖို့ မလိုတော့ဘူး။
ကျွန်မနဲ့တွေ့တာ မေခလာနတ်သမီးနဲ့ တွေ့သလိုပဲလို့
မှတ်လိုက်တော့။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ။ ခုနက ကတိပေး
နိုင်သလား”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

သွားခေါမလေးက မါက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်
ဖြင့် စကားတွေ ထစ်နေလျှင် သော်သော်က ဘေးကနေ ဝင်ပုတ်
ပေးကာ ...

“ဟဲ့ ... အစစ်မ၊ ဘာတွေ ဖလော်ဖလယ် လုပ်နေတာလဲ၊
ဒီလောက် ကံထလာတာတောင် သေချင်လည်းသေ၊ အံ့
တာပဲ”

သော်သော်ရဲ့ လောဆော်မှုအဆုံးမှာ သွားခေါမလေး
က အသိဝင်လာသလို မျက်နှာလေးဖြင့် မျက်ရည်များကြားကနေ
မယ့်ကို တရိုတသေ လက်အုပ်ကလေးချိုကာ ...

“ကျွန် ... ကျွန်မ ...”

မယ်က လူသားချင်းဆိုတဲ့ စာနာစိတ်လေးတစ်ခု
ကြောင့် အစစ်မကို စာနာနားလည်စွာဖြင့် သူမဘဝလေးကို
အယ်တင်ဖို့ရာ မယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကဲ ... နင် အဲဒါတွေ ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့။ အခု
အရေးကြီးတာက ရှင်ကော ကျွန်မကော ရေတွေရွဲနေတာ။
ကြာရင် အအေးပတ်ပြီး အဲဒီကျမှ တကယ်ဂန့်သွားလိမ့်

မယ်။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်မတို့ အဝတ်တွေသွားလဲ
ရလိမ့်မယ်။ ထ ... ထ ... ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ ...
ပြီးမှ အကြောင်းစုံ ပြောကြတာပေါ့။”

မယ်နဲ့ သော်သော်က အစစ်မကို တွဲထူရင်းမယ်
အခုတည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရတော့သည်။
အခုချိန်မှာ မယ် အသက်နှစ်ချောင်းတောင် အချိန်မီ
ကယ်လိုက်နိုင်တာမို့ မယ် သိပ်ကုသိုလ်တွေ ရသွားတယ်ဟု
ယုံဆရာပါသည်။”

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ရှင့်နာမည်နဲ့ ရှင့်အကြောင်းတွေ
ကို”

မယ်က ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရင်း မယ့်ရဲ့
ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ထိုင်နေတဲ့ သွားခေါမ
လေးကို မေးလိုက်လျှင် မယ့်ကို မဝံ့မရဲလေသဖြင့် ပြောလေ၏။

“အို ... ကျွန်မနာမည်က မီးမီးပိုးဖြူပါ”

“အလဲ့ ... နာမည်ကတော့ တယ်ဆန်းပါလား။ ကဲ ...
ဆက်စမ်းပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူများ
အနိမ့်ခံလာရတဲ့ သူအဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မ

မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုမောင်လှနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ကျွန်မဘဝ ပြည့်စုံပြီလို့ ထင်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ ပျော်နေခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဆုံးသွားတော့”

မယ်က စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို ဆက်ပြီးနားမထောင်ချင်တော့စွာဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲလှဲလိုက်ရင်းက တားမြစ်လိုက်ရတော့သည်။

“အို ... တော်ပါတော့။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ပြောမနေနဲ့တော့။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကယ်လစတာကလည်း စေတနာမေတ္တာသန့်သန့်နဲ့ပဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကူညီမယ် ...

ကျွန်မနာမည်လည်း မှတ်ထားဦး။ မြင့်မိုးမယ်တဲ့။ မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင် တစ်ယောက်ပေါ့။ တို့က ဒီမှာလာပြီး အနားလာယူတာ။ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ ပြေချင်လို့ ဒီလာပါတယ်။ စိတ်ကို ထပ်ပြီးပင်ပန်းအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မလုပ်ချင်သလို သူများတွေကိုလည်း မလုပ်စေချင်ဘူး ...

လောကမှာ မိခင်ဆိုတာ ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်ခွင့်ရတာ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သေချာပေါက်မွေးရမယ်။ ကျွန်မနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါလား။ ရှင့်ကို ကျွန်မရဲ့ သမီးအဖြစ် မွေးစားမယ်လေ”

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဟို ... ဟို”

မယ့်ကို ခမာမှာ ခေါ်ရတော်တော် ခက်နေဟန်တူ၏။ ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်ကာ စကားတွေ ထစ်နေတာကြောင့် သော်သော်က အလိုက်တသိပင် သင်ပေးလိုက်၏။

“အမယ်လေး ... ဝေးထွာအယ်။ နင့်ကို သမီးအဖြစ်မွေးစားပါတယ် ဆိုကတည်းက ဒါ ရှင့်အမေမ ဖြစ်သွားပြီ။ မယ်မယ်လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

မယ်က အထူးအဆန်း စကားလုံးကြောင့် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ရကာ မေးအသာဆတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မက မယ်မယ် မြင်တဲ့အတိုင်း အရပ်ဆိုးပါတယ်။ ကျွန်မ မေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို ကျွန်မတွေ့မိတိုင်း ရင်မောပြီး ကြောက်မိတယ်။ ကျွန်မကလေးလေးက ကျွန်မလိုပဲ အကျည်းတန်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဟင်”

မယ်က အဲဒီ သွားခေါ်မလေးကို ဘာကြောင့်ရယ်မှန်းမသိ။ သနားကရုဏာ သက်မိရုဏ္ဏာဖြင့် သူမ ဘေးနားသွားကာ နှစ်သိမ့်အားပေးသလို ပခုံးပုတ်ပေးရင်း ...

“ဘာမှ စိတ်အားငယ်ဖို့ မလိုပါဘူးဟယ်။ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျီးပဲလေ။ နင် ဒီကလေးလေးကိုသာ မွေးပါ။ သူ့ဘဝလေး သာယာဖို့ ကျွန်မ ပံ့ပိုးပေးနိုင်ပါတယ်”

“အမယ်လေး ... စေတနာရှင်မကြီးပါလား။ အဘွားကြီးရှင်ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ကို ကျွန်မ လေးစားတယ်။ ရှင်ကလေး မေတ္တာရှင်မကြီးပါလား”

မယ်က အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရလေသည်။ မယ်တို့က ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ အလှဖန်ဆင်းရှင်တွေလေ။ ကိုယ်မစွမ်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စအတွက် စွမ်းနိုင်သူဆီကယူကာ လောကရဲ့ အလှတရားတွေဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းရမှာပေါ့။

မယ်က မွေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံး ပံ့ပိုးပေးချင်တဲ့ စေတနာရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သုံးနှစ်ခန့်ကြာသော်...

မယ်က ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ကားကို လါခနဲ
မောင်းချလာကာ စက်သတ်ပြီးတာနှင့် အိတ်ကိုတောင်မယူနိုင်ဘဲ
ကားပေါ်က အပြေးအလွှား ဆင်းလာကာ အိမ်ထဲအမြန်ဝင်လာ
ရသည်။

“ပိုးဖြူ ... ပိုးဖြူ ... သားလေးကော။ သားသားကော”

မယ်က သားသားကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း
အပေါ်ထပ်က သားသား အခန်းသို့ ပြေးတက်သွားလျှင် ခုတင်
ပေါ်မှာ ဆော့နေသော သားသားကို မြင်လိုက်ရမှ မယ့်ရင်ထဲက
အပူလုံးကြီးက ဝုန်းခနဲ ကျသွားကာ သားသားကို ပြေးပွေ့ချီ
ရင်းက ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့ သားသားကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးလား။ နင်
တို့တာဝန်က သားသားကို စောင့်ရှောက်ဖို့လေ။ သူ့ အမေ
ကော ဘယ်မှာလဲ”

“ဆရာဝန်ကို သွားပြန်လိုက်ပို့ပေးနေပါတယ်”

“ဟင်း ... ပေါ့လိုက်ကြတာ။ နေစမ်းပါဦး။ ကလေးက ဝမ်းလျှော့ရအောင် ဘာတွေစားလို့လဲ။ ဒီအိမ်က အစား အသောက်တွေ မသန့်လို့ပေါ့”

“ဟို ... ဟို ... အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ညက မမလေး က ငါးချဉ်သုပ် စားနေတော့ သားသားကိုပါ ကျွေးလိုက် လို့ အဆင်မသင့် ဖြစ်သွားပြီး ... ဝမ်း ...”

“ဘာ”

မယ့်ရဲ့ ဘာသံကြီးက ဆောင့်ထွက်လာသောအခါ အားလုံးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံကာ ပတ်တော ပိတ်နေချိန်ကြမှ ပိုးဖြူက အနောက်ကနေ ရောက်လာကာ ...

“မယ်မယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမယ်လေး ... မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ကြွပါဦး။ ကြွပါဦး။ နင်ဟာလေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အမှတ်သည်ကို မရှိဘူး။ သားသားသာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ကတော့ ...”

“မယ်မယ်ရယ် ... ကလေးက ဘာမှလဲ မဖြစ်ပါဘူး”

“သားသား နားငြီးလာပြီ မယ်မယ်”

မယ်က နားလေးနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ ခေါင်းယမ်း ပြောလေတဲ့ ချစ်စရာသားလေးကို နမ်းမွှေးလိုက်ရင်းက ...

“အေးပါ ... သားသားရယ်။ သားသား နားငြီးရင်မပြော တော့ဘူး”

“ဟုတ်။ သားသားလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေကောင်း သွားပြီ”

“အေးပါ ... သားရယ်။ အေးပါ။ ကဲ ... ကဲ ... အဲဒါ ဆိုရင် သားသား တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦး။ လုံးရွှေ ... သားသား ကို သိပ်လိုက်တော့။ လာခဲ့ ... လာ ... အမေမ။ နင်နဲ့ ငါ ရှင်းရမယ်”

မယ်က စိတ်တိုဒေါသထွက်စွာဖြင့် ပိုးဖြူကို အပြင် သို့ ခေါ်ထုတ်လာရင်း ကောရတော့သည်။

“ညည်းနယ်အေ ... အံ့ပါရဲ့။ သားသားကို အစားအသောက် ကျွေးတာ ဂရုစိုက်ပါဆို။ ဒီအလေ့နတော အစာတွေကျွေး ရတယ်လို့အေ”

“မယ်မယ်ရယ် ... တစ်ခါတလေ ...”

“ဟဲ့ ... တစ်ခါတလေလည်း မရဘူး။ နင့်သားကို ငါ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာ နင် သိတယ်နော်။

ညည်းလို အော်လီအမေမက မွေးထားတဲ့ သားက ရွှေလင် ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေး ရွှေမုန်စား ဖွားထားတာနော်”

“သိ ... သိပါတယ် မယ်မယ်ရယ်။ ကျွန်မလည်း သား လေးကို ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

မယ်က မထုံတက်တေးပုံစံဖြင့် ပြောနေသော မိပိုးဖြူ ကို တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီမိန်းကလေးကို မယ်က ကိုယ့်သမီးလို သံယောဇဉ်ရှိစွာဖြင့် သူ့ရဲ့ရုပ်ဆိုးပမ်းဆိုး အသွင်အပြင်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လှပတသွားအောင် ပြင်ဆင် ပေးပြီးတာတောင် သင်းက သူ့ကိုယ်သူ သိမိငယ်နေတုံး။ အံ့ဩ စရာကောင်းတာကတော့ သွားခေါခေါ အရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမရဲ့ သားက အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားငယ်လေးဖြစ်နေတာ ဖြစ်၏။ သားလေးဟာ အင်မတန်မှ ချစ်မွေးပါတယ်ပဲ ဆိုရမလား။ သူ့မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်တဲ့သူတိုင်းဟာ ချစ်စရာကောင်း

တယ်လို့ မပြောသူဟာ ဘယ်သူမှမရှိလောက်အောင် သားငယ် လေးက ချစ်စရာကောင်းတာဖြစ်၏။ အဲဒါကြောင့် မယ်က ဒီက လေးကို အကြီးကြီး ရည်ကာမှန်းထားတာဖြစ်၏။

“ဒီမှာ မိပိုးဖြူ ... သားသားကို ဂရုစိုက်တာဟာ တော် တန်ရုံ ဂရုစိုက်နေလို့မရဘူး။ အလွန် အလွန် ဂရုစိုက်ရမယ်။ ငါ့မြေးလေးဟာ တစ်ချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ...”

အဲဒီအတွက် သားသားကို မင်းသားဖြစ်ဖို့ မွေးလာ တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နင် ပြုစုရမှာ။ ဟင်း... နင့်ကို ပြောပြန်ရင်လည်း ငါပဲ ဩဇာသီးကုန်တယ်။ နင် အမေမလုပ်နေပြီး ကလေးကို မပြုစုတတ်ဘူးလား။ ဟမ်”

“ဖြူ ... ပြုစုတတ်ပါတယ်”

“ဟင်း ... နင့်ကိုတော့လေ။ အံ့တာပဲအေ။ ဘယ် ... ညည်းက အရင်လို အော်လီမှ မဟုတ်တော့တာ။ ရုပ်ရှင် မင်းသားဖြစ်လာမယ့် သားကို မွေးထားတဲ့ အမေမတစ် ယောက်အနေနဲ့ ညည်းအေ ချေကိုနေရမှာ”

မယ်က ပြောလည်း ပြောပြောပဲ ရှိတာမို့ အဲဒီ
 ခေါ်စံနံပိုးဖြူမကိုတော့ ဘာကိုမှ ဆက်မပြောချင်လောက်အောင်
 စိတ်ကုန်ချေ၏။ ပိုးဖြူကို မယ့်ရဲ့သမီးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်
 ရှိတာကြောင့် မွေးစားခဲ့သလို သားလေးဟာ ပိုးဖြူနဲ့လုံးဝမတူ
 စွာ ချောမောလှပလေတာကြောင့် ဒီကလေးရဲ့အနာဂတ်ကို သူ့
 အဘွားဖြစ်တဲ့ မယ်ကပဲ ရေးခြယ်စီမံရမှာဖြစ်၏။

စို ✦ စို

ဆယ့်ခြောက်နှစ်

ကြာပြီးသော်...

(၁)

ဒီကနေ့ဟာ ဆိုရင်တော့ဖြင့် အချိန်ကာလ အတော်
များစွာကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
ပွဲလေးကျင်းပတာ ဖြစ်သလို ထူးခြားစွာပင် မယ့်ရဲ့ အသက်
ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာကို မိသားစုစုံညီစွာ ကျင်းပဖို့
ပြင်ဆင်နေတာပဲဖြစ်သည်။

အချိန်တွေဟာ တကယ်ပဲ အကုန်မြန်လှစွာ သာသာ
ယာယာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းလေးပင် ပြောင်းလဲလို့သွားတာ
ဖြစ်၏။ မယ့်အတွက်ကတော့ ဒီနေ့က အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်
မွေးနေ့ ဆိုပေမယ့် မယ့်ရဲ့ နဖူးဖျံနှင့် တက်ကြွသွက်လက်မှုတို့က
တော့ အသက်လေးဆယ် အလားပင်။ ဒီနေ့က မယ့်ရဲ့ ပွဲဆိုတော့

မယ်က မိသားစုစုံညီစွာ မွေးနေ့ပွဲလေး ကျင်းပဖို့ရာအတွက် ထိုထိုတိုက်တိုက် အလှဆုံး ပြင်ဆင်ခြယ်သနပ်မိသည်။ ဂန္ထဝင် ဆန်သော ဆံထုံးထက်က စိန်ဆံတိုးက တဖျပ်ဖျပ် လက်နေကာ ထောတကြီးကိုလှအောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သော မယ့်အတွက် ကိုယ့် တိုက်ကိုယ်ကတော့ ရာဝင်ထဲက ခမ်းနားတဲ့ ဘုရင်မတစ်ပါး သဖွယ် ပြင်ဆင်ထားတာဖြစ်၏။ နာမည်ကျော်ဒီဇိုင်းနာရဲ့ လက်ရာ ဖြစ်တဲ့ ဇာဝမ်းဆက် အနီရဲ့ရဲကို ခမ်းနားစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး ဖဲပဝါ ကို ခြံလှမ်းလိုက်တဲ့ သကာလမှာတော့ မယ်ဟာ ဧကရီဘုရင်မ တစ်ပါးအသွင်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်စွာပြုံးမိရင်း တော်ဝင် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် စတင်လှမ်းလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

“Happy Birthday ပါ မယ်မယ် ...
အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ”

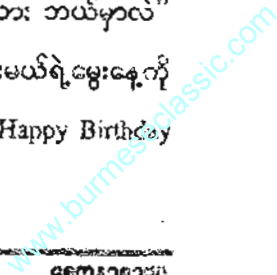
မယ်မယ် အောက်သို့ဆင်းလာတာနှင့် မယ့်ရဲ့သမီး တွေက ကြည်နူးရွှင်ပျစွာဖြင့် ဆုတောင်းထောပနာပြုကြလေလျှင် မယ်က ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ဆုတောင်းတွေကို လက်ခံလိုက်သည်။

“ပေးတဲ့ဆုအတိုင်း ပြည့်ရပါစေကွယ် ...
မယ်မယ့်မွေးနေ့မှာ အခုလို စုံစုံညီညီ ရှိနေတာကို မယ်မယ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်”
“စုံရမှာပေါ့ မယ်မယ်ရဲ့။ ဒီနေ့က မယ်မယ့် မွေးနေ့ပဲ ဟာ”

ဝိုးဖြူက အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို မယ်မယ် ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းမှုအောက်မှာ မယ်မယ့်သမီးရင်း တစ်ယောက်လို ရှိလာခဲ့သူမို့ ခေါ်တော့ ခေါ်ပေမယ့် အရှင်လို ချုပ်ဆိုပန်းဆိုးမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ကြည့်ကောင်းလာကာ အင်မ တန်ထက်မြက်၍ အားကိုးရတဲ့ မယ့်ရဲ့သမီး မီးမီးဝိုးဖြူ ဖြစ်နေ ခြိပ်ဖြစ်၏။ ဝိုးဖြူက မယ့်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ လှမ်းပြောမှ မယ်က အရေးကြီးဆုံး သူတစ်ယောက်ကို ပြေးသတိရလို့သွား၏။

“ဟဲ့ ... ဝိုးဖြူ။ ငါ့မြေးကော ... သားသား ဘယ်မှာလဲ”
“သားက ဒီမှာပါ ဘွားမယ်ရဲ့။ ဘွားမယ်ရဲ့မွေးနေ့ကို သား အချိန်ကိုက် အရောက်လာတာ။ Happy Birthday ဘွားမယ်”

မယ်ရဲ့မေးခွန်းအဆုံးမှာ သားလေးက တံခါးဝကနေ ပေါ်ထွက်လာကာ မယ်ဆီသို့ အပြေးရောက်လာရင်း ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် မယ်ကို birtyday kiss ပေးပြီးနောက်မှာ သားက သူ့လက်ထဲက ပန်းစည်းကို မယ်ရဲ့လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင်းက...

“ဘွားမယ် အတွက် သားရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်။ Hand made စစ်စစ်နော်။ သားကိုယ်တိုင် စိုက်ထားတဲ့ ပန်းတွေ ခူးပြီး သားကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ပန်းစည်း။ ဘွားမယ် ကြိုက်တယ်မှလားဟင်”

မယ်မယ်က ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာဖြင့် ပန်းစည်းလေးကို ပွေ့ယူ၍ နမ်းမွှေးလိုက်ပြီးမှ မယ်ရဲ့ချစ်မဝနိုင်သော သားသားကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ကျေနပ်တယ်။ ဘွားမယ် ဒီပန်းစည်းလေးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“Ok ... ဘွားမယ် ကြိုက်တယ်ဆို သား အရမ်းပျော်သွားပြီ။ ကဲ ... ဒီတော့ ဘွားမယ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေး စလိုက်ရ

အောင်။ မေမေ ... မာမိတို့ လာကြလေ။ ဘွားမယ်နဲ့ဘတ်ဒေးကိတ်ခွဲရအောင်”

မယ်က သားလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် ကြည့်နူးကျေနပ်စွာဖြင့် သဘောကျနေကာ မယ်ရဲ့အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ကိတ်ကို မိသားစုနဲ့အတူ ခွဲကာ ပျော်ရွှင်နေရလေသည်။ မယ်တို့အားလုံး ပီတိများဖြင့် ပျော်ကြ မြူးကြ အချိန်မှာ မယ်ရဲ့အထူးစည်သည်တော် ရှေ့နေကြီး ဦးသာကျော် ရောက်လာလျှင်တော့ မယ်က ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း မယ်ရဲ့အစီအစဉ်တွေထို စတင်ပြောလိုက်တော့၏။

“ကဲ ... အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မယ်မယ် ဒီကနေ့ ကြေညာစရာလေးတစ်ခု ရှိပါတယ် ...

မကြေညာသေးခင် အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ရှေ့နေကြီး ဦးသာကျော်ပါ။ ဦးသာကျော် ... ဒါ ကျွန်မသမီး မီးမီးဝိုးဖြူ။ သူလေးကတော့ ကျွန်မရဲ့မြေးလေး မောင်မင်းသခင်တဲ့ ...

အားလုံးကို ဒီနေ့ ကြေညာစရာရှိတဲ့ ကိစ္စလေးကို ရှေ့နေကြီးကပဲ ပြောပြလိုက်ပါဦး”

မယ်က ကြိုတင်စီစဉ်ထားသလို မယ်ရဲ့ရည်ရွယ် ထားရာ အစီအစဉ်တွေကို ကြေညာခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ရှေ့နေကြီး က မတ်တတ်ထရပ်ကာ အစီအစဉ်တို့ကို စတင်ကြေညာတော့ ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီကနေ့ ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ အသက်ခြောက် ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပါ။ ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့မွေးနေ့ ဒီလိုရက် မြတ်လေးမှာ အားလုံးကို အသိပေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်းက တော့ ဒီလိုပါ ...

ဟောဒီက ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြွေး မောင်မင်းသခင်ကို ဒေါ်မြင့်မိုးမယ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ အားလုံးကို ဒီကနေ့မှာ တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေး အပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“လွှဲပြောင်းပေးအပ်ဖို့အတွက် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စအဝဝ ကို ကျွန်တော် ဦးသာကျော်က စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသွား မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

မယ်က ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်မှုအတွက် ကျေနပ် ပီတိဖြစ်စွာဖြင့် ပြုံးကာ ရှေ့နေကြီးရဲ့စကားတွေကို နားထောင် နေစဉ်မှာပဲ သားသားက တအံ့တဩဖြင့် မယ်ကို မေးခွန်းထုတ် တော့တာ ဖြစ်သည်။

“ဘွားမယ် ... ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာကိုလုပ်လို့လဲ။ ဘွားမယ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဘွားမယ် မွေးနေ့မှာ သားကို အမွေပေးတာလေ”

“အာ ... ဘွားမယ်ကလည်း သား အဲဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အမွေပေးတယ် ဆိုတာကြီးက မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

မယ်က သဘောကျစွာဖြင့် ဖြူစင်ဝင်းဖန့်နေသော သားသားရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်းက သားသားရဲ့ဆံပင် တွေကို ဖွဖွသပ်ပေးလိုက်ရင်းက ...

www.burmeseclassic.com

“ဘွားမယ် ဘဝမှာ သားကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားတာ။ အမွေပေးတယ် ဆိုတာကလည်း သားကို ဘွားမယ်ရဲ့ အချစ်တွေကို သက်သေထူလိုက်တာပါပဲ။ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သားရဲ့ နာမည်နဲ့ လွှဲပေးလိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် သားဘေးမှာ ဘွားမယ်ကော မေမေကော ရှိနေတာပဲဟာ။ ဘွားမယ်ရဲ့ စေတနာကို မငြင်းရဘူးနော်”

“ဘွားမယ်ကတော့ ဓမ္မတယ်ဗျာ။ သားက ကလေးပဲရှိသေးတဲ့ဟာ”

“ဘွားမယ်မှာ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ထားတာတွေက တစ်ပုံကြီးပဲ။ အဲဒီတော့ သား ဘာမှငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဝိုးဖြူ ... ညည်းကလည်း အမေမလုပ်ပြီး တစ်ခုခု ဝင်ပြောဦးလေ။ သားက ဒါမှလက်ခံမှာပေါ့အေ့”

“မယ်မယ် ကျေးဇူးတွေက များလွန်းလို့ ဘယ်လိုဆပ်ရမယ်တောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။ မယ်မယ်က ကျွန်မတို့ သားအမိရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ”

မယ်က မယ့်အပေါ်မှာ တကယ့်ကို စေတနာမေတ္တာထားတာကြောင့်ပိုလည်း တစ်ဦးစေတနာ တစ်ဦးမေတ္တာ ဆိုသလို မယ်ကလည်း ဝိုးဖြူနှင့် သားသားအပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ သွေးသားရင်း မိသားစုသဖွယ် သဘောထားတာမို့ မယ်က သူတို့လေးတွေအပေါ် အများကြီး မျှော်လင့်ထားရလေသည်။

“အဲဒါတွေက ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူးအေ။ တို့တွေကြားမှာ ဒီစကားက ပြောဖို့မလိုဘူး ...

ကဲ ... ရှေ့နေကြီး အားလုံးရှေ့မှာ အသိပေးပြီးပြီဆိုတော့ ဒီကိစ္စ အထမြောက် အောင်မြင်သွားပါပြီ။ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ ဆက်စီစဉ်လိုက်ပါ”

မယ့်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အဆုံးမှာ ရှေ့နေကြီးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်လျှင် သားသားက မယ့်ရဲ့ လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်တာ ...

“ဘွားမယ် သားကြောင့် ဘယ်တော့မှ စိတ်မပျက်စေရပါဘူး။ သား ကတိပေးပါတယ်”

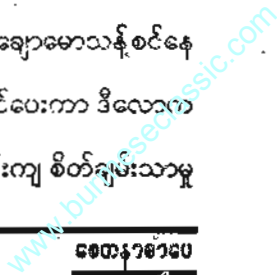

“ဟယ် ... ဘွားမယ်၊ ကျေနပ်တယ်။ သားလေးကို ဘွား
မယ်က နောက်ထပ် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးထား၊
ထားသေးတယ်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောကြတာ
ပေါ့။ အခုတော့ ဘွားမယ်ရဲ့မွေးနေ့ကို ဆက်ကျင်းပကြစို့”

မယ်က ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်အေးချမ်းမှုများနှင့်အတူ
မယ့်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲလေးကို မယ့်ရဲ့သားသမီးတွေ၊ မြေးလေးနှင့်ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် ဝက်ဝက်ကွဲ နှလုံးလှုပ်လှုပ်တော့သည်။

“မောင်မင်းသခင်” ဆိုတဲ့ သူ့နာမည်က ထူးထူးဆန်း
ဆန်း ဖြစ်နေသလိုပဲ သူ့ရဲ့ဘဝရပ်တည်မှုဟာလည်း အင်မတန်မှ
ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးပဲ ဖြစ်၏။ သူ့အဘွားဟာ အနုပညာလောက
ရဲ့ ထိပ်တန်းမိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေကာ အဘိုး
ဖြစ်ပေမယ့် အနေအထားအရ သူဟာ အဘွားအဖြစ် သတ်မှတ်
ထားရသူဖြစ်သည်။ နောက် သူ့ရဲ့မေမေ။ မေမေဟာ သူနှင့်တစ်
ဧကလေးမှ မတူပေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မေမေကို သူသိပ်ချစ်ပါသည်။
မေမေဟာ သူ့ကို တကယ်ဆိုမှ တကယ်ကို ချောမောသန့်စင်နေ
သော သားတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားသန့်စင်ပေးကာ ဒီလောက
အလယ်မှာ ခန့်ခန့်ညားညားဖြင့် သူ့စိတ်တိုင်းကျ စိတ်ချမ်းသာမှု

တွေ ဖြစ်ချင်ရာ အလိုဆန္ဒမှန်သမျှ အစစ ဖြည့်ဆည်းပေးသော မေမေကိုတော့ သူက ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် နံပါတ်တစ်ထားခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

အခုလည်း သူ့စိတ်ချမ်းသာရာ ဆန္ဒအတွက် ပန်းပင်တွေစိုက်ဖို့ ပျိုးပင်တွေကို မြေပဒေသာကျွန်းကနေ ဝယ်လာကာ ကားပေါ်တင်လာကာ အိမ်ပြန်လာလျှင်တော့ မေမေက သူ့ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေဟန်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေလေ၏။

“သား ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ခြံထဲမှာ အပင်တွေ ထပ်စိုက်ချင်လို့ ပျိုးပင်တွေ ဝယ်လာ ပြီး ပြန်လာတာလေ မေမေရ။ ဘွားမယ်ကော”

“ဒီနေ့က အခွေကြိုဖြန့် ရှိတယ်လေ။ မယ်မယ်က တိုက် သွားနေပေးရတာပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ မေ့သွားလို့။ ကဲ ... မေမေ၊ သား ဦးချိုကြီးနဲ့ ခြံထဲဆင်းပြီး အပင်တွေသွားစိုက်လိုက်ဦးမယ် နော်”

သူက ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ကာ ခြံထဲပြန်ဆင်းဖို့ ဟန်အပြင်မှာ မေမေက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာကြောင့် သူက ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“အဲဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါဦး သားရယ်။ သားကို မေမေ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ် ... ပြောလေ မေမေ”

“ခဏထိုင်ဦး သား။ အမေ သားကို အရေးတကြီးပြော စရာရှိတယ်”

မောင်မင်းက မေမေရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကြောင့် အံ့ဩသလိုတော့ ဖြစ်သွားရကာ မေမေဘေးကို ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက ...

“ဟုတ် ... မေမေ။ ပြောလေ”

“သား ... သားရဲ့ဘွားမယ်လည်း အိမ်မှာမရှိတုန်း သားကို မေမေ စကားအေးဆေး ပြောချင်လို့ သားကို စောင့်နေတာ။

ခုလာမယ့် ဖေဖော်ဝါရီဆို သားရဲ့ဆယ့်ရှစ်နှစ်မွေးနေ့ ရောက်တော့မယ်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်ဟာ လူကြီးဖြစ်ပြီလို့ မေမေကတော့ ယူဆတယ်။ အဲဒီအတွက် သားကို ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို မေမေ ပြန်ပြောပြမယ်။ သား ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်လို့ လည်း မေမေကော ဘွားမယ်ကပါ ယုံကြည်ထားတယ်”

“ဘာ ... ဘာများလဲ မေမေ”

“သားလေး အခုလို ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား ထင်းလင်း ပြီး ပေါ်ပြူလာဖြစ်တာဟာ သားရဲ့နဂါးရုပ်ခံလေးကြောင့် လည်းပါလို့ သားရဲ့ဘွားမယ် အမြော်အမြင်ကြီးမှုတွေ ကြောင့်လည်း ပါတယ်။ သားကို မေမေ ဘာဖြစ်စေချင် တယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်”

သူက မေမေ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာသိစွာ စိတ် ရှုပ်သွားတာကြောင့် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အဲဒီ ကိစ္စကို သူတို့အခြေအတင် ခွေးနွေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ ဆယ်တန်း

အောင်ပြီးကာစတုန်းကလည်း ဘွားမယ်နှင့် မေမေက သူ့ကို ဆာဒယ်သင်တန်း ဖက်ဆိုင်ကား ရှပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ခိုင်တာ ကြောင့် သူနှင့် ဘွားမယ် အငြင်းအခိုန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အဲဒီ တုန်းကတော့ သူ့ ငယ်သေးတယ်ဟု အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အချိန်ဆွဲလို့ရ၏။

“မေမေက မင်းသား ဖြစ်စေချင်တာလား။ သားမှတီသနာ မပါတာ”

“သားရယ် ... တီသနာမပါဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင် ကြတာပဲ”

“သားက မင်းသားမှ မဖြစ်ချင်တာ”

“တီတိစမ်း ... သား၊ မင်းဟာ မင်းသားဖြစ်ဖို့ မွေးလာတဲ့ ကလေး။ မေမေလိုလူမျိုးက မွေးတဲ့သားဟာ မင်းသားတစ် ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ တစ်လောကလားကို မေမေ မော်ထားချင်တယ်”

သားရဲ့ဘွားမယ် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း
ဆိုတာရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်က ဘာလို့ နင်
ထင်သလဲ။ မောင်မင်းသခင်က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့အကျော်ကြား
ဆုံး အဆောင်မြင်ဆုံး မင်းသားဖြစ်ဖို့။ သား အဲဒီတော့
မေမေ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ သား မင်းသား ဖြစ်ကိုဖြစ်
ရမယ်။ အဲဒါ သား ဘွားမယ်နဲ့မေမေကို ကျေးဇူးထပ်
လိုက်တာပဲ။”

မေမေက ဟန်အပြည့် ဓာန်အပြည့်ဖြင့် စကားကို
တဆုံးပြောလိုက်တာကြောင့် သူက တကယ်ပဲ အသက်ရှူကျွန်
သွားရသည်။ သူ့မေမေနှင့် ဘွားမယ် မကသေးပါဘူး။ သူ့တစ်
အိမ်လုံးမှာ ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးဟာ အင်မတန်မှ အနုပညာစီ
ကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြ၏။ သူ့ကို မင်းသားဖြစ်ဖို့ မွေးလာတယ်
သတ်မှတ်ကာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဝိုးမွေးသလိုမွေးထ
ဘုရင့်သားတော်လေး တစ်ပါးလို ပူးဖူးခွတ်ထားကာ ဂရုစိုက်
တာဖြစ်သည်။ သူ အရွယ်ရောက်လာတော့ သူတို့ရဲ့ရုပ်ရှင်ထု

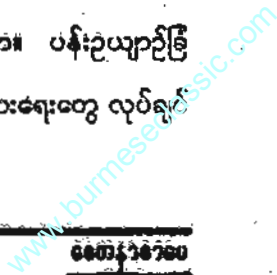
လုပ်ရေးကနေ သူ့ကို တိုက်ပိုင်မင်းသား တင်ရိုက်တော့မယ်ဆို
တော့ ပြဿနာက စပြိုဖြစ်သည်။

သူဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း နုပပ်နေအောင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် နေတယ်ဆိုသော်ငြားလည်း မင်းသားဆိုတဲ့ Life ကို
တော့ လုံးဝဝါသနာမပါ စိတ်ဝင်စားတာပဲဖြစ်၏။

သူဝါသနာပါတာက စီးပွားရေးသမားဖြစ်ဖို့။
နောက်ပြီး အပင်တွေစိုက်ကာ ပန်းဥယျာဉ်ခြံတစ်ခုကို
စီးပွားဖြစ်လုပ်ဖို့ plan တွေ ထားထားတာ ဖြစ်၏။

“ဟား ... သား အဲဒီဘဝမျိုး မကြိုက်ဘူး မေမေ။ သား
သာ ဝါသနာပါခဲ့ရင် ဘွားမယ်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ
အစကတည်းက မင်းသားလုပ်ဖို့ ဘွားမယ်ကို ပြောတော့
မှာပေါ့ ...

သားက စီးပွားရေးလုပ်ချင်တာ။ ပန်းဥယျာဉ်ခြံ
တွေဖွင့်ပြီး နိုင်ငံတကာနဲ့ ဖက်စပ်စီးပွားရေးတွေ လုပ်ချင်
တာ”

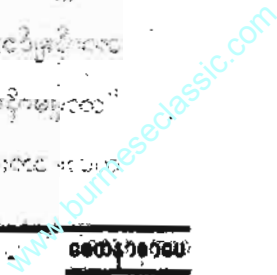

“တော် ... စာနံ ... တိတိတော်။ အမယ်လေး ... မူးလိုက်
 တာ ... မူးလိုက်တာ။ ဒေါ်မြင့်မိမယ်ရဲ့ မြေး မီးမီးပိုးဖြူရဲ့
 ပိုပို ... သားက ... ဝန်းခြံဖွင့်စားမယ်”
 “ပန်းခြံ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းဥယျာဉ်ခြံ”
 “တိတိစမ်း။ မောင်မင်းအခမ်း ... မင်းရဲ့ နာမည် ... မင်းရဲ့
 ရုပ်ရည်။ မင်းအဆင့်အတန်းနဲ့ဟယ်။ သား ... မင်းကို
 မေမေလို့ ရုပ်ဆိုးဝန်းဆိုးဘဝမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ ထူညာတုတ်
 နေ အမြင့်ဆုံးဘဝကို ရောက်အောင် တယ်တင်ပို့ပေးတာ
 လှ ... မင်းရဲ့ ဘွားမယ်ပဲ။ သွားမယ်တာ မင်းကို ရုပ်ရှင်
 မင်းသား ... သိပ်ပြစ်စေချင်တာ။ ဒီတော့ မေမေကျေးဇူးကို
 ကော ဘွားမယ်ရဲ့ ကျေးဇူးကိုပါ မင်း ဒီတစ်နည်းနဲ့ပဲဆင်
 ချိတ်ပေးဖို့ရှိတယ် ... ခြံမြင့်ရော့အေးအေး ...
 ခြံမြင့်ရော့ ... မြင်းပေါ်နဲ့ သားရယ်။ သားရဲ့ ဘဝမျိုးကို လူတိုင်း
 လိုချင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။ မရလိုသာ ရတဲ့ဘဝမှာ

ရောင်ရဲနေကြရတာ။ သား ... သား မေမေ့ကို ကူညီပေး
 သောအားဖြင့် မင်းသားဖြစ်အောင်လုပ်ပါ သားရယ်နော်။
 မင်း ဘွားမယ်ဆို မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ စည်းစိမ်တွေကို
 တောင်ပုံပြီး အမွေတွေ ပေးခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့ ဒီဆန္ဒလေးတစ်ခု
 ကိုတောင် မင်း မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား သားရယ် ...
 ဟမ်”
 မောင်မင်းက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိစွာ စိတ်တို
 တ ညစ်ညူးနွမ်းနယ်လို့ သွားလေသည်။ ဘွားမယ်ရဲ့ ကျေးဇူး
 တွေကိုဆပ်ဖို့ မေမေရဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်မှု
 တွေ မော်ကြားမှုအဖြစ် ပြောင်းနိုင်ဖို့ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။
 မောင်မင်းက ဝိုင်နေရုံကလွဲပြီး တုံ့ပြန်မှု ဘာပေးရ
 မှန်း မသိတော့ချေ။
 “မင်းရဲ့ ဘဝ ...
 “မင်းရဲ့ ဘဝ ...
 “မင်းရဲ့ ဘဝ ...
 “မင်းရဲ့ ဘဝ ...

“ဟယ် ... ဘယ်လို ... အိုးစ် ... ကျေနပ်တယ်။ ဒါမှ ဘွားမယ်ရဲ့ မြေး”

မယ်က ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသော စမ်းချောင်းလေး စီးဆင်းသွားသလို အေးခနဲ ဖြစ်သွားကာ စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်း လွန်းလွန်းအေးအေးကြီးလို့ ချစ်ရတဲ့ မြေးသားလေး မောင်မင်းရဲ့ နဖူးထက်ကို အနမ်းတစ်ပွင့် ပေးလိုက်သည်။ သားသားက ငြိမ် သက်စွာ မယ်အနမ်းကို ခံယူတာကြောင့် မယ်က ချစ်မြတ်နိုးရ စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... သားလေး။ ပြောပါဦး ... ဘွားမယ်ကို။ သားလေး ဘာလိုချင်သလဲ”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ဘွားမယ်။ သား အရမ်းပြည့်စုံပါ တယ်။ သားရဲ့တစ်ဘဝလုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်ဆည်း

ပေးတဲ့ ဘွားမယ်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ မေမေ့ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ သား အကတ် နိုင်ဆုံး မင်းသားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“အို ... သားရယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ရေခဲချောင်း ပြုတ်ကျလာ သလိုပဲ။ အေးသွားတာပဲ။ သားရဲ့ ချစ်ရဲ့။ သားရဲ့ body structure နဲ့ဆို အစစ်မတွေ့က ကြွေပြီးသား။ သားကို အောင်မြင်အောင် ဘွားမယ် အစွမ်းကုန် ပံ့ပိုးပေးနိုင်တယ် ...

ကျေနပ်တယ် ... ကျေနပ်တယ်။ ဟဲ့ ... ပိုးဖြူ ...

ရှင်ကတော့ မော်ချိုပြီး ဈေးချနေတော့မှာ ကျွန်မကတော့ မြင်ယောင်သေးတယ်။ Super မင်းသားအမေ ခေါ်ဈေးဈေး ဆိုပြီးတော့လေ”

“ဟယ် ... မယ်မယ်နော်”

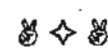
“အမယ်လေး ... ကျုပ်က စတာပါ။ စခွီပေါ့အေ။ အမွှေ ပေါ့။ ဟင်း ဟင်း ... ကျွန်မ အရမ်းပျော်တယ်။ သား ... အဲဒီတော့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်။ ဘွားမယ် ရဲ့စိတ်ဆွလုပ်ငန်းရှင်တွေက သားနဲ့ကြော်ငြာလိုက်ချင်နေ

တော။ ကားရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့စမ်းကြားမှာ သားကို ပရိုသတ်
 နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ကြော်ငြာတွေ မရှုဖင်းခတ်တဲ့
 တွေနဲ့ သားကို ပရိုမိုးရှင်း လှမ်းပစ်ရမယ်။ ဟား... ဘွား
 မယ်ရဲ့ဘဝမှာ အခုမှပဲ သာယာနေတာတယ်။ ကျေနပ်တယ်။
 မယ်က အလွန်တရာမှ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကျေနပ်နေ
 ရ၏။ မယ်တို့လောကမှာ မယ်ဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့
 ရုပ်ရှင်မင်းသားရဲ့ မယ်မယ်ကြီးအဖြစ် ဂန္ထဝင်စာတင်ကာ ရေး
 နိုင်တော့မှာ ဖြစ်သည့်အတွက် ရင်ထဲကို အေးလို့သွားရတာ ဖြစ်
 သည်။

တမီးလား ...။
 တမီးက ဘိုလိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး
 မှုတ်တတ်တယ်။
 ခရ(cute) ... အို အို မိုင်နာပါ။
 စက်ဆီ(sexy) ... မွေးကတည်က ထော်လာတာ။
 တမီးလို
 ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ပါဖက်(Perfect)နေတဲ့
 ရှားရှားပါးပါး ခရဆီလေးဆိုတော့
 ကြော်ချင်တဲ့သူတွေ
 ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဒယ်။ ။

(၂)

ပိုးတီက အနောက်ကနေ တောက်လျှောက်လိုက်
လာတဲ့ ချေးလုပ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ကလီ ကလီ ဖြစ်
လာရသည်။ ကလီ ကလီ ဆိုတာက အင်မတန်မှ ရင်ခုန်လွန်း
အားကြီးလွန်းလို့တော့ မဟုတ်။ ပိုးတီရဲ့အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်
တက်လာသော ဒေါသတွေက ကလီ ကလီ တက်လာတာပဲဖြစ်
သည်။

“ပိုးတီ ... ပိုးတီ ... ကိုယ်ပြောတာကို ခဏလေးနားထောင်
ပေးပါဦးကွာ။ ကိုယ် ပိုးတီကို တကယ်ချစ်တာပါ။”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ မင်းထိုက်။ နင် ငါ့ကို နှောင့်ယှက်နေတာ
လား။”

“နောင် ... နောင်ယုက်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ်က ချစ် ... ချစ် ... ချစ်တာပါ။”

ပိုးတီက မတန်မရာ မထော်မနန်းတွေ လာနောင် နေသော မင်းထိုက်ကို တကယ်ပဲ စိတ်တိုလာရကာ ဘုတောပြော ပစ်လိုက်တော့၏။

“ဘာ ... ချစ်တာ ... ဟတ်လား။ နင့်နယ်ဟယ်။ ရူးနေ လား နင့်လိုကောင်က ငါ့ကို ချစ်စရာလား။”

“ချစ်တာပဲ ပိုးတီရယ်။ နင့်နဲ့ ငါက တစ်ရပ်တည်း တစ် မြို့တည်းသားချင်းဟာ။ ငါ့မှာလည်း ချစ်ခွင့်လေးတော့ ရှိတာပေါ့။”

ပိုးတီက တကယ်ပဲ စိတ်ကပေါက်လာပြီဖြစ်၍ သည်းခံနိုင်တဲ့စိတ်က တစ်စက်ကလေးမှ မရှိနိုင်တော့စွာ နန်း မုန်းသိအောင် အမောက်က ထောင်ပြရတော့သည်။

“ဪ ... ဟော ... ချစ်ခွင့်လေးတော့ ရှိချင်သေးတယ်။ ဟတ်လား။ ဟက် ... ဟက် ... ဒီမှာ ... ငါ့ကိုယ်ငါ ရိုးထိ အကျခံပြီး ပြောပြလိုက်မယ်။ ရွာနားကိမြက် ရွာနားမတော့ သွားဆိုတဲ့စကား နင် မကြားဖူးဘူးလား ... ဟင်”

“ကြား ... ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဟာ။ ငါ့ကလည်း အခြေနဲ့ အနေနဲ့ပါ။ အဖေနဲ့အမေက မက်မနန်းခြံတွေပိုင်

တယ်။ ငါလည်း ဒီမြို့မှာ လူချမ်းသာပါပဲ။ သွားစမ်းပါ။ တာလူချမ်းသာလဲ။ ဒီမှာ ... မင်းထိုက်၊ နင့်ကို ငါ့ နေထိုင်နေဖက် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့

ဒီလောက် လက်ခံစကား ပြောနေတာ။ နင့်လို ကောင်မျိုး ကို ငါက စားရင်းကို မရှိဘူး။ နင့်အဖေတွေ အမေတွေ ဒီလောက်လေး ပိုင်ဆိုင်

တာနဲ့ ငါက ဟယ် ပေးရမှာလား။ ဟက် ... ဒီလောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့။ တောက်ချပစ်လိုက်မယ်။ နင် ဆက်လို့က်

လာရဲ လာကြည့်။ ဆိုင်ကယ်အစိုက်ခံပြီး နင် ဂန့်သွားတဲ့ အထက် ဒီမြို့မှာ ကြားသွားစေရမယ်။ ဖယ် ... ဖယ်။

ပိုးတီက အမြင်ကတ်လှစွာဖြင့် အပြတ်ဟိန်းဟောက် သွတ်ကာ မင်းထိုက်ကို ထားခံ၍ ကိုယ့်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်လေးဆီ သွတ်သွက်သွားကာ ခြံထဲကို မြန်မြန်လေး ထောင်းလာခဲ့တော့ သည်။ ပိုးတီအတွက် ကြီးမားသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ကို ဖြစ်

စေတဲ့ကိစ္စကတော့ အဲဒီယောက်ျားတွေရဲ့ ပိုးပန်းခြင်းကို နိစ္စဓူဝ ခံနေရခြင်းပဲဖြစ်၏။ ပိုးတီအကြောင်း သိနေလည်း တကယ်ကို စွတ်တွေ့ကြောင့် ပိုးတီဟာ တကယ် စိတ်စွပ်ရတာဖြစ်သည်။

ပိုးတီရဲ့ စတိုင်လ်ကတော့ Country style ရုပ်အင်္ကျီ နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတွေဝတ်ကာ သဘာဝဆန်အောင် နေတတ် ခြင်းက စိတ်ဝင်စားစရာလေး တစ်မျိုးဖြစ်ကာ ကောင်လေးတွေရဲ့ natural queen ဖြစ်နေတာဖြစ်၏။ ပိုးတီ ဆိုတာနှင့် ပိုးတီ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း သူတို့သိရက် လိုက်ရဲတာကတော့ အာဂသတ္တိ မဟာယောက်ျားတွေပဲ ဖြစ်ပါ သည်။

ပိုးတီကိုချစ်ရင် ပိုးဒီရဲ့ background (ဘက်ခရောင်း) ကိုပါ ချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဖလော်ကို အရင်ဆုံး သူတို့သဘောပေါက် သင့်လေ၏။ ဘက်ခရောင်းဆိုလို့ တစ်မျိုးတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ နော်။ ပိုးတီရဲ့ နောက်ခံတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။

ပိုးတီက ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနှင့် ပါး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ ပိုးတီရဲ့အစ်ကို

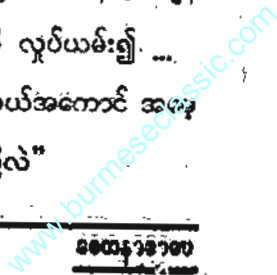
ကိုတိုးကျော်က အကဲခတ်မျက်လုံးတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။ ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါ ပိုးတီရဲ့ဘက်ခရောင်းတစ်ခုပါ။ အစ်ကိုဟာ အင်မတန်မှ ဒေါသကြီးသလို ထစ်ခနဲဆို ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အမျိုး ထဲကပါ။

နောက်ပြီးတော့ ပိုးတီ ထပ်မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ပိုးတီဆီ အခု စည်ပိုင်းကြီးလိုမိလာသလို လိမ့်လိမ့်၊ လိမ့်လိမ့်နဲ့ လာနေတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ ပိုးတီရဲ့ချစ်လှစွာသော မေမေနဲ့ မေပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီလို ကာရိုက်တာတွေရှိလေ ပါသေးတယ်။

“ဟဲ့ ... ပိုးတီ၊ နှင့်မျက်နှာ သိပ်မကောင်းပါလား ညီမ လေး။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... ဘယ်အကောင် လိုက်နှောင့် ယှက်လို့လဲ မမကို ပြောစမ်း။”

မမရွှေဘင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးနေတဲ့အချိန် မှာ မေမေကပါ ပိုးတီရဲ့လက်မောင်းတွေကို လှုပ်ယမ်း၍ ...

“ဟုတ်တယ် သမီး ... ပြောစမ်း။ ဘယ်အကောင် အမှား သမီးကို အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်ပြီလဲ”

... ဝါးတိကို အိမ်ရို
သည်းသည်းတွေ လှုပ်ချစ်ကြတာဖြစ်၏။ နောက်ပြီး အိမ်ရို
ဒေါ်တွေ ခော်တွေဖြင့် ဝါးတိကို မေးလေတိုင်း ဝါးတိကလည်း
မရွင်းလို့ရယ်မှမချန် ပြောပြတာဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူရှိရမလဲ မေမေရဲ့။ ဟိုအကောင် ... မင်းထိုက်
ပေါ့။ ဝါးတိနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ရည်းစား
စကား လိုက်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိဘက မက်မန်းခြေ
ပိုင်ရှင်တွေတဲ့။ သူကပဲ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်လို့ သူ့ပြန်

ကြိုက်ရမယ်ပုံစံနဲ့။ တကယ်ပဲ ... စိတ်တိုလိုက်တာ”
“ဘာ ... ဒီကောင်က ငါ့ညီမကို။ ဝါးတိ ... ပြောစမ်း။
အဲဒီကောင်က ဘယ်ကကောင်လဲ။ ငါ့ သွားရှိတ်မယ်”

ကိုကြီးက သတင်းစာဖတ်နေရာကနေ ဝန်းခနဲထလာ
ကာ ဒေါ်တွေ မောတွေဖြင့် ဝါးတိအနား ရောက်လာတော့ တိုကြီး
ထုကယ်သွားရိုက်တော့မှာစိုး၍ ဝါးတိမှာ အသံညည်းအသံနဲ့ တားရ
တော့လေသည်။ “ဟပြီနဲ့ပြန်ပေ ... အခု အခုအခုပေ ဝါးတိ

“ထားလိုက်ပါ ကိုကြီးရာ။ အေးဆေး ... အေးဆေး။
ဒီလောက်ကတော့ ဝါးတိ ရှင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုကြီး
ကော မေမေနဲ့ မကြီးကော ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ဒီအမှိုက်
လောက်ကတော့ ဝါးတိ ရှင်းနိုင်ပါတယ်။ အပြတ်ဖြတ်ခဲ
လိုက်ပြီ”

“ညည်း သေချာတယ်နော် ဝါးတိ။ လျှိုမထားနဲ့။ ငါကသွား
ရိုက်မှာ”

“ဟုတ်တယ် ဝါးတိ။ ပြောစမ်း ... နင် လျှိုမနေနဲ့။”

ကိုကြီးနဲ့ မကြီးက ဒေါ်တွေ မောတွေဖြင့် ဝါးတိ
ဘက်က 100% ထောက်ခံမှုအတွက် ရိုက်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေ
တာကြောင့် ဝါးတိက ဒီတစ်ပွဲအတွက်ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ
အပြီးဖြတ်လိုက်တာကြောင့် ဒေါ်သူပုန်တွေ ထနေတဲ့ ကိုကြီးနဲ့
မကြီးကို တားမြစ်လိုက်ရသည်။

“ဪ ... တကယ် ဝါးတိက ညာစရာလား။ ဒီလောက်
ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းနိုင်ပါတယ်။ ခုဟာက ပြောပြ
တာ။ ကဲ ... ကဲ ... မေမေကော ကိုကြီးနဲ့ မကြီးကော
ဒေါ်သလေးတွေလျှော့။ Ok ”

“ညည်းနော် ... ညည်း။ အဲဒီလို သိပ်ကဲလွန်းလို့ စိတ်မချ ဖြစ်နေရတာ”

“အမယ်လေး ... ဘာမှ စိတ်မချ ဖြစ်စရာကို မရှိတာ။ ကျွန်တော်က ပဲပိုးတီလေဗျာ။ တော်ရုံတန်ရုံလောက်က တော့ တောက်ချလိုက်မှာ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ပိုးတီက အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြောရင်း နွားတဲတွေတက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို ပိုးတီရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို အပြင်ထွက် ဖလန်းခိုင်းဖို့ အချိန်တန်ပြီမို့ ပိုးတီရဲ့ဘော်ဒါတစ်ခု ဆီသို့သွားကာ နွားကျောင်းသူလေးလုပ်တော့မှာ ဖြစ်၏။

• စေလနီစော၊ အကြံပြုစော၊ မိတ်ဆက်စာများ စေးဖို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(မြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာပေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်စာမှန် ရေးသားစေပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

ပိုးတီက TV က လာနေတဲ့ ကိုရီးယားကားမှာ မင်းသားအဆင်လေးကို အော်လီမနစ်ယောက်က ရင်ထု လင်လု နေတဲ့အခန်းမို့ ရယ်ရကာ အရမ်းတွေ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ တုန်း ကြော်ငြာက ဝင်လာတာမို့ စိတ်က စီးပျက်သလို ခံစားရ ကာ ဟင်းခနဲ အော်မိသွား၏။

“ဟား ... ကြော်ငြာကလည်း တကယ်ပဲ။ အရေးကောင်း ပြီဆို ဖျက်ပြီ။ ဟင်း ... facebook ပဲ သုံးတော့မယ်”

ပိုးတီက ဖုန်းလေးကိုဖွင့်ကာ Data connection on လိုက်လျှင် ဒီအချိန်က ညခုနစ်နာရီခွဲမို့ ထုံးစံအတိုင်း အပိုင်းလေး က လည်တည် လည်တည်ဖြင့် အပိုင်းကမ္မဋ္ဌာန်းရှုကာ စိတ်က မရှည်စွာ ကျွတ်တွေ ကျစ်တွေ အာမေဒိုတ်ပြုနေတုန်း မကြီးငယ်က အသံစာစာတစ်ခုက နားထဲကို ဖြတ်စီးလို့ သွားလေ၏။

“ဟယ် ... ချောလိုက်တာ။ ချောလိုက်တာ”

ပိုးတီက မကြီးရဲ့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ လေသံကြောင့် မကြီးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လျှင် မကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက ကျိုင်တွေလို အရစ်တက်နေကာ TV ဖန်သားပြင်ကို မျက်လုံးမလွှဲ ကြည့်နေတာကြောင့် ပိုးတီက မကြီး ဘာကိုများ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတာလဲ သိချင်တာမို့ ပိုးတီက TV ဖန်သားပြင်ကို လှမ်း ကြည့်မိသွား၏။

ဟယ် ...။

ပိုးတီက မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ် တကယ်ပဲ ဖြစ်ရလေ၏။ TV ကြော်ငြာတစ်ခု။ ရှုပ်အင်္ကျီကြော်ငြာဖြစ်ကာ ကြော်ငြာတဲ့ မင်းသားလေးက ထိုင်းမင်းသားလေးလား၊ ကိုရီးယား မင်းသားလေးလား ထင်မှတ်မှားရကာ ရင်ထဲမှာ ဖိုးသိုးဖပ်သပ် တွေ ဖြစ်ရလေ၏။ အဲဒါ ... အဲဒါ ... နိုင်ငံခြားမင်းသားများလား။ အဲဒါလိုတော့ မဟုတ်။ သူနဲ့တွဲထားတဲ့ မင်းသမီးက (.....)ပဲ ဖြစ်၏။

“ဟယ် ... စင်လိုက်တာ။ ဘယ်သူလေးပါလိမ့်”

“အွန်းနော်”

ကြော်ငြာက ပြီးသွားပေမယ့် မပြီးနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ တျန်နေတဲ့ သူတွေကတော့ ပိုးတီနှင့် မကြီးပဲ ဖြစ်လေသည်။ မကြီးက အလွန်ကြွေ အကြွေလွန်သော လေသံကြီးဖြင့် ဘူလေး ပါလိမ့် လုပ်နေချိန်မှာ ပိုးတီကပါ သံယောင်လိုက်၍ အွန်းနော် လုပ်မိတဲ့နောက်မှာတော့ မကြီးက မိုးတိဘက်ကို လှည့်ကြည့် တာ ...

“အမယ် ... ပိုးတီ၊ ညီမလေးကတောင် ထောက်ခံတယ် ဟုတ်လား”

“ဪ ... မကြီးကလည်း ပိုးတီလည်း ကြိုက်တတ်ပါ တယ်။ အဲဒီ မင်းသားလေးက တကယ်ချော့လို ပြောတဲ့ ဟာ”

“ဟက် ... ဟက် ... ရှားရှားပါးပါးပါပဲ။ မှတ်တမ်းတင် ထားရမယ်။ ပိုးတီကြိုက်တဲ့ မင်းသာဆိုပြီးတော့လေ”

ပိုးတိက သွားတက်လေးတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ရင်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ချေ။ ကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားကားကလည်း ပြန်လာပြီဖြစ်တာကြောင့် ပိုးတိက စိတ်အာရုံတို့ကို ကိုရီးယားကားထဲမှာပဲ ပြန်လည်နှစ်မြုပ်လိုက်တော့သည်။

(၃)

“သားရေ ... ဟောဒီမှာ Scene Serial (ဇာတ်လမ်းအခန်းစဉ်)တွေရပြီ။ အကောင်းဆုံးဝတ္ထု၊ အတော်ဆုံးဇာတ်ညွှန်း၊ အမှိုက်ဆုံးဒါရိုက်တာနဲ့ ဝူပါအဖြစ်ဆုံး actor တွေသုံးပြီး သားရဲ့ပွဲဦးထွက်ကို ဖွင့်မှာ”

မောင်မင်းက သူ့ရဲ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာသော Scene Serial ဖိုင်လ်တွေကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်ရင်း စိတ်ပင်ပန်းစွာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်လိုက်၍ ...

“အများကြီးပဲနော် ဘွားမယ်”

“အမယ်လေး ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်။ မူးလိုက်တာ။ ဒါက အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ သားက တစ်သက်လုံး ရှုပ်ရှင်ရှိက်နေရမှာလေ။ သားရဲ့ပင်ပန်းဆုံး

ပွဲဦးလွှက်စာတ်ကားတွေကို မယ်မယ်က နယ်စာတ်လေးတွေ စီစဉ်ထားတယ်။ အခန်းစဉ်တွေ ထွက်ပြီဆိုတော့ သား လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်မယ်။ ပြီးရယ် နယ်ဆွက်မယ်” “နယ်”

သူက မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် သံယောင်လိုက်မိ လိုက်လျှင် ဘွားမယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြရင်းက ...

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့။ မြင်ဦးလွင်၊ မန္တလေးမှာ ကား သွားရိုက်ရမယ်။ ငါးကားရိုက်ဖို့ ဘွားမယ် စီစဉ်ထား တယ်”

“သားလေးရယ် ... မျက်နှာမဲ့မသွားပါနဲ့။ သားရဲ့အောင်မြင် မှုအတွက်ပဲလေ။ အခုဆို သား ကြော်ငြာတွေပေါက်လို့ သား အောင်မြင်နေပြီနော်။ အမေ စိန်သွားဝယ်တုန်းက စိန်ဆိုင်က မိန်းမတွေကြားထဲမှာ မျက်နှာကိုဖွင့်လို့။ အဲဒါ တွေက သားလေးကြောင့်လေ ...

အမယ်လေး ... သားလေးရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေသာ ထွက် ပြီဆိုလို့ကတော့ မေမေက မျက်နှာကိုဖွင့်လိုက် လူရာဝင် လိုက်မှာမှ ပြောမနေနဲ့တော့”

မေမေက ဝင်ပြောလာတာကြောင့် သူ့မှာ တကယ် ခုကွနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူက သူ့ဘာသာ မိုးပေါ်ထိအောင် စတိုင်လ်မလိုင် အပြည့်ထုတ်ပေ မယ့် ကင်မရာရှေ့မှာဆိုရင်တော့ နေရ ထိုင်ရတာ စိတ်ပင်ပန်း တတ်သူဖြစ်၏။

သူ့ရဲ့ကုသိုလ်ကံကပဲ ကောင်းလွန်လွန်းလှစွာ TVC Commerical ကြော်ငြာငါးခု ရိုက်ကူးရာ သုံးခုက လုံးဝကိုပေါက် ကြော်ငြာဖြစ်ကာ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ကုန်သည်အထိ စန်း တက်တာမို့ သူဟာ တကယ်ပဲ မင်းသားဖြစ်ဖို့အကြောင်းမှာ တိုက်ဆိုင်သေချာသွားလို့နေ၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့မေမေဟာ ကျေနပ်ပြီးရင်း ကျေနပ်နေကာ ဘွားမယ်ကတော့ မဟာအကြံကြီး ကြံကာ ကိုယ်တိုင်ဝတ္ထုတွေဖတ် သူ့အတွက် ရင်နဲ့ခံစားကာ သူ့ စာတ်ကားကောင်းတွေ ရိုက်ကူးရရေးအတွက် အစွမ်းကုန် Organizer ကြီး လုပ်လို့နေတာဖြစ်၏။

“ခရီးက ဘယ်တော့ ထွက်ရမှာလဲ”

“နောက်နှစ်ပတ်နေရင် စမယ်လေး။ ဪ... တစ်လက်စတည်း သားကို ပြောရမယ်။ သားရဲ့ဘဝက အခုချိန်မှာ အညွန့်တလူလူ တက်နေတာ။ တောက်မဲ့မီးခဲ တရဲရဲဖြစ်နေတာ။ အဲဒီတော့ ဘွားမယ်က သားလေးကို အလူး အထူး မှာချင်တာ တစ်ခုပဲ။ ဘယ်အစစ်မနဲ့မှ သားလေး မသာယာနဲ့။ လျှမ်းမထနဲ့ ...

သားရဲ့ဘက်ဂရောင်းက ဘာဆိုတာကို သိကြတဲ့ သူတိုင်းက ဘွားမယ်ရဲ့သားကို စိကြမှာချည်းပဲ။ ဘွားမယ်က သားကို အကြီးကြီး မျှော်လင့်ထားတာနော်။ သားလေး အောင်မြင်တဲ့ မင်းသားဖြစ်ဖို့ တစ်ခုကိုပဲ ရည်ရွယ်တာ။ တခြားတော့ စိတ်ကူးမယ် မစဉ်းစားလိုက်နဲ့နော်။ ဘွားမယ် အကြောင်း သိတယ်မှလား။”

သူက ဘွားမယ်ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်မိပေမယ့် မရယ်ရက်ပေ။ သူ့ဘဝလေးဟာလည်း တစ်မျိုးတော့ ဆန်းကြယ်တယ် ပြောရပေမည်။ ငွေကြေးအားဖြင့် အောင်မြင်မှုရှိတယ်လို့

ပြောရအောင် ကြွယ်ဝပေမယ့် မိသားစုပုံစံကတော့ ဆန်းသစ်လေ၏။ သူ မမွေးခင်ကတည်းက ပတ်ကြားအက်ခဲ့တဲ့ ဘွားမယ်ကို ခုမှ ပြန်ကျားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သလို ငွေကြေးချမ်းသာမှုကြောင့် ကမ္ဘာကျော် branded တွေ make up အကောင်းစားတွေဖြင့် အစွမ်းကုန် ဖွင့်ချထားသော မေမေဟာ သွားခေါခေါဒီဇိုင်းကို တော့ သူလည်း ပြုပြင်ပေးလို့မရချေ။

ဒါပေမဲ့ ပုံစံတွေ ဘယ်လိုပဲ လွဲနေပါစေ။ သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ကြပုံချင်းကတော့ အနည်းငယ်ရေတောင် မရောချေ။ သူ့ကို စူပါမင်းသား ဆယ်လီကြီး ဖြစ်စေချင်တာကလည်း တူညီသလို သူ့ကို ကောင်မလေးတွေနဲ့ မရှုပ်စေချင်တာကလည်း မေမေနှင့် ဘွားမယ်ရဲ့ တူညီလေသောဆန္ဒ ဖြစ်သလို သူ့ဆန္ဒနှင့်လည်း ထပ်တူကျတာမို့ သူက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ် တတိပေးလိုက်၏။

“ဟား ဟား ... အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ ဘွားမယ်ရာ။ သား ဘယ်တုန်းကများ အဲဒီလို ဇယားရှုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“အမယ်လေး ... ဇယားက ငါ့သား မရှုပ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မှလား။ ဒီခေတ် မိန်းကလေးတွေဆိုတာ စပ်စလူး နတ်ပူးသလို ဖလန်း ဖလန်းထိနေကြတာလေ။ ဟိုတုန်းကလို အချစ်နဲ့သာဆိုရင် ထမင်းရည် လျက်လည်း ကျေနပ်တဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သိန်းချီ ဘောင်းချီနေတဲ့ ဘရန်းဒက်တွေအတွက် ဟောဒါ(လက်မလက်ညှိုးဝိုင်းပြု၍)လိုတယ် ...

ငါ့သားလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ ရုပ်ရှိလေ့လျှံ အဆင်လေးမျိုး ဆိုလို့ကတော့ တီကိုထားနဲ့ပက်သလို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေကြမှာ”

“အမယ်လေး ... ရိုက်လိုက်ပါဦး အမေမရဲ့။ ရှင်ရဲ့ဩဇာ သီးတွေက အယ်ထွာဟယ်။ မှန်တယ် ... မှန်တယ်။ သားလေး ... သားအမေပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ မြင်းကမလှုပ်လည်း ခုံကလှုပ်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ... မိပိုးဖြူ ... ညည်းထမင်းသားရဲ့ အမေမနော်။ ဒီကိစ္စကို အထူးတာဝန်သူ ကာကွယ်ပါ”

“စိတ်ချပါ မယ်မယ်ရယ်။ အချိန်မတန်သေးဘဲနဲ့ ဘယ်စပ်စလူးကိုမှ လာနတ်အပူးမခံဘူး။ မင်းသားကသာ သဘောကောင်းမှာ။ သူ့အမေကြီးကတော့ အချေပဲ”

မေမေစကားအဆုံးမှာ ဘွားမယ်က ကျေနပ်စွာ အမေနှင့် လက်ဝါးချင်းရိုက်ကြတာမို့ သူ့မှာ အမေနှင့်အဘွားကို ဩဇာရင်း သဘောတကျသာ ရယ်မိသွားသည်။

သူ့ရဲ့မင်းသားဘဝကို မကြာခင်မှာ စတင်တော့မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲမှာ တကယ်ကြီး ရင်ခုန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပိုးတီက နေကြာပန်းခင်းတွေရဲ့ကြားမှာ ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် မျက်လုံးတွေပြူးလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေထော်ကာ duck face လုပ်လိုက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အစုံစုံ ပို့စ်တွေပေးကာ Selfie တွေကို ၃၆၀ ဒီဂရီ အားကိုးဖြင့် တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ရိုက်နေတာဖြစ်၏။

“ပိုးတီရေ ... ပိုးတီ။ ဝေး ... ပိုးတီး”

အဝေးကနေ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ပိုးတီက နေကြာခင်းတွေကြားထဲကနေ တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် လှိုင့်လှိုင့် ... လှိုင့်လှိုင့်နှင့် လာနေသော မကြီးကို တွေ့ရတာကြောင့် ပိုးတီက ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ရင် မကြီးဆီ အပြေးသွားလိုက်ကာ ...

“ဝေး ... မကြီးရေ ... ဒီမှာ ...”

“အမယ်လေး ... ရှာလိုက်ရတာဟယ်။ ဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အစ် ... ဟဲ ဟဲ ... ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မကြီး။ ပိုးတီကို ရှာတာ”

“အမယ်လေး ... ညည်းကို ရှာတယ်ဆိုမှတော့ အရေးကြီးလို့ပေါ့။ ညည်း ပျာကလပ်စိန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် အခု အမေက ရှင်းနေရပြီလေ”

မကြီးစကားကြောင့် ပိုးတီက “ဟမ်” ဆိုသော အံ့သြအာမေဗိုတ်နဲ့အတူ မျက်လုံးအပြူးသားတော့ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာများပါလိမ့်။ ပိုးတီက ဘာများလွဲမှားနေလို့ပါလိမ့်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမယ်လေး ... ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဦးလွင်ဆီ ပို့နိုင်လောက်တဲ့ ကြက်ဥကတ်တွေက နင် စီစဉ်လိုက်တာ ဘဲဥတွေဖြစ်ကုန်သွားတဲ့ ကိစ္စလေ။ အမေမှာ ဦးလွင်တို့ကို တောင်းပန်လိုက်ရတာ ကြက်ဥကတ်တွေ တစ်ခါထပ်ပြီး သွားပို့လိုက်ရသေးတယ်။ နင် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ကို တော်တော် မွှေနိုင်တာပဲ”

ဟယ် ... ဘုရားသခင်။

ပိုးတီ အဲဒီလိုကြီးကို လွဲချခဲ့တာလား။ ပိုးတီက အိုက်လုံကို ဦးလွင် ဆိုင်အတွက် ဘဲဥကတ်တွေ သွားချခိုင်းပြီး ကတ်ထဲစီထည့်တဲ့ ဘဲဥအလုံးတွေတောင် ပိုးတီ ကိုယ်တိုင် သေချာရွေးထည့်ပေးထားတာဖြစ်သည်။ မနက်က မေမေပြောတာ ဘဲဥပါ။

“မနက်က အမေပြောတာ ကြက်ဥမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဲဥပါ”

“အမယ်လေး ... မဟုတ်ပါဘူး ပိုးတီမရယ်။ ကြက်ဥပါ။ အမေ နင့်ကို တော်တော်ဒေါက်နဲနေတာနော်။ ဘယ်နှယ် ဟယ် ... နင်ကလည်း နင်ပဲ။ မှားတာမှ နည်းနည်းနော နော မဟုတ်ဘူး။ ကြက်ဥကတ်(၁၀၀)မှာတာကို ဘဲဥကတ် (၁၀၀) ပို့ပေးရတယ်လို့။ အမေကတော့ သေချာပေါက် ဆော်ပလော်တီးတော့မှာ။ အဲဒါ ငါကြိုပြီး သံချောင်းလာ ခေါက်တာ”

မကြီးရဲ့စကား အဆုံးတောင်မရောက်သေးခင်မှာပဲ အဝေးကနေတောင် ထင်းခနဲ မြင်ရသည့် အမေရဲ့ အယ်စတူ ကိုယ်လုံးကြီးက လိုမ့်လိုမ့်၊ လိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် သွက်သွက်လေး

ဒီဘက်ကို လျှောက်လာကာ လက်ထဲမှာကလည်း ကြိမ်လုံးပါလာ အာမို့ ပိုးတီက အမေတော့ ဆော်ပလော်တီးတော့မယ်ဆိုတဲ့ Sense က ကြိုရနေတာကြောင့် ပိုးတီက အမေနှင့် ကံဆိုးစွာပင် ချက်လုံးချင်းသွားဆုံကာ ဆုံပြီးသကာလမှာ ပိုးတီက “ဟယ်” ဆို ဖြစ်သွားသလို မေမေကလည်း ပိုးတီကို ဒေါနှင့်မောဖြင့် အော်ဟစ် ဖျယ်တော့တာဖြစ်၏။

“ပိုးတီမ ... နင် မပြေးနဲ့စမ်း။ နင့်အပြစ် နင်လာဝန်ခံ”

“ပိုးတီ ... ပိုးတီ မှားပါတယ် မေမေရယ်။ အား ... အား မကြီးရေ ... လုပ်ပါဦး”

“ဟဲ့ ... လာဆို ... လာလို့ ... ပြောနေတယ်။ ငါ့ကို ညည်းက အကဲစမ်းနေတာလား။ ထွက်ခဲ့စမ်း ... ငါ့အရှေ့ ကို”

ပိုးတီက မကြီးရဲ့ကိုယ်လုံးကို အကာအကွယ်ပြုကာ မေမေကြိမ်လုံးကို ပတ်ရှောင်နေချိန်မှာ မေမေက ကြိမ်လုံးသံ ဖြန်းဖြန်းပေးကာ အရှေ့ထွက်ခိုင်းတာမို့ ပိုးတီက ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်ပုံလေးဖမ်းကာ ခပ်တုံ့တုံ့ ရှေ့ကိုထွက်လာလျှင်

မေမေက ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆောင့်ဆွဲသလို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း ...

“လာစမ်း။ ဒီလောက်ထိ တက်တက်စင် လွဲရသလား ညည်း ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိတယ်နော်။ ငါလေ တောက် ... ရိုက်တော့မယ်”

မေမေက ပြောရင်း လက်ကပါ ရွယ်လာတာနဲ့ ပိုးတီက မေမေ့ကို အသည်းအသန် တားရရင်း ...

“အဲ ... အဲ ... မ ... မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်။ ပိုး ... ပိုး ... မှားပါတယ်။ နောက် မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး။”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ ညည်းအေ ... ဒီတစ်ခါ တော့ ငါ တော်တော် ဒေါသဖြစ်တယ်။ ဘယ်နှယ် ဒီလောက် လွဲရတယ်လို့။ တယ် ...”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ မေမေရယ်။ သမီးလည်း ပိုးတီကို ဆုထားပါတယ်။ ဒါကြီးကို ရိုက်နေလည်း ဘေးဘူး အပြစ်သာပေးလိုက်”

“ဟား ... မကြီး”

မကြီးက ပိုးတီဘက်က 100 % အပြည့်မပါဘဲ မေမေ့ကိုတောင် အကြံဉာဏ်ပေးသူကြီး လုပ်နေတာကြောင့် ပိုးတီက မကျေမချမ်းဖြင့် မကြီးကို ကြည့်လိုက်လျှင် မေမေရဲ့ လက်က ပိုးတီ ခေါင်းကို ဒက်ခနဲရောက်လာကာ ပူခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟား ... မေမေကလည်း”

“မေမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့။ ညည်း ဘာမှ ကိုယ့်အစ်မကို ပြဿနာသွားရှာမနေနဲ့။ ညည်း ဒီနေ့ လုပ်ချလိုက်တာ ငါ့မှာ တောင်းပန်လိုက်ရတာ ပြောမနေနဲ့တော့။ ညည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး တစ်လတိတိ ကြက်ခြံသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်။ ရှိသမျှ အလုပ်မှန်သမျှ အားလုံးကို တရစပ်လုပ်ရမယ် အဲဒါပဲ”

“ဟမ် ... မေ ... မေ”

“ဘာမှ မမေ့နဲ့။ ငါက ဒါဆို ဒါပဲ။ အထွန့်ဘာမှမတက်နဲ့။ မနက်ဖြန်မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ ကြက်ခြံမှာ မြင်ချင်တယ်။ ဒါပဲ။ ဟဲ့ ... ရွှေတင် ... ညည်းက အဲဒီမှာဘာ

လုပ်နေတာလဲ။ လာ ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့။ မြေဩဇာဖိုးတွေ
သွားရှင်းရမယ် ...

ပိုးတီမ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ညည်းနော်ညည်း။
ကြပ်ကြပ်သတိထား။ တစ်လလုံး အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်ဘဲ။
ဘာမှ အရစ်မတက်နဲ့။”

မေမေက ပိုးတီကို အပြတ်ကို ကြိမ်းသွားကာ
ထွက်သွားလေလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သံပရာသီးနှင့် အပွတ်ခံရ
သည့်အလား စပ်ဖျဉ်းချဉ်ဖန့်လာကာ စိတ်ရှုပ်လွန်းလွန်းလွန်းလို့
ပြာလွင်လှတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်၍ အော်ပစ်လိုက်
တော့သည်။

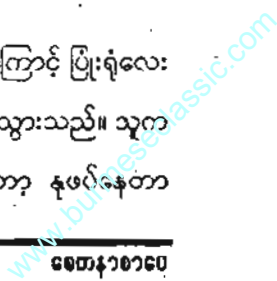

(၄)

ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်သော လမ်းကြောင်းကို ရောက်
ပြီဆိုတာနှင့် ရာသီဥတုလေးက အေးမြနေကာ လတ်ဆတ်မှုကို
ခံစားရသလိုရှိ၏။ သူက အဲဒီ လတ်ဆတ်မှုကို တကယ်အစစ်
ခံစားချင်တာမို့ ကားမှန်ကိုချလိုက်လျှင် ဘွားမယ်ရဲ့အသံက
ခီခနဲ ထွက်လာကာ တားမြစ်လေ၏။

“သားလေး ... ဘာလို့ ကားမှန်ချလိုက်တာလဲ။ လေစိမ်း
တွေတိုက်ပြီး အအေးပတ်သွားမှာပေါ့။”

မောင်မင်းက ဘွားမယ်ရဲ့စကားကြောင့် ပြုံးရုံလေး
ဦးလိုက်ကာ စိတ်ထဲမှာတော့ တကယ်ရယ်ချင်မိသွားသည်။ သူက
ဘာကယ်ပဲ ဖြူညတယ်ဆိုပေမယ့် အရမ်းကြီးတော့ နုဖပ်နေတာ

မဟုတ်ပေ။ နုပပ်နေအောင် ဖန်တီးနေသူကတော့ သူ့အမေနှင့် သူ့ရဲ့ဘွားမယ်ပဲ ဖြစ်လေ၏။

“ရပါတယ် ဘွားမယ်ရယ်။ တစ်ချိန်လုံး Air Con လေ တွေချည်း အသက်ရှူနေရတာ မွန်းလာလို့ လတ်ဆတ်တဲ့ တောင်ပေါ်လေလေး ရှူချင်လို့ပါ။ ဦးကို ... မှန်တွေချ လိုက်ပါ”

ဒရိုင်ဘာကြီးဦးကိုက သူ့စကားအတိုင်း တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်တည်း ကားမှန်တွေ ချလိုက်လျှင် ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မေမေက သူ့ကို လည်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“သားရယ် ... တကယ်ပါပဲ။ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့။ အပြင် လေကို မေမေ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကြိုက်လိုက်ပါ မေမေရယ်။ Fresh air ပါဗျ။ (သူက လေကို အားပါးတရ ရှူသွင်းရင်းက) ဟား... အားအင်ကိုပြည့်ပြီး ပင်ပန်းတာတွေကို ပျောက် သွားတော့တာပဲ။ သားကတော့ ရှူရတဲ့လေတွေထဲမှာ ပြင်ဦးလွင်ကလေးရယ်။ Beach ကလေးရယ်ကို အသက်ရှူ

အဝဆုံးပဲ။ ဦးကို (၂၁)မိုင်မှာ ရပ်ပေးဦးနော်။ ဂူခင်းသာ မှာ အညောင်းဆန်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

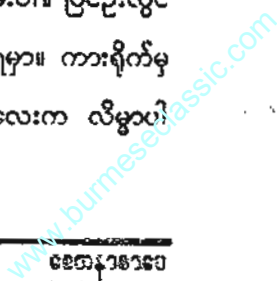
“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေး”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အမယ်လေး။ မနားပါနဲ့သားရယ်။ သားက Cele လေ။ နေရာတကာ ကိုယ့်ရုပ်ကိုပြနေတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဟိုတယ်ရောက်မှ သားလေး စိတ်ကြိုက် နားနော်”

ဘွားမယ်ရဲ့ တားမြစ်စကားသံကြောင့် သူက အကယ်ပဲ မွန်းကျပ်သွားရလေသည်။ ဟားကွာ။

“ဟာ ... ဘွားမယ်ကလည်း ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ဆိုင်တာပေါ့ သားရဲ့။ သား ... ဂျစ်မတိုက်နဲ့နော်။ မင်းက သာမန်လူ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသား။ မေမေတို့ ဘွားမယ်တို့ ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ ပြင်ဦးလွင် တစ်မြို့လုံးကိုနဲ့အောင် ငါ့သား လည်ရမှာ။ ကားရိုက်မှ တစ်ခါတည်းလာပါ သားရယ်။ သားလေးက လိမ္မာပါ တယ်”

မောင်မင်းက ဘာမှကို ဆက်ပြောဆိုချင်စိတ် မရှိတော့စွာဖြင့် ကားမှန်ကိုပါ ပြန်တင်လိုက်ကာ လေးတိလေးကန်ဖြင့် ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်တော့သည်။ ပြောရရင်တော့ သူတကယ်ပဲ စိတ်ကညစ်ကာ မွန်းကျပ်နေပြီဖြစ်၏။ သူတို့တွေဟာ ပြင်ဦးလွင်မှာ ကားရိုက်ဖို့ လာကြတာဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ပွဲဦးထွက် ဝိဒီယိုဇာတ်ကားတွေ ရိုက်ကူးရန်အတွက် ဘွားမယ်က Producer အနေနဲ့ကော၊ မင်းသားရဲ့အဘွားအဖြစ် အင်မတန်မှ ထောင့်စေ့အကွက်စေ့အောင် စီစဉ်ကာ မေမေကတော့ သူ့ရဲ့အစစအရာရာ မန်နေဂျာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မင်းသားအမေအဖြစ်လည်းကောင်း သူ့ကို အရင်ထက် အဆတစ်ရာပို၍ ဂရုစိုက်တာကြောင့် သူ့မှာ နေရထိုင်ရတာတော့ တကယ်ပဲ ခက်နေလေ၏။

မောင်မင်းက ပြင်ဦးလွင်မြို့ရဲ့ လတ်ဆတ်နူးညံ့တဲ့ ရှုခင်းတွေမှာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း ပျော်ဝင်ခြင်း မရှိတဲ့အတွက်တော့ တကယ် ဓာတ်ပျက်ရ၏။ အရင် ပြင်ဦးလွင် လာတုန်းကဆို သူက အသားကုန် ကဲနေကြ။ ခုများတော့ အရင်နဲ့မတူ ခြားနားနားစွာ ခြွေရံသင်းပင်းများစွာနှင့်ဖြစ်၏။ သူ့ဘွားမယ်နှင့် မေမေက

သိကြတော်မူတဲ့အတိုင်း အချေတွေမို့ ဒီခရီးကိုလာတာဟာ ကားနှစ်စီးနှင့်ဖြစ်၏။ သူတို့အတွက် စီစဉ်တဲ့ကားက BMW X5 ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့မာမီ၊ ပြီးတော့ ကောင်လေးတွေနှင့် သူ့အဝတ်အစားတွေအတွက်ကတော့ Alphard တစ်စီးသုံးကာ ပြင်ဦးလွင်ကို တက်လာတာဖြစ်သည်။

မောင်မင်းက ကိုယ့်ထက် ဝါရင့်သမ္ဘာရင့်တဲ့ စီနီယာ အနုပညာရှင်တွေရှေ့မှာ အိုဗာတင်းတွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငြင်းပါသော်လည်း ဘွားမယ်ဟာ လုံးလုံးလက်မခံတာကြောင့် သူ့ဟာ မငြင်းဆန်နိုင်စွာ အားလုံးကို သဘောရှိ ခေါင်းညိတ်ပေးနေရတာကြောင့် သူ တကယ် အနေရကျပ် အထိုင်ရကျပ် ဖြစ်ရတာဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် သာမန်ကောင်လေးဘဝကနေ ဘွားမယ်နှင့်မေမေ အင်မတီ အင်မတန်မှ ဖြစ်စေချင်လှသော ရုပ်ရှင်မင်းသားဘဝဖြစ်အောင် ကူးပြောင်းရမည့် အကူးအပြောင်း ကာလတွေမှာ သူ စိတ်ပင်ပန်းမယ်ဆိုတာကိုကော့ ကြိုတင် mood သွင်းထားပြီးသား ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပြင်ဦးလွင်ဟာ မင်းသားတစ်
ယောက်ရဲ့ဘဝအတွက် လတ်ဆတ်မှုတော့ဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်လေ
သည်။

“ကျွန်မကလေ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ quantity (အရည်
အတွက်)ကော quality (အရည်အသွေး)ကိုပါ နှစ်ခုလုံး
အရေးထားတာနော်။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ သားသားက
စူပါမင်းသားဖြစ်ဖို့ ဒါရိုက်တာကြီးကပဲ အကောင်းဆုံးပုံပိုး
ပေးမှာ။ သားသားကို အပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက သားသားရဲ့အမေ ဆိုတော့
သားသား တစ်ခုခုလိုအပ်တာ ဘာညာဆို ကျွန်မကိုပြော
ပါ။ သားသားက သိပ်အေးတာ။ သိတယ်မှလား။ ကလေး
က အနုပညာကို ဝါသနာပါလွန်းလို့လေ ... ဟင်း ...
ဟင်း”

ဒေါ်မြင့်မိုးမယ် ဆိုတဲ့ ဂန္ထဝင်ခြောက်ကြီးရယ်၊
ဒေါ်မိမိပိုးဖြူ ဆိုတဲ့ မေမေခေါ်ရယ်၊ သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အိုဗာ

တင်းချက်တွေကို ဒါရိုက်တာက မချီသွားဖြို မျက်နှာမျိုးဖြင့် မကောင်းတတ်၍ အားနာပါးနာ နားထောင်နေရတာဖြစ်သည်။ စိတ်ကတော့ တကယ် ကုန်ချင်စရာ။ ဒါပေမဲ့လည်း ...။

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း အနုပညာဖန်တီး တာဆိုတော့ အရည်အသွေးကို အဓိကထားထားပြီးသား ပါ”

“ယုံတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သားသားကို ဒါရိုက်တာကြီး လက် အပ်တာပေါ့။ သိတယ်မှလား။ သားသားက နုဖပ် နေတော့ သူ့ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြစ်မှာ သိပ်စိုးတာ။ ဒါပေမဲ့ သားသားက ဝါသနာသိပ်ပါနေတော့လည်း ကျွန်မ တို့က လုပ်ပေးရတာလေ။ သူ့ဘွားမယ်ဆို သားသားကို ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ချွေရံသင်းပင်း အပြည့်အစုံနဲ့ထားတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း မင်းသားလုပ်မယ့်သူက အပြင်ဘဝမှာလို အမြဲနုဖပ်နေလိုတော့ မရနိုင်ဘူးနော်။ ကာရိုက်တာအရ ဆင်းရဲရင် ဆင်းရဲရမယ်။ မိုက်တင်ချဆို ချရမှာပဲ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ကြားရတာတွေဟာ တကယ်ကို နားကြားပြင်းကတ်ချင်စရာမို့ ခပ်ဆဆ ပြောလိုက်လျှင် အဖြစ် သည်းလေတဲ့ မင်းသားအမေနဲ့အဘွားက ရင်ဘတ်ကလေး တဖိဖိ ဖြင့် ...

“အို ... ဒါတော့ သိပါတယ်။ ဒါမယ့်လေ ကလေးရုပ်က နူးနူးညံ့ညံ့လေး ဆိုတော့ အကြမ်းပတမ်းမျိုးတော့ သိပ် မလုပ်ပါနဲ့”

“မယ်မယ် ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဇာတ်ကတော့ ကျွန်မ တို့ရွေးတယ်ဆိုပေမယ့် နောက်ပိုင်းတွေအတွက်ပါ ပြော ထားတာပါ။ သားသားကို စုတ်ပဲ့ပြတ်သတ်နေတဲ့ ဇာတ် မျိုးတော့ မရိုက်ခိုင်းဘူး။ သိတယ်မှလား။ ကိုယ်တွေ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ် ဆိုရင်လည်း မင်းသားတွေက နုခနေမှ ကြိုက်တာလေ”

“အဟင်း ... သဘောပါဗျာ။ သဘော ... သဘော”

ဒါရိုက်တာ အငေါ့တူးတယ် ဆိုတာ သိနေတဲ့ မယ်မယ်က မျက်စောင်းတစ်ချက် ချိုလိုက်ရင်း လိုရင်းပြောလိုက် တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“မနက်ဖြန် ရွှတင်စမှာမှလား။ ဘယ် Location မှာ ရိုက်မှာလဲ”

“အဲဒါ သောင်းကျော် စီစဉ်ထားပြီးသွားပြီလေ။ ဟော့ကောင် သောင်းကျော်၊ ပြောပြလိုက်ဦးလေ။ ကျွန်တော်မနက်ဖြန် Scene လေးတွေ တစ်ချက်ဖတ်လိုက်ဦးမှာမလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒါရိုက်တာက တကယ့်ဟာတွေကို ခေါင်းရှုပ်လာတာကြောင့် ထားခဲ့ကာ ရွှတင်မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲပေးခဲ့လိုက်၏။ မယ်က စိတ်ထဲတော့ သိပ်ဘဝင်မကျပေမယ့် သောင်းကျော်ကို မေးရတော့သည်။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ကလည်းနော်။ အကုန်လိုက် မေးရတယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ပြောမလို့ပါပဲ။ မယ်မယ်က ဒါရိုက်တာနဲ့ စကားပြောနေလို့”

“ဩဇာသီးက သိပ်ရောင်းတာပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... လိုရင်းပြော”

“မနက်ဖြန်က ‘ရင်ထဲကစတော်ဘယ်ရီ’ကား စမှာပါ။ အဲဒီကားအတွက် ဒါရိုက်တာက Location ”အသစ်တွေပဲ

လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာကို ပြောထားပါတယ်”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လို။ သောင်းကျော် ... အဲဒါ ငါ့မပြောဘဲ စီစဉ်ရသလား။ ဘယ်နေရာလဲ။ ရွှတင်မရိုက်ဘူးတဲ့နေရာ ဆိုတော့ အဲဒီက မမြင်ဖူးဘူး ဘာညာနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်နော်”

“ဖြစ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ခြံရှင်တွေက တော်တော်ပြောယူရတာ။ သူတို့ခြံကို တစ်ခါမှ ရုပ်ရှင်ပေးရိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေရဲ့ အသိခြံမို့လို့။ အာစရိုကလည်း Location ကြိုက်တယ် ...

နောက်ပြီး တစ်နေရာတည်းနဲ့ ရိုက်ကွက် တော်တော်ရတယ်ဗျ”

“အေး ... ပြီးရော။ နေရာအတိအကျ ဦးကို,ကို သွားပြောထားလိုက်။ အလုပ်ကို တွင်ကျယ်တာပဲ မြင်ချင်တယ်နော သောင်းကျော်။ ဂျူတီတွေသာ တက်တယ်။ မပြီးဘူးတော့ မကြားချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားတော့ ... ရပြီ”

မယ်က မျက်လုံးထဲ မူးလာတာကြောင့် နှင်လွှတ်လိုက်လို့ ရှုတင်မန်နေဂျာ ထွက်သွားမှ ပိုးဖြူက မယ်ကို လိမ္မော်ရည်ခွက်လေးကမ်းပေးကာ ...

“မယ်မယ်လည်း စီစဉ်နေရတာ ပင်ပန်းနေပြီ။ အမောပြေ Orgaine လိမ္မော်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး”

မယ်က အလိုက်သိလေတဲ့ ပိုးဖြူကို တစ်ချက်ပြုံးရင်း ကမ်းပေးတဲ့ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိတ်မော့သောက်လိုက်၏။

“အမယ်လေး ... ရင်ဆဲကို အေးသွားတာပဲ။ ဒါနဲ့ သားလေးကော”

“သားသားက အခန်းထဲမှာ။ အနားယူနေတယ်”

“အေး ... အေး ... ကောင်းစာယ်။ နားပါစေ။ ခြေ ... ပိုးဖြူ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ အထူးမှာမယ်နော်။ ကလေးကို ဂရုစိုက်။ သားရဲ့အနားမှာပဲနေ။ ညှုကလီးယားတွေကို မြင်လည်း မမြင်ချင်ဘူး။ ကြားလည်း မကြားချင်ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ။ မယ်မယ်ကော ကျွန်မကော သားကို ဂရုစိုက်နေတာပဲဟာ။ ပြီးတော့ သားလေးအကြောင်းကို မယ်မယ် သိနေတာပဲ။ သူက အရောတဝင် မနေတတ်ပါဘူး”

“အမယ်လေး ... ညည်း ကျုပ်ကို ကက်သလီယာတွေ လာပွင့်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကို မတော်မနန်းတွေက ဂဠုန်ဆန်မှာ ကြောက်တာ။ ကိုယ့်သား လိမ္မာတာတော့ သိပြီးသား ...

သားကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နံပါတ်ဝမ်းမင်းသား ဖြစ်အောင် တင်နေတုန်း အစစ်မတွေ့ ဆွဲစားသွားမှာကို အဖြစ်မခံနိုင်လို့ ဒီလောက် ပြောနေ ဆိုနေရတာဟေ့”

မယ်က မျက်စောင်းချို တဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဒီလောက် နှာနေရတာဟာ စနိုက်ကြော်တဲ့နေရာမှာ အတုမတွေ့ထက်တောင် ဆိုးတဲ့ အစစ်မတွေ့အကြောင်းကို မယ်က အံတိုနေအောင် သိနေလွန်းလို့ပဲ ဖြစ်၏။

(၅)

ခြံထဲသို့ လူအင်အားပြည့်ပြည့်ဖြင့် ရောက်လာသော ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တွေကို ပိုးတီတို့က သူတို့တွေရှိနေတဲ့ မလှမ်းမကမ်း နေရာဖြစ်သော ချယ်ရီပင်အောက်က စားပွဲနဲ့ တန်းလျားမှာ မကြီး၊ အစ်ကိုကြီး၊ ပြီးတော့ ပိုးတီ အားလုံးဟာ အဲဒီအဖွဲ့တွေ နေရာချနေပုံ၊ အလုပ်လုပ်နေပုံတွေကို မမြင်စဖူး အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေရတာဖြစ်၏။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်း ဆိုတာမျိုးကြီးကို အခုလို အပြင် မှာ မျက်ဝါးထင်ထင်က ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးသည်။ ပြင်ဦးလွင် ကို ဗီဒီယိုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ခဏ ခဏ လာရိုက်တယ်ဆိုပေသော် ငြားလည်း ပိုးတီတို့က ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ သွားပြီး

တော့လည်း တကူးတက မကြည့်ဖြစ်ချေ။ အခု ပိုးတီတို့ရဲ့ စိုက် ဖျိုးရေးခြံမှာ လာရိုက်တော့မှ မြင်ဖူးတာမို့ ပိုးတီတို့တွေဟာ တက်ညီလက်ညီ ထိုင်ပြီး ရှုတင်ဆိုတာကြီးကို ထိုင်ကြည့်နေတာ ဖြစ်၏။

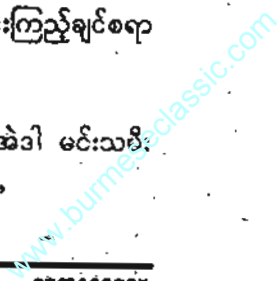
“အမယ်လေး ... ကြည့်စမ်းပါဦး။ လုပ်နေရတာ ပင်ပန်း လိုက်ကြတာနော်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ပိုးတီ ... ဟိုဟာ ... ဗီလိန်ခန်းတွေမှာပါတဲ့ မင်းသားမှလား။ ဟယ် ... ရုပ်က လေး ချောချောမောမောနဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသားတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်”

ပိုးတီကော မကြီးကော မမြင်ဖူးသည့် အမြင်သစ် တွေကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေကြတာဖြစ်၏။

တကယ်ပဲ ရှုတင်ဆိုတာကြီးက ငေးကြည့်ချင်စရာ အောင်းနေတာကိုး။

“ဟယ် ... ဟယ် ... ဟိုမှာ။ ဟိုမှာ ... အဲဒါ မင်းသမီး ရွှေရုပ်မှလား။ ဟယ် ... ချောလိုက်တာ”

“အေးဟာ ... ရှယ်ပဲ။ အသားလေးကို ဖြူညှစ်ပေးနေတာပဲ။ ပြီးတော့မှ ငါကတော့ မင်းသမီးနဲ့ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ဦးမယ်”
ကိုကြီးက မင်းသမီးနဲ့ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မယ်ဆိုမှ ပိုးတီက အဓိကကို မေးဖို့သတိရတော့တာမို့ ပိုးတီက မကြီးကို လှမ်းမေးရလေ၏။

“မကြီး ... မင်းသားကရော ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အင် ... မသိဘူးလေ။ မင်းသားသစ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ လေးလေး အိုက်စံနဲ့ပဲ စကားပြောနေကြတာဆိုတော့ ငါလည်း မမေးရဲဘူးလေ။ လာတော့ တွေ့ရမှာပေါ့ဟယ်”

“အယ် ... ဒီနှစ်ယောက် ငါ့အလယ်ထားပြီး လာစကားတွေများနေတယ်။ ပြောချင်ရင် ဟိုဘက်သွားပြောကြ။ လှချက် ချောချက်ကွာ ... ရွှေရုပ်ရယ် ... ချောလိုက်တာ”

ကိုကြီး လှမ်းဟန်တော့မှ ပိုးတီကော မကြီးပါပဲ။ ပါးစပ်အသာပိတ်ကာ ရိုက်ကွင်းကိုသာ အာရုံစိုက် ငေးမောနေကြ၏။ ခဏအကြာတွင်တော့ ပိုးတီရဲ့ခြံထဲသို့ တကယ့်တကယ် ကောင်းပေဆိုတဲ့ ကားအကောင်းစား အမည်းရောင်ကြီး နှစ်စီး မောင်းဝင်လာ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲ မသိဘူးနော်”

ပိုးတီတို့အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းလာမှာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဆိုပြီး စိတ်ဝင်တစားဖြင့် အသည်းအသန် ငေးကြည့်နေတုန်းမှာ အနောက်က Alphard ကား အမည်းရောင်ကြီးကနေ အခြောက်မတစ်ယောက် အူတူတူ ကြောင်တောင်ကျားတား ဒီဇိုင်းတွေ ဆင်ထားသော ကောင်လေးက နှစ်ယောက် ဆင်းလို့လာကာ အဲဒီနှစ်ယောက်က လက်ထဲကထီးကိုဖွင့်ကာ အရှေ့ကကားဆီကို အသည်းအသန် မြှေးသွား၍ ပျာပျာသလဲ ကားပေါ်ကဆင်းသွားလေ၏။ အဲဒီလို အပျာအယာတွေဖြင့် ဂယက်တွေ ထနေတယ်ဆိုကတည်းက ရှေ့ကကားအမည်းကြီးဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကား ဖြစ်ရမယ်။ ဘာလို့ဆို ကားမှန်တွေကလည်း အားလုံးအမည်းဖြစ်နေတာကြောင့် ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိရသေးပေ။

“ဟဲ့ ... ပိုးတီ။ မင်းသမီးလည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့ အဲဒါ သေချာပေါက် မင်းသားကားပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကားကြီးက ကောင်းထွာဟယ်။ သူ့အခြောက်မနဲ့အလုပ်သမားတွေစီးတဲ့ကားတောင် မိုက်နေတာ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကားတံခါးဖွင့်ပြီ။ ကျန်း ကျန်း (ကြည့်စမ်း)”

ပိုးတီက မကြီး မပြောခင်ကတည်းက မျက်လုံးတွေ က အဲဒီကဲ့ပဲ ရောက်နေတာဖြစ်၏။ ကားတံခါးအဖွင့်မှာ ဆင်း လာတဲ့ ခြေထောက်တစ်စုံက ဖြူနေကော ခြေသည်းနီနီတွေဖြစ် ပြီး ဖြူနေတဲ့ ခြေဖမိုးတွေကို အကောင်းစား ဒေါက်ဖိနပ်က ပုံပိုးပေးထားလေ၏။

“ဟင် ... မိန်းကလေးလား”

ပိုးတီက ဝါးစပ်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ပြောမိကာ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်မိသည်။ မလှမ်းမကမ်း အနေအထား မှာ ရှိနေတယ် ဆိုသော်ငြားလည်း ပိုးတီက ဘယ်မင်းသမီးပါ လိမ့်ဆိုပြီး အသည်းအသန် ပြုံးပြီကြည့်နေရတာဖြစ်သည်။ လုံးဝ ကို ဂန္ထဝင်ဆန်စွာ ကျက်သရေရှိသောဆံထုံး ထုံးဖွဲ့ကာ မြန်မာ ဝတ်စုံကို တခမ်းတနား ဆင်ယင်ထားတာမို့ အဲဒါ နာမည်ကြီး မင်းသမီးကြီးတွေများလားဆိုပြီး ပိုးတီက ကြည့်မိလိုက်လျှင် တကယ်ကြီးကို အမယ်လေးတချင်စရာ ဘုရားစူး အခြောက်မ ကြီး ဖြစ်လို့နေ၏။

“ဟယ် ... အခြောက်မကြီး”

“ဟယ် ... ငါ သိတယ်။ အဲဒါ မြင့်မိုးမယ်လေ။ အမယ် လေး... အခြောက်သာ ပြောတာ။ အဘွားကြီးက အကိတ် နော်”

ကိုကြီးက ဘေးကနေ ဝင်ဖောက်ပေးတာကို ပိုးတီ တို့ မတုံ့ပြန်နိုင်သေးခင်မှာ နောက်ထပ်တစ်ယောက်က မျက်စိရှေ့ သို့ ထပ်မံဝင်ရောက်လို့ လာပြန်၏။ သူက မင်းသမီး မီး ... မီး။ ဗုဒ္ဓေါ ...။

ပိုးတီက အံ့သြလွန်းမက အံ့သြလွန်းစွာ ကားပေါ် တ ဆင်းလာတဲ့သူကို ကြည့်ရတော့သည်။ ဘာတွေတုံး။ အနီရဲ့ရဲ့ကို ဝမ်းဆက်ဆင်ယင်လာကာ လိမ်းခြယ်ထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေက ခြစ်ချပစ်လို့တောင် ရ၏။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အထူးခြားဆုံး mademark ကို ပြပါဆိုရင်တော့ အားအကောင်းဆုံးသော လူထက် အရင်ကြိုမြင်နေရမယ့် သွားတွေကဲ့ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... ဂယက်တွေပါပဲဟယ်။ ဘာကြီးတွေလဲ။ ကား တွေအကောင်းစားနဲ့မို့လို့ ငါတို့မှာတော့ အထင်တွေကို ကြီးလိုက်ရတာ။ အခုတော့ ဘယ်ကဟာတွေတုံး”

“အင်းလေ ... ဟုတ်ပဲ။ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ပိုးတီ ... ပိုးတီ။ ဘာတွေမှန်း မဟုတ်ဘူး။
ဘာတွေ ... ဘာတွေ။ ဟိုမင်းသားလေး”

ပိုးတီက ဆက်မကြည့်ချင်တော့စွာ မျက်နှာတစ်ဖက်
လှဲလိုက်ချိန်မှာ မကြီးဆီက တကယ်ကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရလေသံ
ကြီး ထွက်လာချိန်တွင်တော့ ပိုးတီက မကြည့်ဘဲ တကယ်မနေ
နိုင်လှစွာ လှမ်းကြည့်မိလိုက်လျှင်တော့ ပိုးတီရဲ့အသက်ရှူဟာ
တစ်ခဏတော့ ရပ်ဆိုင်းသွားရတော့သည်။

သူ ... သူဟာ ရုပ်အင်္ကျီကြော်ငြာထဲက မင်းသား
လေး။ စိတ်ထဲမှာ ယိုးဒယားမင်းသားလေးပဲလား။ ကိုရီးယား
မင်းသားလေးပဲလားဟု ထင်မှတ်မှားကာ သူ့ကြော်ငြာလာတဲ့
အချိန်ဆို သဘောတကျ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်အားပေးခဲ့ရ
တဲ့သူ။ သူက တကယ် မြန်မာမင်းသားလေးပေါ့။ အို ... ချော
လိုက်တာ။ မျက်ခုံးလေးတွေက အဝေးကနေတောင် ထင်းခဲမြင်
နေရသည့် ထူထဲညှို့နက်နေသလို မျက်လုံးလေးတွေကတော့
ဂေါ်လီလုံးလေး ထည့်ထားတယ် ထင်ရအောင် စိုလှပန့်နေ၏။
နှာတံလေးက ချွန်မြနေကာ မျက်နှာကျက် V-shape ဖြင့် ဘယ်

လိုကြည့်ကြည့် နဖပဖြူနေတဲ့ ရွှေမင်းသားရဲ့အလှတွေကို ခံစား
ရင်း ခံစားလို့ မဝနိုင်ချိန်မှာ မင်းသားကတော့ သူ့လူတွေဝိုင်းရံ၍
ကားပေါ်က ဆင်းသွားလေပေမယ့် ပိုးတီတို့ကတော့ ငေးမဝ
ဖြစ်နေတုန်းပင်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်။ ချော့လိုက်တာ။ ချော
လိုက်တာ။ ဒီလိုရုပ်ကလေးမျိုးမှ မင်းသားမဖြစ်ရင် ဘယ်သူ
ဖြစ်မတုံး။ အိုက် ... ပြီးလို့ရှိရင်တော့ မင်းသားလေးနဲ့
သွားစိတ်ဆက်ပြီး ဓာတ်ပုံကို သွားရိုက်ဦးမယ်။ ပိုးတီ ...
ရိုက်မှာလား”

“အမယ်လေး ... ဒီစကားက မေးစရာလား။ ဒီလောက်
ချောတာကိုး။ ရိုက်မှာ ... ရိုက်မှာ။ ပြီးရင် facebook ကို
တင်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... နန့်နေကြနော် နင်တို့နှစ်ယောက်။ ငါထရိုက်
လိုက်တော့မယ်။ မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ။ အငယ်မ ...
ဘာကိစ္စ ညည်းက ဒီလောက် ဓါတွန်ဖြစ်နေရတာလဲ။
နင် ဒီလောက်ရွံ့နေတာ ငါ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်”

ကိုကြီးက ကြည့်လို့မရတော့စွာဖြင့် ပိတ်ပြောလိုက်လျှင် ပိုးတီက ဗီဒီယိုတွေထဲက အိုက်တင်တွေအတိုင်း နားထင်ကို လက်ဖြင့်ပိကာ ...

“အမယ်လေး ... မူးလိုက်တာ။ ကိုကြီးရယ် ဖြည်းဖြည်းဆဲပါ”

“ဟဲ့ ... ဆဲမှာပေါ့။ ဒီအဆီခဲက မြင်မြင်သမျှ ကြိုက်နေတာ မထူးဆန်းဘူး။ ဒီလောက် ချေခါနေတဲ့ နင်က အခုမှ ကြိုက်တယ်တွေ ရိုက်မယ်တွေ ဘာထဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟယ် ... ကိုကြီးရယ်။ ချေမှာပေါ့။ ဟိုဟာတွေက ပိုးတီကို လိုက်ကြောင်နေတဲ့ ငကြောင်တွေလေ။ ဒါက မင်းသားဟာကိုး။ ချောလိုက်တာကလည်း မှတ်ထွတ်နေတာပဲ။ လေးလေးအိုက်စံနဲ့ မေမေ ခြံထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပေးရိုက်တာကိုက ကျေနပ်တယ် ...

ဪ ... မကြီး၊ အရေးကြီးတာ မေ့နေတယ်။ မင်းသားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ သူ့ကိုက ကြော်ငြာထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတာ။ နာမည်လည်း မသိဘူး။ မကြီးသိလား”

ပိုးတီက တစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် ပျော်လွန်းခွင်လွန်းစွာ ဂယက်တွေ ထနေတာဖြစ်၏။ အဲဒီမင်းသားလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ဟဲ့ ... ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ခဏနေ မိတ်ဆက်ရင်းနဲ့ နာမည်သွားမေးကြမယ်လေ”

“ဟီ ... ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ သွားမယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့။ နာမည်မေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“အင်းပါ ... ငါသိပါတယ်”

“အေး ... နင် မေ့နေတာက နင် ဒီနေ့အတွက် ကြက်ဥသွားကောက်ပြီးပြီလား ပိုးတီ”

“ဟယ်”

ပိုးတီက အဲဒီတော့မှ ခြံထဲက ကတော် ကတော် ခြည်နေကြတဲ့ ပိုးတီရဲ့ ကြက်တွေကို သတိရကာ အသည်းအသန် ထပြေးရတော့သည်။

“မကောက်ရသေးဘူး။ ရွာတင်ရိုက်မယ် ဆိုတာနဲ့ မေ့နေတာ။ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ သွားမှ ... မေမေ ပြစ်ဒဏ်ထပ်တိုးတော့ မခံဘူး။ မကြီးရေ ... ပြီးတော့မှ လာမယ်”

ပိုးတီက ကျေးဇူးရှင် ကြက်ကလေးတွေဆီ အရောက်
သွားဖို့ ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးရတာ
လက်ရှိမှာတော့ မင်းသားလေးထက် ကြက်ဥလေးတွေကသာ
ပိုးတီရဲ့ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်လို့သွားပါတော့သည်။

မောင်မင်းက ဘေးကနေ ပြောပေးနေတဲ့ တော်လ်ကီ
တွေကိုလည်း ချောနေအောင် ပြောနိုင်ပြီဆိုလျှင် မျက်လုံးကိုခဏ
မှိတ်လိုက်ကာ mood ကို သွင်းတဲ့သဘောဖြင့် စိတ်စုစည်းလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ဒါရိုက်တာ
ဘက် လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြလိုက်ရင်း ...

“လေးလေး ... Ok ... ရပြီ”

“Ok ... ဟုတ်ပြီ။ သား ... ရပြီဆို ရိုက်မယ်နော်။ ပိုးပိုး
ရော တော်လ်ကီညက်ပြီနော်”

“ရပြီ ဆရာ”

“Ok ... ကင်မရာ ... ready ...”

ဒါရိုက်တာက ready ခေါ်လိုက်တာနှင့် မောင်မင်း
က ဘွားမယ် မှာထားသလိုပဲ သရုပ်ဆောင်ပြီဆို မောင်မင်းဆိုတဲ့

စိတ် ပျောက်၍ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စိတ်ကို ထည့်ထားဆိုသလို သူ့ စိတ်ကနေ သူ့ အခုသရုပ်ဆောင်ရမယ့် ကာရိုက်တာ mood ကို သွင်းလိုက်၏။

“5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 ... Actino”

Action ဆိုတာနှင့် သူက သူ့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်ခြင်း

အတတ်ပညာကို စတင်ဖွင့်လိုက်တော့၏။

“ကိုယ် မင်းနဲ့ လမ်းခွဲတော့မယ် ဝိုး”

“ဘယ်လို ... ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ် မင်းနဲ့လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

“ဟား ... အဲဒီလောက် လွယ်မလား။ ရှင်က လမ်းခွဲရအောင်ဆိုတိုင်း ကျွန်မက ပြတ်ပေးရမှာလား။ ကိုနဲ့ကျွန်မက ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးသွားမှာလား”

“အရာရာကို အကြီးကြီး သဘောမထားစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်အတွက် မျက်ရည်လည်း မကျနေနဲ့။ ပင်ပန်းတယ်။ ဒီခေတ်က သက်သာအောင်နေရမယ့် ခေတ်ကွ။ မင်းနဲ့

ကိုယ် လမ်းခွဲလိုက်လို့ မင်း ငိုရင် မင်းရဲ့ကြွက်သားတွေ (49)ခု အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ပြီးတယ်ဆို ကြွက်သား(12)ခု အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အပင်ပန်း သိပ်မခံပါနဲ့။ အစစအရာရာ ချွေတာရမယ့် ကာလထဲမှာ မင်းချွေတာလိုက် ...

ကိုယ့်ကို ပါးသာရိုက်လိုက်ကွာ။ ကြွက်သား(6)ခု ပဲ အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာ”

“CUT”

မင်းသမီးရဲ့ ဒေါသတကြီး “ဘာ”သံ အဆုံးမှာ ဒါရိုက်တာက cut လှမ်းအော်လိုက်လျှင် မောင်မင်းက အိုက်တင်တွေကို တန့်လိုက်ကာ ဒါရိုက်တာဘက်ကို လှည့်၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... လေးလေး။ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်။ မင်း ဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်။ တိုးကြီးရေ ... ကင်မရာ ပြန်ချိုးမယ်နော်။ ပြီးတော့ သားကို closeup ဖောက်လိုက်တော့။ များများကြတ်ပေးထား”

“ခဏ ... ခဏ ... သားသား မျက်နှာ နည်းနည်းပြောင်
နေတယ်။ ကြည့်ရေ ... မျက်နှာနည်းနည်း သွားပုတ်လိုက်
ဦး သားသား၊ မေမေသား အိုက်တင် အရမ်းကောင်း”

မေမေစကားကြောင့် မာဇိက သူ့မျက်နှာကို ပေါင်ဒါ
လာပုတ်ပေးလျှင် အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ မေမေက စိတ်
မရှည်စွာဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... အမယ်လေး ... များသွားပြီလေ။ မဖြစ်ပါဘူး...
ငါလာမှ။ ပေး ... ပေး ... သားသားက အမေပြင်ပေးမှ
အဆင်ပြေတာ။ သားသား ဒီဘက်လှည့်”

မေမေက သူ့ကိုယ်တိုင် ထလာ၍ သူ့မျက်နှာကို
Puff ရိုက်နေတာဖြစ်၏။ ပြန်ရိုက်တော့မှာကို သူ့စောင့်နေရတာ
ကြောင့် သူက နည်းနည်းအားနာလာရသလို သူ့ဘေး မတ်တတ်
ရပ်ကာ ရိုက်ဖို့စောင့်နေတဲ့ မင်းသမီးက မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသော်ငြား
မှန်တောင်ထပ်မကြည့်တာမို့ သူက ရှက်လာကာ မေမေကိုအသာ
ပြောရသည်။

“မေမေ ... ရ ... ရပြီလေ။ ရိုက်တော့မှာ”

“ဪ ... အေးပါ သားရယ်။ ကိုယ်က မင်းသားလေ။
မျက်နှာလေးက အမြဲလှနေမှပေါ့။ အဆီနည်းနည်းပြန်တာ
ကို အပြန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်။ ရပြီ ... ရပြီ။ စောင့်နေတဲ့သူတွေ
အားနာစရာ”

“ဪ ... အေးပါဟယ်။ သားသားက သိပ်အားနာတတ်
တာ အဲဒါပဲကြည့်တော့။ ကဲ ... ကဲ ... ရပြီ ဒါရိုက်တာ
ကြီးရေ။ ရိုက်လို့ ရပါပြီ”

“ကဲ ... အဲဒါဆို ရိုက်မယ်။ သားရေ ... overlap လေး
ထပ်ပြောပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မင်းက လုပ်သာလုပ်နေရသည်။ စိတ်ကတော့
အရမ်းကို မွန်းကျပ်နေရတာဖြစ်၏။ ပြောရမယ်ဆို သူ့အနေနဲ့
သရုပ်ဆောင်အလုပ်ဆိုတာ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ချေ။ ဆိုင်ကော်
ဆီ ချုံပေါ်ရောက်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေကာ သူ့အတွက်က
အကယ်ခွကျတာဖြစ်၏။

ဒီကြားထဲမှာ သူ့ဘွားမယ်နှင့် မေမေက တစ်မျိုး
 ဖြစ်၏။ သူတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ ရွာတင်မှာ ဟိုလိုတစ်မျိုး ဒီလိုတစ်ဖုံ
 ပြောဟယ်ဆိုဟယ်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်
 ချက်က အိမ်မှာထက်တောင် သူ့ကိုပို၍ နေရထိုင်ရ ခက်ခေတာ
 ဖြစ်၏။ သူ့အတွက် ရှုခင်းရှုကွက် သာယာလှပတဲ့ စိမ်းစိုသန့်
 ရှင်းသော ဒီပြင်ဦးလွင်မြို့လေးဟာ သူ့ကို လတ်တလော မအေး
 ချမ်းစေဘဲ ပူလောင်မွန်းကျပ်မှုတွေ ဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီကနေ
 ရန်ကုန်သာ အမြန်ဆုံးပြန်ရောက်ချင်နေတာ ဖြစ်၏။

(၆)

ရွာတင် ဒုတိယနေ့ ရိုက်ကွင်းမှာမှ သူတို့ရဲ့ပြဿနာ
 တာ စတာပဲဖြစ်၏။ ဒီနေ့ သူ့ရိုက်ရမည့် scene က heavy ဖြစ်
 ၏။ သူ့အစ်မက အသတ်ခံရတာကြောင့် သူ့ အရမ်းကြေကွဲကာ
 စမ်းနည်းရတာက တစ်ပိုင်း။ သူ့အစ်မကို သတ်သွားတဲ့သူကို
 ပြန်လက်စားချေရမယ့် ဒေါသကတစ်ပိုင်း စသဖြင့် သူ့လိုအသစ်
 တစ်ယောက်အနေဖြင့် အရမ်းကို ခက်ခဲသော အိုက်တင်တွေလုပ်
 ရသည့် heavy scene ဖြစ်နေတာကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်
 လုပ်နိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေတာဖြစ်၏။

“သားက talent ပါပြီးသားပါ။ သားက သေချာပေါက်
 ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ။ စိတ်ကို ရှင်းနေအောင်ထား။ ဒီကားရဲ့

Character mood ကို သေချာသွင်းထား။ မင်းရဲ့အစ်မကို အဲဒီကောင်က သတ်သွားတာ။ ဒေါသတွေ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေကို တစ်ဆင့်ချင်း အိုက်တင်သွားမယ်။ ဟုတ်ပြီနော်။ သား ရပြီဆိုရင် ရိုက်မယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးက သူ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင် ပြတာကြောင့် သူက စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ရဲလာကာ ယုံကြည်ချက်ထား၍ mood သွင်းလိုက်သည်။

“သား ... သေချာလုပ်နော်။ ဘွားမယ်ရဲ့သားက အနုပညာ ဗီစီ အပြည့်ရှိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘွားမယ်”

မေမေနှင့် ဘွားမယ်က သူ့ဘေးကနေ လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းပေးကာ ဘေးကနေ ရေပူရေချမ်း ကမ်းပေးနေတာကြောင့် သူက ဘွားမယ်နှင့် မေမေကို အားတောင်နာနေရသည်။

“သားလေး ... ရော့ ... ရေလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ် ... ရတယ် မေမေ။ မသောက်တော့ဘူး။ သား ရိုက်တော့မယ်မယ်။ လေးလေးရေ ... ရပြီနော်”

“အိုကေ ... မင်းသား ရယ်ဒီတဲ့ဟေ့”

မောင်မင်းက စိတ်အာရုံကို အပြည့်နှစ်ကာ ကင်မရာ sound ထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။ ဒါရိုက်တာ Setting ချပေးထားသော ချယ်ရီပင်အောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း အိုက်တင်လုပ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေ၏။

“အိုကေ ... ရယ်ဒီနော် သားရေ။ 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 ...

Action”

မောင်မင်းက Action ဆိုတာနှင့် ကြော့ကွဲတဲ့ mood က ဝင်ရောက်လာကာ အိုက်တင်တွေက ဒါရိုက်တာ လိုချင်တဲ့ အတိုင်း သူက ကြိုးစားပြီး သရုပ်ဆောင်နေတာဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ တက်လာပြီ ... ဒေါသတွေ တစ်ဆင့်ချင်း ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ”

“ဟဲ့ ... ပဲပိုးတီ ... ညည်း ထွက်လာခဲ့စမ်း။ အခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့စမ်း”

သူ့ရဲ့ ဆွေးလှနေသော ဝမ်းနည်းနေသော နာကြည်းနေသော ဒေါသဖြစ်နေသော စိတ်ခံစားခက် mood လို့က ခြံ

အဝင်ဝနားကနေ ဝင်လာတဲ့ ခုနစ်သံချို အသံဆိုးကြီးက စီခနဲ ထွက်ကာ သူ့နားထဲသို့ ဆောင့်ဝင်ချလာလျှင် အဲဒီ ဇွတ်သွင်း ထားတဲ့ mood က ပလုံဆို့ ပျောက်သွားကာ အကုန်ပျက်ကုန် လေ၏။

“ဟာ ... Cut ... Cut ... Cut ...”

ဒါရိုက်တာရဲ့ Cut အဆုံးမှာ အားလုံးရဲ့စိတ်အာရုံ ဟာ ရိုက်ကွင်းကို ကျော်ထွက်ကာ အဝနားက မိန်းမကြီးနှင့် ပတ်တီးခေါင်းစည်းထားသော ကောင်လေးဆီသို့ ရောက်သွားကာ အဲဒီ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မြင်ကွင်းဆီသို့ မသိမသာ ရှိုးကြလေ၏။

“ဟဲ့ ... ပဲပိုးတီ ... နင် ထွက်ခဲ့စမ်း။ လုပ်တုန်းက လုပ် ပြီး အခုမှ ပုန်းနေတာလား။ ထွက်ခဲ့”

ဘွားတော်က ခုနစ်သံချိုဟစ်၍ တစ်ကိုယ်တော် ချဲလင်းတွေ လုပ်နေကာ ဘေးက ကောင်လေးက အဲဒီအမျိုးသမီး ကြီးကို အတင်းဆွဲနေတာဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... သောင်းကျော်၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲ။ ရပ်ကွက်ဆန် လိုက်တာ။ သွားရှင်းစမ်း။ ဒီမှာ ကားရိုက်နေတယ်။ ငါ့

မြေးကို mood out အောင် သက်သက်မဲ့ လာနှောင့်နေ တာလား။ သွားရှင်းစမ်း”

ဘွားမယ်က ဂျာကြီးကို ဖိဟောက်နေတာကြောင့် အမြင်မတင့်တဲ့သူကပဲ ဂျာကြီးဘက်က cover လုပ်ပေးလိုက်ရ ၏။

“အာ ... ဘွားမယ်ကလည်း။ ဂျာကြီးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါက ဒီခြံက ကိစ္စဟာ။ ခဏနေ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ထား၊ထားပါ”

မောင်မင်းက အဲဒီလို ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း ဘွားမယ်က သိပ်တော့ ကျေလည်ပုံမရဘဲ စိတ်လျှော့လိုက်၏။ အမှန်တော့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ အဲဒီ ဘွားတော်ကြီး ဇွတ်အော် နေတာကိုတော့ သူက တကယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူကသာ ဟာ ... ကွာတွေ လုပ်ပြနေလျှင် မေမေနှင့် ဘွားမယ်တို့က အဝီကြတော့မယ်ဆိုတာ သိနေတာ ကြောင့် သူက လုံးဝသည်းခံထားရတာဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... ပဲပိုးတီ ... မရှိကြတော့ဘူးလား”

“အေး ... လာပြီ။ လာပြီ။ ဒီမှာ ... သူများခြံထဲမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ လာဟောင်နေတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

သူတို့ရဲ့ အနောက်ဘက်နားကနေ မာမာထန်ထန် အသံတစ်ခုက စီခနဲ ထွက်လို့လာလေတာကြောင့် သူက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသွားလျှင် အားလားလား။ စုပေါင်းမဟာတပ်ဖွဲ့တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည့်အလား သူတောင် ပြုံးချင်သလိုလို ဖြစ်သွားရ၏။

သူ့အမေနှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် အမျိုးသမီးကြီး အဲဒီဘွားတော်ကြီးရဲ့မျက်နှာဟာ တကယ်ကိုပဲ မာတန်နေကာ ပုံစံက အယ်ထွက်နေသော ဆူမိုနပန်းသမားအလား။ နောက် သူ့ဘေးမှာကလည်း ထိုဘွားတော်နှင့် ဆိုက်တူဂိုက်တူ အယ်စတု အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်။ နောက် အသားညိုညို အရပ်ပုကွကွ ဂင်တိုတိုဖြင့် မြင်တာနှင့် လူပုစိတ်တိုမှန်း သိသာလေသော ဘဲကြီးတစ်ဗွေ။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ လယ်သမားခမောက်ဦးထုပ်ဆောင်းကာ ရှပ်အင်္ကျီအနီနဲ့ အနက်ကွက်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ကာ ဂျင်းဆောင်းဘီထဲ ရှပ်ထည့်

ဝတ်ကာ Country girl အထာဖြင့် လည်ရှည်ဖိနပ်စီးထားသော အလန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

အားလုံးလေးယောက်ဟာ fighter ကြီးများသဖွယ် ချီတက်လာကြတာမို့ သူက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် အဲဒီဘက်ကို ဝေးကြည့်မိသွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာ ဆိုတာထက် တကယ်ကို စမက်ဒေါင်း ဆွဲတော့မယ့် ဖိုက်တာတွေသဖွယ် စင်မြေပြင်ကို ချီတက်လာလေတဲ့ အဲဒီလေးယောက်ကို အထူးအားဖြင့် ပိုစိတ်ဝင်စားနေတာဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီမှာ ... ရှင်သမီးလုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ဟောဒီမှာ ကျွန်မသားခေါင်းကို ရိုက်လိုက်တာ သုံးချက်တောင်ချုပ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကိစ္စ မကျေနပ်လို့ လာရှင်းတာ”

ဟိုက်ရှားပါး။ အဲဒီလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရဲ့ခေါင်းကို သုံးချက်ချုပ်ရအောင်ကို ရိုက်နိုင်တယ်ဆိုကတည်းက အဲဒီမိန်းကလေးက ခေသို မဟုတ်ဆိုတာ သူက တွက်ဆမိသွားလေ၏။

“ဟုတ်လား ... သမီး။ သမီး ဒီကောင်ကို ရိုက်လား
“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ မေမေ။ နန်းကြူကို လိုက်
နှောင့်ယှက်နေလို့ အမြင်မတော်တာနဲ့ ပိုးတိ ဝင်ပါလိုက်
တာ”

“ဟဲ့ ... နင့်ကို ငါ့သားက လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ နင်
နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ နင်က ဝင်ပါရတာလဲ။ ငါ မကျေနပ်ဘူး
ဟေ့။ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ဘာလဲ ... နင့်ကို ငါ့သားက
မကြိုက်လို့လား ... ဟုတ်လား”

ဟိုဘက်က ဘွားတော်ကလည်း အသာကုန် လွှတ်
တင်နေတာမို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ တွေ့ပြီဆိုတာ သူက နား
လည်လိုက်စွာ သူတင်မက ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံးက အဲဒီပွဲကို စိတ်ပါ
ဝင်စားစွာ လှမ်းရှိုးနေကြတာ ဖြစ်၏။ ကြားရတဲ့စကားအရတော့
ဟိုခမောက်နဲ့ ကောင်မလေး ဆော်လွှတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်းက
သူမနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဝင်ပါတာဖြစ်သည်။ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဝင်
ရိုက်ကာ ခေါင်းသုံးချက်တောင် ချုပ်လို့ကပ်ရပြီ ဆိုကတည်း။
အဲဒီခမောက်နဲ့ ကောင်မလေးမိဘတွေက ကောင်မလေးကို အ

ကျွေးတော့မည်ဟု သူက တွေးဆလိုက်ကာ ရန်ပွဲကို ဆက်ကြည့်
နေလိုက်သည်။ သို့ပါသော်ငြားလည်း ... ကောင်မလေးရဲ့မိသားစု
သုံးယောက်ဟာ ဆူမိုနပန်းသမားတွေ အထာဖြင့် ဟိုတစ်ဖက်
အဘွားကြီးကို ဘွားမယ် စကားနှင့် ပြောရမယ်ဆို အပြတ်ကို
ကက်သလိယာတွေ ဖွင့်တော့တာဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်တယ်။ ရှင့်သား ဂျပကို ကျွန်မက ကြိုက်စရာ
လား”

“အေး ... အဲဒါဆိုလည်း မဆိုင်ဘဲ ဘာလို့ဝင်ပါနေတာလဲ။
မကျေနပ်ဘူး။ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ဒီမှာ ရှင်က မကျေနပ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။ ကြိုက်
တဲ့နေရာမှာ ကြိုက်သလို ရှင်းလိုက်။ ကျွန်မသမီးကို
ဘာမှလာပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာ ... အမယ်လေး။ အမေဖြစ်တဲ့သူကိုက သားသမီးကို
ဆုံးမမှုမှ မရှိတာ”

“ဟေ့ ... အဘွားကြီး။ ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ။
ကျုပ်အမေကို ဘာမှ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါ

ကျုပ်ညီမ။ ခင်ဗျားသား ဘူးထလို့ သူဝင်ပါတာ သူ မမှားဘူး။ ကျုပ်ညီမကိုတော့ လာမထိနဲ့။ ဒီနယ်မှာ မေးလည်းကြည့်လိုက်ဦး။ တိုးကျော် ဘာကောင်လဲ ဆိုတာ”

ဘဲကြီးကပါ ဝင်ဖြဲလေတာမို့ ဟိုဘက်က ဘွားတော်က ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသော ဒေါသများဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် ကက်ကက်တွေ လန်နေတော့တာ ဖြစ်၏။

“အမယ်လေး ... အံ့ပါရဲ့။ ဘယ်လိုမိသားစုတွေနဲ့ လာတွေ့နေတာလဲ။ ရိုင်းလိုက်ရာ ... ရိုင်းလိုက်တာ။ သူတို့ ဘက်ကလည်း မှားသေး။ မတောင်းပန်တဲ့အပြင် တစ်မျိုးလုံးကပါ ကက်ကက်လန်နေကြတယ်။ တိုင်မယ် ... ရှင်တို့ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ကို တိုင်မယ်”

“သွားတိုင်ကြ။ ကျုပ်ညီမကို လာမထိနဲ့။ အကုန်မီးပွင့်သွားမယ်”

“အမေရယ် ... လာပါဗျာ။ အဲဒီဟာနဲ့ ဖက်ဖြစ်မနေပါနဲ့။ သူတို့အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ကျီးအာသီးမျိုးတွေ”

“ဘာကွ ... ဟေ့ကောင်”

ဟိုသားအမိနှစ်ယောက်က ပြောပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားကြလေ၏။ မောင်မင်းက အဲဒီသားအမိ ပြောသွားသလို တကယ်ပဲ ဟုတ်နေသော ဤအာသီးမိသားစုကို တအံ့တဩကြည့်နေမိပေမယ့် အဲဒီမိသားစုကတော့ စုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်း ဖြာစွာဖြင့် ပြန်ဝင်သွားကြလေ၏။ အဲဒီနောက်မှာ သူတို့ကို လာတောင်းပန်တာကတော့ အဲဒီခြံက အလုပ်သမားခေါင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်၏။

“စောနက ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါရစေ ခင်ဗျာ။ ကားရိုက်နေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ဪ ... ဒီမှာ ... က ...”

“မေမေ”

မောင်မင်းက ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောတော့မယ့်ပုံကို သူက ကြားထဲက အမိအရ ဝင်တားလိုက်ရင်း အဲဒီကိစ္စကို သူပဲ ချန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဟို ... ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းသားလေးရယ်။ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ခြံရံ
က သူ့သမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဲဒီလိုပဲ နည်းနည်း
တော့ ကြမ်းတယ်ဗျ”

“သားသားရေ ... ဒါရိုက်တာခေါ်နေပြီ။ ရိုက်မယ်တဲ့။
လာ”

မေမေက သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်တာမို့ သူက စကား
ဆက်ချင်သော်လည်း ဆက်လိုက်ချိန်မရပေ။

“သား ... မင်းက အဲဒီလို အဆင့်အတန်းတွေနဲ့ ဘာမှ
စကားပြောစရာ မလိုဘူးလေ။ ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါပဲ
ပြောချင်တယ်”

သူက ဟိုမလုပ်နဲ့ ဒါမလုပ်နဲ့ ကန့်သတ်ချက်တွေ
ကို စိတ်ကျပ်လာကာ ကျစ်ခနဲ စုပ်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ကျစ် ... စိတ်ညစ်ပါတယ် မေမေရာ”

“ဟဲ့ ... ဘာကို စိတ်ညစ်တာလဲ”

မောင်မင်းက ပြောမယ်လုပ်ပြီးမှ ဘေးမှာ သူ့ကို
ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို သတိရသွားကာ ပြောချင်တဲ့စကား
တွေကို မျှီချထားလိုက်ရတော့သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မေမေ ကျွန်တော် mood out
သွားလို့ ခဏလောက် နားလိုက်ဦးမယ်။ ဒါရိုက်တာကို
သား သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

သူက မေမေဘေးကနေ အသာထွက်လာလျှင် သူ့
ရဲ့ဘွားမယ် ခန့်ထားပေးသော တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်က
တစ်ယောက်ကထီးမိုး၊ တစ်ယောက်က ready အနေအထားဖြင့်
သူ့ဘေးကနေ တစ်ဖက်တစ်ချက် ခြံရံကာ လိုက်လာကြ၏။

ဘဝဟာ အဲဒီလိုမျိုး ပြည့်စုံနေတော့လည်း မွန်းကျပ်
မှုဟာ လေထုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အဲကွန်းကြောင့်လည်း တစ်မျိုး
ဖြစ်ရတတ်လေသည်။

(၇)

“ဘွားမယ် ... မေမေ ... သား ခွင့်တောင်းစရာရှိတယ်”

အခန်းထဲမှာ သူ့ရဲ့အဝတ်အစားတွေ စီစဉ်နေတဲ့ ဘွားမယ်နှင့် မေမေကို သူက မဖြစ်မနေ ပြောရမည်ဖြစ်သော စကားအတွက် ပြောခွင့်တောင်းလိုက်လျှင် ဘွားမယ်က သူ့ကို မှန်တေတေ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ သားလေးက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန် သား scene က နှစ်ဆင်းပဲ ရှိတာလေ”

မောင်မင်းက သူ့ဆက်ပြောရမယ့် စကားအတွက် စကားကို ခဏလောက် တန့်ထားလိုက်လျှင် ဘွားမယ်က သူ့ကို ထပ်၍ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဟုတ်သားပဲ သားလေးရဲ့။ ဘာပြောမလို့လဲ”

ဘွားမယ်ကော မေမေကပါ သူ့ကို လေ့လာအကဲ ခတ်ကာ သူ့ဆက်ပြောလာမယ့် စကားတို့ကို သိချင်နေတာကြောင့် မောင်မင်းက ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေပြီဟု ယူဆရကာ ဆက် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဟို ... ဟိုဟာ ... ဒီလိုပါ။ မနက်ဖြန် သား ကားရိုက် ပြီးရင် သား လျှောက်လည်ချင်လို့”

“အမယ်လေး ... သားရယ် ဒါလေးများ ပြောနေရသေး တယ်။ မနက်ဖြန် ဘွားမယ်တို့ လျှောက်လည်ဖို့ စီစဉ်ထား ပြီးသားပါ။ တို့မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ဘုရားတွေဖူး မယ်။ ပြီးတော့ ပြင်ဦးလွင်အနံ့ ခွိုကြတာပေါ့အေ”

သူက ဆိုလိုရင်း လွဲနေပြီဆိုတာ သဘောမပါကံရ ကာ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရဖို့အတွက် တဲ့တိုးပဲ ရင်ဆိုင်လိုက် ကာ သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်တော့သည်။

“ဟို ... အဲဒီလို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဘွားမယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လျှောက်လည်ချင်တာကို ပြောတာပါ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“အမယ်လေး ... ဘယ်လို ... ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားတယ် သားသားရယ်။ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

မောင်မင်းက လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်းက

သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ဘွားမယ်ရာ။ သားလည်း လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တော့ မြို့အနှံ့ လျှောက်လည်ချင်သေးတာပေါ့။ အခုဟာက နေ့ရော ညပါ ဂူဟင် ဂူတင်နဲ့ ဆိုတော့ လူက ဂေါက်ချင်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့် သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်လို့ပါ”

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ရင်ဘတ်စည်တီး၍ ကန့်ကွက် နှုများစွာဖြင့် သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာတာကတော့ သူ့ရဲ့ဘွားမယ် ဝဲ ဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... သားသားရယ်။ အရင် တုန်းက ဘွားမယ်က သားလေးကို လွှတ်တယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာလည်း ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး သားက ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူးလေ ...

အခုချိန်မှာ သားသားက ဆယ်လီဖြစ်နေပြီလေ။ သွားချင်တဲ့နေရာတိုင်း ဂရော်တွေထော်ပြီး (ဂယက်တွေ ထပြီး) လှစ်လှစ်ထလို့ မရတော့ဘူးလေ။ နောက်ပြီး ကိုယ်မြို့လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ သွားချင်ရတာလဲ”

ဘွားမယ်က ဇွတ်ကော အတင်းကော သူ့ကိုစခို (မွှေ)နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် မောင်မင်းက မရဲ့ရအောင်တော့ ပြောရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“သားကို လူတိုင်းက သိသေးတဲ့ အခြေအနေတိလည်း
ရောက်မှ မရောက်သေးတာ ဘွားမယ်ရာ။ သားလည်း
လည်ချင်သေးတာပေါ့”

“အိုက်စ် ... ဖွ ... ဖွ ... ဘာကို လူမသိတာလဲ။ သားက
ဝက်ဝက်တွေကဲ့ အောင်မြင်တာလေ။ ဒီမှာ သား ... ကိုယ်
က အညွန့်နဲ့သူ တလူလူ နေကိုနေရမှာ။ ဘွားမယ်ရဲ့
မြွေ မောင်မင်းသခင်ဆိုတာ စူပါမင်းသားဖြစ်ဖို့ ရွှေလင်ပန်း
နဲ့ အချင်းဆေး ရွှေမှုန်စား မွေးထားတာ ...

သားလိုဘဝမျိုး အားလုံးက ပိုင်ဆိုင်နေချင်တာပဲ။
သားသားရယ် ... ကလေးလေးက လိမ္မာပါတယ် ...

ဒီနေ့ ဘွားမယ်တို့တွေ လျှောက်လည်ကြမယ်လေ
နော် ... နော် ...။ ဟဲ့ ... အမေမ ... ရှင် ဩဇာသီးတွေ
ချရောင်းလိုက်ပါဦး”

“မယ်မယ် ပြောနေလို့ မပြောသေးတာပါ။ သားလေး
ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ သားလေး star

တွေ ဖြစ်တယ်ဆို spa လေးစိမ်လိုက်။ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ် အောက်နစ်အသီး ဖျော်ရည်လေးတွေ သောက်လိုက်။
သားလေးရယ် ... သားလေး ဖြစ်ချင်တာ မေမေ စီစဉ်ပေး
မယ်”

မောင်မင်းက တကယ်ပဲ မွန်းကျပ်မှုတွေဖြင့် ခေါင်း
ဘုတ်လိုက်ရင်း ဘွားမယ်နှင့် မေမေကို အလျှော့ပေးရပေါင်းက
ခေါက်ရိုးတွေ ကျိုးကြကနေစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းက ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ဧကနေ ရှုတင် သွားရတော့မှာမှလား။
သား ဆံပင်သွားပြင်တော့မယ်”

“ဒါမှ မေမေသားလေ။ ကဲ ... လာ ... မေမေလိုက်ဖို့မယ်”

မောင်မင်းက စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့်ပင် မေမေနဲ့အတူ
ဆိုက်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မင်းသားဖြစ်ဖို့ သူ့ရဲ့ body beauty
ကအစ သူ့ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂရုတစိုက်
မွေးသလို မွေးခဲ့လို့ သူ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ မင်းသား
ဖြစ်လာတာက အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပေမယ့် ဆန်းနေတာက

ဘွားမယ်တို့ ပြောသလို အားလုံးပိုင်ဆိုင်ချင်သည့် သူ့ဘဝကို သူက ဖွန်းကျပ်တယ် ထင်နေတာကတော့ နတ်ပြည်ကို မြင့်တယ် ထင်လို့ ခုန်ချင်တာလားဟု မှတ်ယူကာ အဆန်းတကြယ် ဖြစ် လိုက်ရပါသည်။

(၈)

ရှုတင် brake time ဖြစ်တဲ့ ထမင်းစားချိန်မှာ သူက အစီအစဉ် မတင်ဆွဲတော့တာဖြစ်၏။ အားလုံးက ဓဏလေး နားရတဲ့ အချိန်အပိုင်းခြားလေးတစ်ခုမှာ အစားအသောက်အာရုံ လေးတစ်မျိုးသာ အဓိကထားနေတဲ့ အချိန်ပို သူက နှိပ်မှာ စလှုပ်တော့တာဖြစ်သည်။ ဘွားမယ်ကို သူက လှမ်းကြည့်လိုက် လျှင် ဘွားမယ်က ဖုန်းပြောနေတာဖြစ်၏။ မေမေကတော့ ထမင်းစားဖို့အတွက် ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ် အသွယ်သွယ်ကို စီရိ ခင်းကျင်းနေတုန်းမှာ သူက သူ့ရဲ့ shooting ခုံမှာ အသာအယာ ထိုင်လို့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတာဖြစ်သည်။ သူ့တပည့် ကျော်နစ်ယောက်နဲ့ မာမိကတော့ ရှုတင်ထမင်းဘက်ကို စိတ်က ဝှောက်နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် သူ့ကို မေ့နေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အဲဒါ ခွင်ပဲ။

မောင်မင်းက shottig ခုံကနေ အသာထ၍ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖုန်းလှိုင်းမခိတဲ့ပုံဖြင့် လှိုင်းရှာဟန် လုပ်နေပြီး လစ်တာနဲ့ ရိုက်ကွင်းနဲ့ ဝေးရာကို အသာလစ်ထွက်လာခဲ့၏။ အမှန်တော့ သူက ရန်ကုန်ကို လစ်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ပရိဂျူဆာတစ်ဖြစ်လဲ ဘွားမယ်ကို ငဲ့ကာတစ်ကြောင်း၊ မင်းသားအဖေတစ်ဖြစ်လဲ မေမေ့ကို ကြည့်ရတာကတစ်ကြောင်းကြောင့် သူက နည်းနည်းလေးလောက်သာဆိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာမို့ ဒီနားဝန်းကျင်ပဲသွားမယ့် စိတ်ကူးဖြင့် ထွက်လာ၏။

ဒီနားဝန်းကျင် ဆိုတာကလည်း ဒီစိုက်ပျိုးရေးခြံတွင်းထဲမှာပဲဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးရေးကို ဝါသနာပါတဲ့ သူလိုလူ အတွက် အခု သူတို့ဇာတ်ကား လာရိုက်တဲ့ ဒီခြံကြီးဟာ သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ပေးလေသည်။

ခြံက ဧကတော်တော်ကျယ်ကျယ် နေရာယူတာ သူ့နေရာနဲ့သူ စိုက်ခင်းတွေ သဘာဝရှုခင်းတွေနဲ့ လိုက်မက်စွာ

အင်မတန် လှပလေသော သစ်လုံးအိမ်လေးတွေ ပြီးတော့ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲက အိပ်မက်ဆန်သော တိုက်လှလှတစ်လုံး။ အဲဒါကတော့ ဒီခြံရှင်မိသားစု နေတယ် ကြားထားသည်။ မောင်မင်းက ညှို့ရီဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော သဘာဝအသက်ဝင် ပန်းချီကားကို ခံစားကာ စိတ်ထဲလည်း တကယ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သလို ခံစားရလေသည်။

“ဟား ... အရမ်းကိုလှတဲ့ နေရာပဲကွာ”

မောင်မင်းက အရမ်းကိုလှပတဲ့ ဂန္ဓမာပန်းခင်းကြီးတွေကို ကျေနပ်စွာ ငေးကြည့်ရင်းက နားထဲမှာ ကြားလိုက်တာ နှင့် လှုပ်ချင်စရာ ဒွန်ချင်စရာကောင်းလေသော DJ Beat တစ်ခုက လေကြောင်းသင့်၍ သူ ရင်ကိုလာရောက် ရိုက်ခတ်လေတာကြောင့် သူက အသံရဲ့ဆွဲငင်မှုနောက်လိုက်ကာ လေလာကြည့်မိသွားသည်။

နွားတွေထည့်ထားတဲ့ တဲထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ အသံမို့ သူက စိတ်ဝင်စားမိသွားကာ အဲဒီတဲခြံအဝင်ဝနားသို့ သွားလိုက်ကာ အထဲကို လှမ်းချောင်းလိုက်လျှင်တော့ ထင်မထား

တဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးမို့ သူက သဘောတကျ အံ့ဩမင်သက်စွာ
ငေးမိနေသည်။ ဟား ... လန်းလှချည်လား။

ရှုပ်အင်္ကျီ ဂျင်းဘွိုင်လာစွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ
အထာကျလေသော အဲဒီ Cowgirl! လေးကို အဲဒီကြိုးသိုင်းထား
သော ဂျင်းလက်ပြတ်တစ်ဖက်ကို မဝတ်ထားဘဲ တွဲလဲချထားတဲ့
စတိုင်လ်က ဂေါ်လီပဲ ဖြစ်၏။ အဲဒီ ဂေါ်လီက နွားစာခွက်ထဲမှာ
ကက်ဆက်ထည့်ထားကာ အဲဒီကက်ဆက်က ထွက်လာတဲ့ Di
beat အတိုင်း စည်းချက်ညီညီ ဒွန်စကွန်တွေလုပ်ကာ နွားခြံ
သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း မြင်ပုံမရကာ
စူပါဒွန်တွေ ဒွန်နေတာကြောင့် မောင်မင်းက ကိုးရိုးကားစား
ကကွက်တွေကို သဘောတကျ ကြည့်နေမိကာ သူ့ပါ ယောင်ြီး
လိုက်လှုပ်မိသွားလျှင် သူ့ခြေထောက်က ရှေ့ကပုံးတစ်ခုကို ကန်
မိသလို ဖြစ်တာကြောင့် အသံမြည်သွားလေလျှင် အဲဒီကောင်
လေးက သူ့ကို တန်းခနဲ လှမ်းမြင်သွားကာ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်
ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ဟီ ... ရှင် ... ရှင်”

သူ့ကို လက်ညှိုးကြီးထိုး၍ အကြောင်သား ငေးနေ
ပြီးမှ သတိဝင်ကာ နွားစာခွက်ထဲက ကက်ဆက်လေးကို ပိတ်
လိုက်ရင်း သူ့ဆီလာကာ ...

“ဟို ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ။
ဒီ ... ဒီမှာ ရိုက်မလို့လားဟင်”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး။ မရိုက်ပါဘူး။ ဒီဘက် ခဏ
ထွက်လာရင်း သီချင်းသံကြားလို့ ကြည့်မိတာပါ”

“အို ... ဘယ်လို။ အင်း ... အဟင်း ... အခုဆို အခု ရှုတင်
နားနေတာပေါ့နော်။ ဟုတ်လားဟင်”

သူက ဟိုတစ်နေ့က ဝက်ဝက်တွေကွဲ ချေထားတဲ့
ဆောင်မလေးဆိုတာ မှတ်မိနေစွာ ခေါင်းသာတစ်ချက်ညှိတ်ပြ
ဆိုက်သည်။

“ဟယ် ... အဲဒါဆိုရင် မင်းသားနဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွဲရိုက်
လို့ ရမလားဟင်”

“အစ် ... ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့”

“ဟီး ... ကျေးဇူး”

အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ဘွဲ့င်လာစွပ် ရင်ဘတ်အိတ် ထဲကဖုန်းကို ထုတ်တာမို့ မောင်မင်းက Note 3 ဟန်းဆက်နဲ့ ဂေါ်လီမလေးနှင့် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံဖို့ Camer 360 ကိုဖွင့်ရင်း Selfie ရိုက်ဖို့ လက်ကို ရှေ့ဆန့်တန်းကာ သူ့ဘေးသို့ကပ်လာ လျှင် သူက Selfie ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းလေးအနည်းငယ် ဝှဲစောင်းလိုက်တာနှင့် သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ ခပ်စူးစူးအနံ့တစ်ခုက ဝင်လာလေလျှင် သူ့ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်၊ လှိုက်လှိုက်ဖြင့် ဖို့ တက်လာကာ ခေါင်းကို ချက်ချင်းမတ်လိုက် လူကပါ ခွာလိုက် မိသွားသည်။

အား ... ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အနံ့။ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးစူးရှရှနှင့် ဘယ်လိုကြီးမုန်းကို မသိပါ။ သူ ဒီခြံကို စပြီးရှုတင် လာရိုက်တော့ ဒီဘက်အခြမ်းမှာ ရိုက်ဖူးသည်။ ဒီတင်းကုပ်ထဲမှာ က နွားတွေများတာမို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ နွားနဲ့နံ့သလိုလို၊ နွား ချေးနံ့တွေဖြင့် သူ့မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခေါင်းတွေ ထိုးကိုက်နေတာ မို့ အဲဒီနေ့က ရှုတင်တောင် ခဏဘရိတ်ရသေးသည်။ အခု ... အခု အဲဒီကောင်မလေးဆီက နွားနံ့လိုလို၊ နွားချေးနံ့လိုလို ရတာ

ကြောင့် သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာက ပျက်ရပြီဖြစ်၏။ အဲဒီကောင်မလေးက ခုနကပဲ DJ beat တွေနဲ့ အတူ ခုန်ပေါက်လှုပ်ယမ်းကာ နွားခြံသန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်ဆို တော့ နွားနံ့တွေ၊ နွားချေးနံ့တွေ ဖြစ်တာကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းက ထိုးလာ၏။ သူက ဘက်ခနဲ ဘေးကခွာလိုက်လျှင် ကောင်မလေးက အကဲခတ်လေ့လာဟန်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ရိုက် ... ရိုက်လေ”

“အင်း ... ရိုက်မယ်”

သူ့မှက ထုံးစံအတိုင်း selfie အထာခင်းကာ သူ့ ဘေးကပ်၊ သူက အနံ့ကြောင့် အသာခွာ၊ သူမက သူ့ဘေးထပ် ထပ်နှင့် ကင်မရာဘောင်ထဲ သူက ဝင်မလာတာကြောင့် သူမက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ...

“မင်းသား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာ ... အနံ့ ... အနံ့ မကောင်းလို့ပါ။ မင်း နောက်မှ လာရိုက်ပါလား”

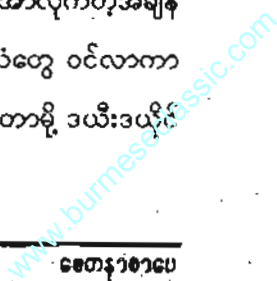
သူက တကယ်အားနာပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့။
 သည်းမခံနိုင်တော့စွာ ပြောလိုက်မိတော့၏။ ဟုတ်တယ်လေ။
 သူ့မှာ ဝါသနာမပါတဲ့ ရိုက်ကွင်းကနေ ခဏလေး လစ်ထွက်တဲ့
 အချိန်မှာ သူ လုံးဝစိတ်အရှုပ်မခံနိုင်တာကြောင့် ပါးစပ်ကထုတ်
 အပြောအပြီးမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ထင်မှတ်မထားစွာဖြင့် “ဘာ”
 ဆိုတဲ့ အော်သံနှင့်အတူ သူဟာ ဆောင့်တွန်းခံရလိုက်သလို
 အတွန်းခံရကာ ထင်မထားတာကြောင့် သူက နောက်လန်ကာ
 ဝုန်းခနဲ ဖင်ထိုင်ရက် ပြုတ်ကျလေလျှင် အိမ်မှိန်သွားအောင် နှာ
 သွားကာ ဘာမှ ဒေါသမဖြစ်ရသေးခင် အော်သံက အရင်ဆုံးထွက်
 မိသွားသည်။

“အား ... ဟာ ... အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျ”

“အာ ... ဟား ... အောင်မယ်လေး ... သေပါပြီဗျ”

ပိုးတီက မင်းသားရဲ့ လွှတ်အော်သံကြောင့် ကိုယ်
 တောင် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ အဲဒီလောက်ကြီး လက်ဆပြင်းသွား
 ဇယ်လို့လည်း ပိုးတီ ထင်မထားမိပေ။ “အနဲ့မကောင်းလို့ပါ။
 နောက်မှ လာရိုက်ပါလား” ဆိုတဲ့စကားက ပိုးတီအတွက်တော့
 အဝုန်းခံလိုက်ရတဲ့ အရှက်ကွဲစကား ဖြစ်တာကြောင့် ပိုးတီ ရှက်
 ခီတ်ဖြင့် သူ့ကို တွန်းမိသလို ဖြစ်သွားကာ အဲဒီလက်ဆကပဲ
 ပြင်းသွားတယ်လို့ပဲ ပြောရမည်ဖြစ်စွာ မင်းသားဟာ အတော်လေး
 တို့ အိစလဲဝေသွားပုံရ၍ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ အော်လိုက်တဲ့အချိန်
 နှစ်ပဲ အနောက်ကနေ ဆူညံပွက်လောရိုက်အသံတွေ ဝင်လာကာ
 ပိုးတီရဲ့ ပခုံးတောင် အတွန်းတိုက်ခံလိုက်ရလေတာမို့ ဒယီးဒယိုင်
 ဖြစ်သွားရသည်။

“အမယ်လေး ... သားသား ... သားလေး။”

“ဟယ် ... သားလေး။”

အသံတွေက ဂယက်တွေထနေကာ မင်းသားကို အတင်းကို ဆွဲထူမကြာရင်း မျက်ကလဲဆန်ပျာတွေ ဖြစ်ကုန်ကာ ဂယက်တွေ ထကြတော့တာဖြစ်သည်။

“ကျော်ကျော် ... သားကို အရင်ခေါ်သွား။ ခေါ်သွား။”

ပိုးတီရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ သူတို့တွေပဲ ဂယက်တွေထနေကာ မင်းသားလည်း ထွက်သွားရော ဟိုမင်းသားအတွားဖြစ်သည့် ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် အတွားအခြောက်မကြီးက စတင်၍ ကင်တော့တာဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... နင်က ဘယ်ကတုန်း။ အမယ်လေး ... ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ၊ ငါ့မြေးကို တွန်းချတာ နင့်ကို လုံးဝမကျေနပ်တော့ဘူး။ တောရုပ်တောင်ရုပ်နဲ့ နင်ကများ ငါ့မြေးကို ဂဠုန်ဆန်ချင်တယ်လေ။ ဟေ့ ... နင့်ကိုတိုင်မယ်”
“ဟုတ်တယ်။ ဟဲ့ ... နင် ငါ့သားကို တမင်လုပ်တာ ဒီမှာ ... နင်က ဘာကောင်မမို့လို့လဲ။ အမယ်လေး ... တို့က ပိုးလိုဥထားတဲ့သူကို”

ပိုးတီရဲ့အရှေ့မှာ အဲဒီအခြောက်မကြီးရယ်၊ ပြီးတော့ ခေါ်မေမေရယ်က ရက်ရက်စက်စက်ကို nonstop ကက်ကက်တွေ လန်နေတာကြောင့် ပိုးတီက ပြောချိန်တောင် မရဘဲ နှုတ်တို့ ဆွဲအနေချိန်မှာ ပိုးတီရဲ့ဘက်ကနေ အပြေးအလွှား ရောက်လာတာတော့ မကြီးပဲ ဖြစ်၏။

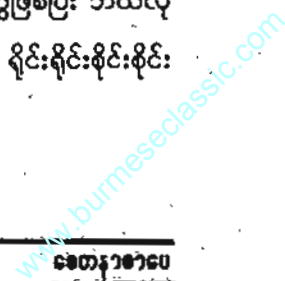
“ဟယ် ... ဟယ် ... ညီမလေး။ မေမေရေ ... မေမေ ... ဒီမှာ ပိုးတီကို အနိုင်ကျင့်နေတယ်။ လာပါဦး။ ဟေ့ ... ဟေ့”

“မကြီး။”

ပိုးတီက အားကိုးတကြီးလေသံဖြင့် “မကြီး” ကိုခေါ် ခိုက်လျှင် မကြီးဟာ ပိုးတီဆီသို့ အမြန်အဆန် ရောက်လာကာ ဆီရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင်တို့က လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လို ကြောင့် ကျွန်မညီမကို ဒီလောက်တောင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောနေရတာလဲ”

“ဟဲ့ ... နင့်ညီမကမှ အရိုင်းအစိုင်း။”

“ဒီမှာ ... အန်တီ စကားကို ကြည့်ပြောပါ”

ပိုးတီက အားကိုးလည်း ရှိလာပြီဆိုတာက တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကလည်း တိုသွားတာကတစ်ကြောင်းမို့ ပြောလိုက်လျှင် အဲဒီမင်းသားရဲ့ အဘွားနဲ့အမေက ဆွေဆွေ ခုန်နေချိန်မှာ မေမေက ထပ်ရောက်လာလျှင် ပိုးတီတို့ဘက်က အင်အားထူတောင့်လို့ သွားလေ၏။

“သမီး ... သမီး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင်က ဒီဟာမရဲ့ အမေလား”

“ဟဲ့ ... ရိုင်းလှချည်လား။ ငါ့သမီးကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဟာဖြစ်ရတာလဲ။ စကားပြော ဆင်ခြင်”

မေမေက သိတဲ့အတိုင်း သူ့သားသမီးတွေ ထိခိုက်ကတော့ ခံတာမဟုတ်တာကြောင့် အဲဒီမှာ စတွေ့ကြပြီဖြစ်ရင် မေမေက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောလိုက်လျှင် မင်းသားရဲ့အလေးလည်း ချီခါနေအောင် မဲ့ရှဲ့ပြရင်းက ...

“အမယ်လေး ... အမေကစမှတော့ ဒီပဲပေါ့။ ဒီမှာ ... သမီးက ကျွန်မသားကို ဆောင်တွန်းလိုက်လို့ သားသားဖင်ထိုင်ရက်တောင် ပြုတ်ကျသွားရတာ ...

ဪ ... ရှင်သိပါတယ်။ ကျွန်မသားက မင်းသားဆိုတာ”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟယ်”

“နေ ... နေ ... ပိုးဖြူ။ ဒီကိစ္စ ငါပါမှဖြစ်မှာ။ ဒီမှာ ... ကျွန်မတို့က ဒီခြံမှာ စာတ်ကားလာရိုက်နေကြတာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ကို ရှင်သမီးက ဒီလို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူလိုက်တယ် ဆိုကတည်းက ကျွန်မတို့က ပုဒ်မတောင် တပ်လို့ရနေပြီ။ ရှင်ကို ကျွန်မတို့ဘက်က မိဘဆန်ချင်လို့ အေးဆေးပြောနေတာ”

ရှင်သမီးကို ကျွန်မတို့က လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

အဲဒီ အခြောက်မ အဘွားကြီးက ဝင်ပါလာတာ

ကြောင့် မေမေဒေါသက ငယ်ထိပ်ဆောင့်တက်လာကာ ...

“ဒီမှာ ... ကျွန်မတို့သမီးကလည်း ကျွန်မတို့အတွက်တော့ မင်းသမီးပဲ။ ရှင်တို့တွေက ကလေးကို ရင်ရင့်သီးသီးပြောနေတာကိုလည်း ကျွန်မက လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“မလေး(အမလေး) ... မလေး။ ဘယ်လိုဟာတွေတုံး။
 ငါ့ကို ကက်သလီယာ(ကက်ကက်လန်)တွေ လာဖွင့်နေတာ။
 ငါပြန်ဖွင့်လိုက်လို့ အဖွင့်လိုက်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ် ...
 ဟဲ့ ... နင့်သမီးကိုက ဂရော့တွေ ထောင်နေတာလေ။
 လူတွေကဖြင့် ပူလိုက်ဖာလိုက်တဲ့ ကလော်ကလယ်ဟာတွေ”
 “ဒီမှာ ... ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ လူစကားကို လူ
 နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါ။ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”
 “ဟမ်မလေး ... ဘာသာဗေဒတွေကို ရှင်ကို သက်သက်
 တစ်ရက်ချိန်းပြီး ပို့ချပေးရဦးမှာလား။ မူးလိုက်တာ ဟာ
 ကြည့်လီမရယ်”

“ဘာ”

မေမေရဲ့ “ဘာ” သံက မိုးထိကျယ်သွားလေလွင်
 ဒေါသမဟာက အဆုံးစွန် တောက်လောင်ပြီဆို အပီအပြင်အ
 ဝတ်ဝက်က ကွဲချေပြီ ဖြစ်၏။ မေမေနှင့် မင်းသားရဲ့အသွား
 အမေဟာ အပြိုင်အဆိုင်ကို ခွဲတော့မယ့် စမတ်ဒေါင်းပွဲကြီး
 ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဘာ ... ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”
 “ဪ ... ဟော် ... ဟော် ... ထပ်မံနားဆင်ချင်သေး
 လား။ ဟာ ... ကြူ ... လီ ... မ ... စည် ... ပိုင်း ... မ”
 “တောက် ... ဟဲ့ ... စကားပြောတာက ရိုင်းစိုင်းလိုက်
 တာ။ မရိုင်းနဲ့ ယောက်ျားမရဲ့”
 “ဘာ”
 “ဟဲ့ ... ဟာကြူလီမ ... ငါ့မယ်မယ်ကို ဘာစကားပြော
 တာလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်မျိုးလုံးက အီးပေါလောတွေ
 ဖြစ်နေကြတာ”
 “ဘာ ... အီးပေါလော။ ဟုတ်လား။ ပေါ ... မပေါစမ်း
 ကြည့်လိုက်ပါလား သွားခေါ်မရဲ့”

“နင်ကများ ငါ့ကို ရာရာစစ ...”
 “လုပ်လေ ... လုပ်ကြည့်လိုက်စမ်း သွားခေါ်မ”
 “ဟာ ... မေမေ ... မေမေ”

လက်ပါခြေပါ အခြေအနေထိပါ ရောက်တော့မှာမို့
 တို့ကလည်း မေမေကို အတင်းဆွဲချိန်မှာ ရှုတင်အဖွဲ့သား
 ဟာပါ အတင်းဝင်လာ၍ ဆွဲတော့မှ ပွဲကပြီးလေ၏။

“လာပါ မေမေရယ် ... လာပါ”

ပိုးတီတို့က အတင်းဆွဲခေါ်လာမှ ပွဲကငြိမ်သွားလေ
တော့သည်။ ဒီလောက် ရန်စကားတွေ ပြောဖြစ်သွားတဲ့အထိ
ဖြစ်မယ်လို့လည်း ပိုးတီ ထင်မထားမိသလို ရန်ကုန်မြို့မှာနေတဲ့
ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ကိုလည်း အဲလိုမျိုး ဖင်ထိုင်ရက်ပြုတ်
ကျအောင် တွန်းမိသွားမယ်လို့လည်း ပိုးတီက အိပ်မက်တောင်
ထည့်မမက်ဘူးနဲ့ပါချေ။

(၉)

“အဲဒီမြို့မှာတော့ ကျွန်မ ဆက်မရိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါရိုက်
တာကြီး location ကို ချိန်းလိုက်ပါတော့”

မယ်က တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဒါရိုက်တာ
ကြီးကို လိုကေးရှင်းပြောင်းခိုင်းလျှင် ဒါရိုက်တာက မယုံရဲ့ဆန္ဒ
တို့ ငြင်းဆန်စွာဖြင့် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဇာတ်က တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ”
“အမယ်လေး ... ဒါရိုက်တာကြီးရယ်။ ဒါရိုက်တာကြီးတို့က
တကယ့် ဝါရင့်တွေပဲဟာ။ ဒီလောက်ကတော့ လိမ်ရိုက်
တတ်ပါတယ် ...

မယ်မယ်နဲ့ အဲဒီမြို့ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုတွေ ပြဿနာ
တက်ကြွတယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲဟာ”

“အဲဒီလို location က ပြောင်းချင်တိုင်း ပြောင်းလို့မှမဖြစ် နိုင်တာ။ ခင်ဗျားတို့ပြဿနာတွေကြောင့် location ချိန်း ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒီမှာ ... ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်၊ ခင်ဗျားလည်း အနုပညာစိတ် ရှိတဲ့သူပဲဗျာ ...

ဒီပြဿနာကြောင့် ဆိုရင်တော့ location ချိန်းမနေ နဲ့။ ဒီကားကိုသာ ဘရိတ်လိုက်တာ။ ခင်ဗျား location ချိန်းတာနဲ့ အဲဒါ ဇာတ်ကိုဖျက်တာ။ ဇာတ်ကိုသတ်လိုက် တာပဲ”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... တော်ပါပြီ ဒါရိုက်တာ ကြီးရယ်။ ဒီလောက် ဝုန်းချလိုက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့။ ကဲ ... ပိုးဖြူ၊ ဘာမှ ဝင်ပြောမနေနဲ့တော့။ အဲဒီလိုအစုတ် အပြတ် မိသားစုကို ငါတို့ သွားကြည့်နေရင် သားသားရဲ့ အောင်မြင်မှုကိုပဲ ထိခိုက်လိမ့်မယ်။ ဒီတစ်ကားပြီးအောင် တော့ သည်းခံရမှာပဲ ...

ကဲ ... ကဲ ... ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မတို့ပြောတာ လွန်သွားတာရှိရင် တောင်းပန်တယ်နော်။ ကားသားပြီး အောင် ဆက်ရိုက်ပါတော့”

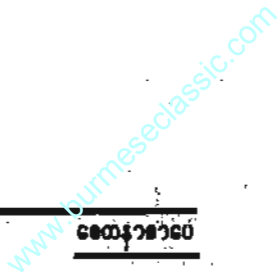

မယ်က သားရဲ့မျက်နှာတစ်ခုအတွက်သာ ငဲ့ကွက် လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ် လက်သင့်ခံပေးလိုက်ရပေမယ့် အဲဒီ ကျီး အာသီးမိသားစုကိုတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မကျေနပ်ပါပေ။

ဝေနေစာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(မြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်စာဖြင့် ဖျေသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

မောင်မင်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ မောက်ခုံအနေအထား ဖြင့် ခါးတစ်ပြင်လုံးကို ရေခွေးအိတ် ကပ်ထားရလေသည်။ ဟို မိန့်ကလေး တွန်းချလိုက်တာဟာ သူ့မှာ ခါးလည်းမျက်၊ ပြီးညောင် ရိုးကလည်း အောင့်ခနဲဖြစ်ရကာ နေရတာဟာ တကယ့် မအီ မသာယာဖြစ်၏။

“သားသားရေ ... ဒီနေ့ ဂ္ဂတင်သွားရမယ်နော်”

“ဗျာ”

မေမေရဲ့အသံ ကြားလိုက်ရလျှင် သူ့မှာဒဏ်ရာမှာ တာတွေက ပိုတောင် နာသွားရလေသည်။ အား ဟား ဟား ... ဂ္ဂတင်က သွားရဦးမှာလားကွာ။

“မေမေ ... ဒီနေ့ shooting က သွားရဦးမှာလားဗျာ”

“သွားရမှောပေါ့ သားလေးရဲ့။ မနေ့ကလည်း တစ်ရက် နားပြီးပြီဟာ”

“စိတ်ညစ်လာပြီ မေရာ။ သား မသွားချင်ဘူး”

“အယ် ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အများနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်လေ။ သွားရမှောပေါ့ သားရဲ့”

မေမေက သူ့ရဲ့ကျောပြင်ကို ဖွဖွပုတ်ပေးရင်း ချော မော့ခေါ်လေတာကြောင့် သူက ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ မျက်နှာ ဝင်နေလိုက်ရင်းက ...

“အား ... ဟား ... စိတ်ညစ်တယ်”

“လိမ္မာပါတယ်။ သားက အခုမှ နာမည်ရခါစပဲ ရှိသေး တာလေ။ ဧက ဧက ပျက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ။ သား ဘွားမယ်ကို ထည့်တွက်ဦးလေ”

မောင်မင်းက ဟားခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ခုနဲ့ အတူ ထထိုင်လိုက်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာကြီးဖြင့် ...

“ဟား ... ပြီးရောဗျာ။ မင်းသား လုပ်ရတဲ့ဒုက္ခက မလွယ် ပါဘူး မေမေရာ။ စိတ်ညစ်တယ်။ ဒီနေ့ သားက ဘယ်နှု ဆင်းလ် ပါတာလဲ”

“သိပ်အများကြီး မဟုတ်ပါဘူး သားလေးရဲ့။ လေးဆင်းလံ တည်းပါ။ ဒီနေ့က Be fall မှာလေ”

“အာ ... အဲဒါတွေက Heavy Scene တွေ မှလား”

“အင်း ... သားသားကလည်း ဈေးမများပါနဲ့ကွာ။ သား ရဲ့ ဘွားမယ်က သားလေး အောင်မြင်မယ့်၊ သားလေး လုပ်ကွက်ရတဲ့ ဇာတ်တွေကိုပဲ သေချာရွေးထားတာလေ။ သားကို ပုံပိုးပေးနေတဲ့ Actor ကြီးတွေကိုလည်း သားက အားနာရမယ်လေ ...

ဒီနေ့က BE fall မှာ ဆိုတော့ ဟိုအနှောင့်မတွေ ခြံထဲမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သားသား အေးအေးဆေးဆေး သက်သက်သာသာလေး သရုပ်ဆောင်ရုံပါပဲ”

မေမေက သူ့ကို လုံးဝကို ဇွတ်တွန်း တွန်းနေတော့ တာကြောင့် မောင်မင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း ...

“အင်းပါ ... မေမေရာ။ အဲဒါဆို သား ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ကျော်ကျော် အဝတ်အစားတွေ သေချာစီစဉ်ထားနော်”

သူက မှာစရာရှိတာတွေကို ကျော်ကျော်ကို လှမ်း မှာလိုက်ရင်း ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့်

ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ Bath tub ထဲမှာ ရေစိမိကာ စိတ်အပန်းဖြေပြီး နောက်မှာတော့ သူ ရေခိုးချိုးပြီးသွားလျှင် ဗာမိက သူ့ကို မိတ်ကပ်လိမ်း ဆံပင်ပုံသွင်းပေးပြီး အားလုံး ready ဖြစ်သွားချိန်မှာ သူဟာ လန်ထွက်နေတဲ့ မောင်မင်းသခင် ဖြစ်လို့သွားချေသည်။

လူက လန်ထွက်ပေမယ့် လမ်းလျှောက်ရင်တော့ ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြစ်ချင်တာကြောင့် ဝှမ်းတာက ဝှမ်းလေ၏။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ဟိုကောင်မလေးကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေ။ သူက တွေးနေရင်း ဒေါသက ပိုထွက်လာရတာကြောင့် သူ့စိတ် ထိုသူ မနည်းလျှော့နေရတာဖြစ်သည်။

အဲဒီလိုဖြင့် Shouting ကို ရောက်တော့ သူ့မှာ မနည်းမနောသော mood ကို သွင်းယူကာ ရိုက်နေရတာဖြစ်သည်။

ဝါသနာမပါဘဲ ဇွတ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အတွက် နှုတ်မြန်မြန်ပြီးဖို့ကသာ အဓိကဖြစ်၏။

ပိုးတီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုက မဆုံတာကြာပြီဖြစ်
 တဲ့ နန်းမွန်ရဲ့ဆိုင်ကို အလည်လာကြတာဖြစ်သည်။ BE fall ရဲ့
 ရေတံခွန်အလှတွေနဲ့အတူ ဒီဘက်ခြမ်းရဲ့ အစီအရီ ဆိုင်ခန်းလေး
 တွေက ပိုးတီ စိတ်ထဲမှာတော့ တကယ်ပဲ ပနံ့ရလေသည်။ အဲဒါ
 ကြောင့်လည်း ပိုးတီက ဒီဘက်ကို ဧကဧက လာဖြစ်တာဖြစ်၏။
 “ဆိုင်ကို အမေနဲ့ထားခဲ့ပြီး ငါတို့ မုန့်သွားစားကြမယ်လေ”
 “စားမယ် ... စားမယ်။ အဲ ... နေဦး ... ဟဲ့ ... ပိုးတီ
 ဟို ... ဟိုမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလား မသိဘူးနော်”
 “အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ သွားကြည့်ရအောင်
 ဘယ်မင်းသား မင်းသမီးတွေလည်း မသိဘူး။ လာ ...
 လာ”

နန်းမွန်၊ သက်ထား၊ ဖြူကို သူမတို့သုံးယောက်က
 ဖျပ်ဖျပ်ခါလူး၍ အဲဒီရုပ်ရှင်ရိုက်နေတဲ့ဆီကို သွားလျှင် ပိုးတီမှာ
 တားမရ ဆီးမရဖြင့် သူမတို့နောက် လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နေဦးလေ”

ပိုးတီက အဲဒီရိုက်ကွင်းကို လှမ်းလို့ကြည့်လိုက်လျှင်
 မင်းသားက ဟိုလူဖြစ်နေတာကြောင့် ပိုးတီက တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်
 လွန်းလှစွာ လာဆုံတာကိုပဲ အမြင်ကတ်လှပေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟိုဟာ ရုပ်အင်္ကျီကြော်ငြာတဲ့ မင်းသား
 လေးမှလား။ ဟယ် ... အပြင်မှာ ချော့လိုက်တာ။ ပိုတောင်
 ချော့သေးတယ်။ ဟိုမှာ ... မင်းသမီး ရွှေရုပ်။ ချစ်စရာ
 လေးဟယ်။ အတော်ပဲ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ရမယ်”

“ဟာ ... မသွားချင်ပါဘူးဟာ”

ပိုးတီက ငြင်းလိုက်လျှင် သူတို့တွေက ပိုးတီကို
 ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရင်းက သဘောပေါက်ဟန်
 ဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... နင်က နင့်ခြံထဲမှာ လာရိုက်တဲ့ မင်းသားမို့လို့ ငါတို့နဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ မရိုက်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

“ကျွန် ... မဆိုင်လိုက်တာဟယ်။ ဟို ... ငါ ... ငါဆိုလို့ ချင်တာက နင်တို့ဘာသာ သွားရိုက်လို့။ ငါ မလိုက်ဘူး။ အဲဒါ ပြောတာ”

“ဟွန်း ... မလိုက်လည်း နေပေါ့။ မင်းသားလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံ သွားကိုရိုက်ဦးမှာ”

တားလည်း ရမှာမဟုတ်တာကြောင့် ပိုးတီက တားနေတော့တဲ့ သူတို့ကို လှမ်းသာကြည့်နေလိုက်သည်။ နင်တို့ဘယ်လို အချေခံရမလဲဆိုတာ ငါစောင့်ကြည့်နေမယ် နန်းမွန်တို့ရေ။ သူ့အမေ ခေါ်ချေချေ။ သူ့အဘွား အချေခြောက်တို့ရဲ့ ပုံသွင်းမှု အတိုင်း အဲဒီမင်းသားက နာမည်ကိုက အချေ။ မောင်မင်းသခင် တဲ့။ ပိုးတီက စိတ်ထဲကနေ မေတ္တာတွေ ပို့နေပေမယ့် ပြည်သူ့

အချစ်တော် မင်းသားလေးကတော့ အားလုံးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသူပီပီ ကိုဗေဒါ ပန်းပန်ဆဲပင်။

“သခင်ကို အရမ်း အားပေးနေတယ်နော် သိလား။ သခင်က အပြင်မှာတောင် ပိုချောသေးတယ်”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါဗျာ”

“ဓာတ်ပုံတူတူ တွဲရိုက်မယ်နော်။ ဟဲ့ ... ပိုးတီ ... ပိုးတီ ဧကလာပါဦး”

ဟား ... သေရောကွာ။ ပိုးတီက မမြင်အောင်နေပါ အယ်ဆိုမှ နန်းမွန်က ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းဖို့ လှမ်းခေါ်လေလျှင် ပိုးတီကိုလည်း အဲဒီမင်းသားက မြင်သွားပြီမို့ ပိုးတီက သွားရတော့သည်။

“သခင် ... ဒါက နန်းမွန်တို့ သူငယ်ချင်း ပဲပိုးတီတဲ့။ သခင်ကို အရမ်းကြိုက်တာလေ”

“ဟဲ့ ... နန်းမွန် ...”

နင်တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့မှလား။ ပေး ငါရိုက်ပေး
မယ်”

ပိုးတီက စကားစကို ဖြတ်လိုက်ကာ ဖုန်းကင်မရာကို
ဖွင့်လိုက်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်၏။ ကင်မရာ focus ကနေ
တစ်ဆင့် အဲဒီမင်းသားရဲ့ ပြုံးရိုရို မျက်နှာထားဟာ ပိုးတီအတွက်
တကယ်ပဲ ကတုန်ကယင် ခံစားမှုကြီးကို ဖြစ်ပွားစေ၏။

“သားရေ ... ရိုက်ရအောင်တဲ့။ ဒါရိုက်တာ ခေါ်နေပြီ။
သမီးတို့ ကျေးဇူးပဲနော်။ သားလေးက အလုပ်လေးရှိသေး
လို့။ သားသား ... လာ”

မင်းသားရဲ့အမေက သူ့သားကို ဆွဲခေါ်သွားလျှင်
ပိုးတီတို့က အဲဒီမှာ မတ်တတ်ကြီး ကျန်နေခဲ့၏။ ပိုးတီမှန်းသိ
လို့ အဲဒါ တမင်လုပ်သွားတာ။

“ဟဲ့ ... မင်းသားနဲ့ ဘာတော်တာလဲ။ နင် သိလား ...
ပိုးတီ”

သက်ထားက လိုက်စပ်စုရင်း ပိုးတီကို အသာလက်
ကုတ်ကာ ခပ်တိုးတိုး မေးလေလျှင် ပိုးတီက စိတ်မရှည် လက်
မရှည် လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သူ့အမေလေ”

“ဗုဒ္ဓေါ ... အဲ ... အဲဒါ ... သခင်ရဲ့အမေ ဟုတ်လို့လား။
ဟယ် ... ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင်ဟယ်”

“အေးဟယ် ... သားအမိ။ မယုံနိုင်စရာ ... ဒီလောက်
ခေါ်ပြီး ရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘွားတော်ကြီး ဒီလောက်ဆင်တဲ့ သား
ကို မွေးထားတယ်။ ဟယ် ... အံ့ဩစရာ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝေဖန်ချက်တွေအဆုံးမှာ ပိုးတီ
က မှတ်ချက်တစ်ခုကို ခပ်ရှဲ့ရှဲ့ ပြုပေးလိုက်သည်။

“ဟင်း ... တူပါတယ် သူ့အမေနဲ့”

“အမ် ... ဘာတူလို့လဲ”

ပိုးတီ စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးပြုံး
ပြဲပြဲဖြင့် စူးစမ်းသလို စိုက်ကြည့်ကာ မေးခွန်းအသည်းအသန်

ထုတ်တာမို့ ပိုးတီက အဲဒီ ရွှစ်ထိုးနေတဲ့ဟာမတွေကို အမြင်ကတ် လှူစွာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း ဖြေလည်းဖြေရင်း အဲဒီရိုက် ကွင်းနားကနေ ဝေးဝေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ချေတာလေ။ နင်တို့ပဲ ရွှစ်ထိုးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်။ တကယ် ပဲ ... သွားမယ် ... လာ”

(၁၀)

တစ်နေ့ကုန် ရှုတင်မှာ ပဇီပန်းခွဲသမ္ဘ ဓမ္မရာပေါ် လှဲချလိုက်မှပဲ အမောပြေသွားသလို ခံစားရလေသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မနက်ဆို ကိုးခွဲလောက်အရောက် ရှုတင်သွား၊ တစ်နေ့ ထုန်ကားရိုက်၊ ကိုယ် Professional life ကိုက virtual word (အတုအယောင်ကမ္ဘာ)ထဲမှာ ပျော်မွေ့နေရတာကြီးမို့ သူက သူ ဖျတ်တဲတဲ့ စရိုက်တွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး သကာလ ဟိုတယ်ပြန်ရောက်ပြီ ဆိုတာနှင့် လူက charging shown ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ အိပ်ရတဲ့ အချိန်လေး တစ်ချိန်သာ လွတ် လပ်မှုရှိတာဖြစ်၏။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေဆို သူ့ဘေးနားမှာက အခြေအရံတွေနဲ့ စိတ်တွေ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဘွားမယ်နဲ့ မေမေက သူ့အခန်းမှာ ဟိုနှစ်ကောင်ကို

ထည့်ပေးထားမလို့။ သူက မလိုပါဘူး အတင်းတားမှ သူ့စာစီ
ယောက်တည်း တစ်ခန်းနေခွင့်က မရချင် ရချင်နှင့် ရလိုက်ရတာ
ဖြစ်သည်။

“တီ ... တီ ... တီ ... တီ”

ဖုန်းသံလေးက မြည်လာတာကြောင့် မောင်မင်းက
သူ့ဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်ထားတဲ့ ဖုန်းလေးကိုထုတ်ကာ နံပါတ်
ကြည့်လိုက်လျှင် ဟိုကောင်တွေဆီကမို့ ပျော်ရွှင်သောစိတ်နဲ့အတူ
ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“အေး ... သားကြီး ပြော”

“ဟယ်လို ... မင်းသားကြီး ပြင်ဦးလွင်မှာ တော်တော်မှ
ပျော်နေရဲ့လားကွ။ ဖုန်းလည်းမဆက် Viber လည်းမလာ။
facebook လည်း မသုံးနဲ့”

မောင်မင်းက အဲဒီစကားကြောင့် ပြုံးမိလို့သွားပါ
သည်။ သူများ မင်းသား မင်းသမီးတွေဆို အားတိုင်း ဖုန်းဆီ
အာရုံရောက်ကာ ပွတ်နေကြပေမယ့် သူ့မှာတော့ ဘွားမယ်နှင့်
မေမေ control အောက်မှာတင် အချိန်စာရင်းတွေက တိုင်ပတ်
နေတာကြောင့် အင်တာနက်တောင် မဖွင့်မဖြစ်ပါချေ။

“ငါ အလုပ်တွေ နည်းနည်းများနေလို့ပါကွာ။ ကားရိုက်က
Day Night ဆက်နေလို့ကွ။ မင်းတို့ကော ဘာလဲ လူစုံ
နေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါတို့က အခု on the way မှာ။ GTR
ကို ၅၀ နေတာလေ”

“ဟ ... ကောင်းလှချည်လား”

“ကောင်းရမယ်လေကွာ။ ဒီနေ့ ရာစုက ပါတီလုပ်တာ
လေ။ ဒါကြောင့် ငါတို့တွေက အဲဒီမှာ သွားလန်းမလို့။
မင်းကို သတိရတာနဲ့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ။ မင်းကော
အခု ရှုတင်မှာလား”

“ပြန်ရောက်နေပြီ။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါကွာ။ ငါက ဖြစ်နိုင်
ရင် မင်းတို့နဲ့ Club ”မှာ လာကဲချင်တာကွ”

“ဟား ဟား ... ဒါကတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲလေ
ကွာ။ ဆယ်လီတွေက ဒီနေရာမှာကျ မင်္ဂါနိုင်တော့ဘူး။
ဟား ... ဟား ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ ... ဟေ့ကောင်။ နောက်မှ
ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်”

“အေး ... အေး ... သားကြီး ဒါပဲကွ”

ဖုန်းချသွားပေမယ့် သူ့စိတ်တွေကတော့ အဲဒီ ရန်ကုန်က GTR ဆီ မျောလွင့်လို့ သွားချေသည်။ သူ့ဘော်ဒါတွေ လန်ထွက်ပျံတက်ကာ ပျော်ပါးနေချိန်မှာ သူကတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ သာတဲ့လအဖြစ် ဝမ်းလို့နေတာ ဖြစ်သည်။ Club ထဲမှာ အစီရိုတ်ရတဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုက သူ့အတွက်တော့ ဒီအချိန်မှာ လွမ်းစရာကြီး ဖြစ်လို့နေ၏။

မောင်မင်းက လူငယ်မဆန်နိုင်တဲ့ လူငယ်အထာတွေ ပိုင်ဆိုင်နေရခြင်းကို စိတ်ပျက်မိရင်း ဟိုနေ့က နွားခြံထဲမှာ DJ Beat တွေ အကျယ်ကြီးဖွင့်ကာ ကိုးရိုးကားရား က,ကွက်တွေဖြင့် လွတ်စကွတ် ဒွန်နေသော ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်မိသွားသည်။ အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ ဘဝဟာလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထက်တော့ အဆပေါင်းများစွာ လူငယ်ဆန် လွတ်လပ်မှုရှိတာပဲဖြစ်သည်။

သူ့အဖြစ်က ရွှေပုံပေါ် ဖင်ခုထိုင်ထားပြီး ရွှေပုံကြီးကို စိတ်မချလို့ မအိပ်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်လို တာဝန်ဝတ္တရား

တွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေတာပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်အတွက်ဆို တော်သေးသည်။ ဝါသနာမပါဘဲ လုပ်နေရတဲ့ သံပတ်ပေးစက်ရုပ် ဒါမှမဟုတ် ကြိုးဆွဲရာက,နေတဲ့ ရုပ်သေးမင်းသားရုပ် ဘဝကြီးထဲမှာ သူ တကယ်မွန်းကျပ် ပင်ပန်းလှပါသည်။

အဲဒီအတွက် ...။ ။

(၁၁)

ဟိုတယ်ဝင်းထဲကနေ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားကာ မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်၍ သုတ်သုတ်၊ သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

မနက်ငါးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာကြောင့် ဆောင်းငွေလေ အေးအေးလေးဖြင့် သာယာတဲ့ မနက်ခင်းပိုင်းမှာ သူကတော့ ဂယက်တွေထနေတာပဲဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ သူ စွန့်စားပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရှုတင်က ဟိုတယ်၊ ဟိုတယ်က ရှုတင် life ထဲမှာ မနေလိုပြီ။ ဒီနေ့တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကို ကံမည်။

မောင်မင်းက သူ့စိတ်ထဲက အာသီသကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ဆံပင်အတုစွပ်၊ အဲဒီပေါ်မှာ ဦးထုပ်ထပ်ဆောင်း၊ ပြီးတော့ မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်ကာ ရုပ်ကို ဇာတ်သရေ့ မှတ်သရေ့ ဖျက်ပြီး ဟိုတယ်ထဲက မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အရေးကြီးတာ သူ ဒီက အရင်အပြင်ရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။ မောင်မင်းက ရထားလုံးငှားဖို့အတွက် အရှေ့ကိုပဲ အာရုံရကာ ဆေး၍စူးစမ်းနေတုံး အနောက်က “တီ” ခနဲ ဟွန်းသံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားကာ ဘေးကိုပါ အလိုလို ခုန်လိုက်ပြီးသားဖြစ်၍ ဟန်ချက်ကလွဲကာ လမ်းဘေးသို့ ပြုတ်ကျလေ၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဟို ... ဟို ... ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

ပီစီညောက်တောက် အသံလေးက သူ့နားထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတာကြောင့် မောင်မင်းက လဲကျတာကို အရင်မဟုတ် နိုင်သေးဘဲ အဲဒီမေးခွန်းပိုင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ဆတ်

ခနဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်မိသွားကာ အံ့ဩထကြီးဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ စကားဆက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နင်နေတာဖြစ်၏။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း”

“ဟယ် ... မင်းသား။ ဟောတော့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူက မထနိုင်သေးခင် ဟိုဂေါ်လီတော့သူက သူ့လိုပဲ ဘေးနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အမေးပြုလျှင် မောင်မင်းက ဒီအခွင့်အရေးကို အသုံးချဖို့ ကြံရွယ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မလေးက လူနိုင် ဆိုတော့ သူ့ကို ကူညီပေးမှာ သေချာ၏။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးမှာက ဆိုင်ကယ်လည်းပါဏယ်။ အဲဒီတော့ ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေးမနေနဲ့။ ထ ... ထ။ လာ ... မြန်မြန်”

“ဟ ... မင်းသား ... မင်းသား ... ဘာဖြစ်တာတဲ့”

မောင်မင်းက သူမဆိုင်ကယ်ဘေးနားအထိ အဲဒီကောင်မလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာရင်း ...

“လာပါ ... ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါ။ အခု ဒီကနေ မြန်မြန် သွားမှဖြစ်မယ်။ လုပ် ... လုပ် ... တက်။ ငါ့ကိုမောင်းပို့ပေးပါ”

“ခဏ ... ခဏ နေပါဦး။ ရှင့်ကို မောင်းပို့တာက ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ။ ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဟို ... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလား”

“ဟား ... သေလိုက်ပါတော့ကွာ။ ရုပ်ရှင်က ဒီလောက်စောစောစီးစီး ရိုက်စရာလား။ ကဲပါကွာ ... တောက် ... မင်း လုပ်တာနဲ့ မိတော့မှာပဲ ... တက်ပါ ... တက်ပါကွ”

မောင်မင်းက အနောက်ကနေ ခွထိုင်လိုက်လျှင် သူမကလည်း အုတ်အူကြောင်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာရင်းက သူ့ကိုလည်း လည်ပြန်တစ်ချက် နှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟို ... ဟိုဟာ။ ငါက အခုထွက်ပြေးလာတာ။ ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ လောလောဆယ် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဘရိတ်ဖတ်စ် စားချင်တယ်။ အဲဒါလေး ကူညီပေးပါကွာ”

“ဟား ... ကဲ ... ကဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ”

မောင်မင်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေစွာ ထွက်လာ နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့စီမံကိန်း တစ်ဆင့်တော့ အေးပြီဆို တာ တွက်ဆရင်း အဲဒီကောင်မလေးမောင်းတဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက် လိုက်စီးခဲ့ပါသည်။

ပိုးတီက အဲဒီလောက် ချေတတ်တဲ့ မင်းသားက ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပါလာပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ကိုယ့်ဂွင်ထဲရောက် ပြီဖြစ်၏။ ဗိုက်ဆာနေတယ် ဘရိတ်ဖတ်စ်စားမယ်ဆိုတဲ့ ရွှေမင်းသား က လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှဟု ဆိုသောအခါ ပိုးတီက မန္တလေး- ပြင်ဦးလွင်-လားရှိုး လမ်းမကြီးဘေးက ဘိုးလေးခမ်းရဲ့ ခြံထဲကို ခေါ်သွားလေတော့သည်။ နို့စားနွား မွေးမြူရေးကို အဓိကလုပ် သော ခြံကျယ်ကြီး ဖြစ်တာကြောင့် နွားတွေအတွက်သာ အဓိက ခြံခတ်ထားကာ ဘိုးလေးခမ်းတို့ လင်မယားကကျတော့ မြေစိုက် ထဲထိုးပြီး နေကြတာဖြစ်၏။ အဲဒီခြံကလည်း ပိုးတီတို့ပိုင် ခြံကြီး ဖြစ်ကာ ဘိုးလေးခမ်းတို့ လင်မယားနှင့် နို့ညှစ်လုပ်သားတွေနေ ကြတာမို့ မနက်စာကတော့ ကျေးလက်စာ စုံလင်လှလေသည်။

အဲဒါကြောင့် ပိုးတီက သူ့ကို နွားခြံကြီးထဲခေါ်လာကာ ဆိုင်ကယ်ကို စက်သစ်လိုက်ကာ ပိုးတီ အရင်ဆင်းလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေဆဲ ရွှေမင်းသားကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဆင်းလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပိုးတီ စကားကြောင့် သူက အံ့သြတကြီးဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ရင်း ပိုးတီကို ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဘာ ... ဘာလို့ ဆင်းရမှာလဲ”

လေသံက ထုံးစံအတိုင်း အမာသံမို့ ပိုးတီက သူ့ကို ခပ်မာမာပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ရှင်ပဲ ထွက်ပြေးလာတာဆို။ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ဆိုင်မှာ မနက်စာစားမယ်ဆို။ ရောက်ပြီလေ ... ဆင်းတော့”

“ဟမ် ... ဒါ ... ဒါက နွားခြံဟာ။ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ မဟုတ်တာ”

“ဒီမှာ ... ဆိုင်မှာစားမှတော့ ရှင်ကို အသာလေး ဖမ်းနိုင်တာပေါ့။ ကဲ ... လာပါ ... ကျွန်တော်လည်း မစားရသေးဘူး။ ဒီမှာ တစ်ခါတည်းစားမှာ။ လာ ...”

ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက် ဆိုင်ကယ်ပေါ် ဆင်းလာလေ၏။ ပိုးတီက သူ ဆင်းလာပြီမို့ ကုန်းမြင့်လေးအတိုင်း ဆင်းလာကာ ဘိုးလေးတို့ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ရင်း ပြေးဆင်း၏။

“ဘိုးလေးခမ်း ... ဘွားတုံ ... ကိုကြက်ဖတို့”

ပိုးတီရဲ့အသံစာစာကြောင့် အနောက်ထဲက ဘွားလေးဘုံက အရင်ပြေးထွက်လာကာ ပိုးတီကိုမြင်လျှင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ခြေထွက်လာကာ ...

“ဟယ် ... ပိုးတီလေး လာတယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... ဟုတ်တယ်။ အိမ်မှာ မေကြီးတို့က ပိုးတီကို ဘာမှမကျွေးဘဲ အလုပ်ခိုင်းတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဘွားတုံ ဆီမှာ မနက်စာ လာစားတာ”

“အမယ်လေး ... ငါ့မြေးလေးကိုအေ။ ဟဲ့ ... ကြက်ဖ ... ရွှေတုံ ... ပိုးတီလေးအတွက် မနက်စာပြင်ဟေ့”

“ဘွားတုံ ... ဘိုးလေးခမ်းကော”

“အနောက်မှာ နွားစာစဉ်းနေလို့။ လာလိမ့်မယ်။ လာ ... လာ ... သမီး၊ ကွပ်ပျစ်မှာ သွားထိုင်ရအောင် ...”

ဟယ် ... ဧည့်သည်ပါ၊ပါတာပဲ”
ပိုးတီ အနောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မင်းသားကို ဘွားတုံ
က မြင်သွားကာ ဧည့်သည်ပါတယ် ပြောမှ ပိုးတီက ခေါ်လာတဲ့
မင်းသားကို ခုမှသတိရကာ ဘွားတုံနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ ... ဟုတ်တယ် ဘွားတုံ။ ပိုးတီ သူငယ်ချင်းလေး။
သူပါ မနက်စာ လာစားတာ”

“ဟယ် ... ကောင်လေးက လွှတ်ချောတာပဲအေ။ ပိုးတီ
ညည်းရည်းစားလား။ ကိုခမ်းရေ ... ရှင်မြေးက သူ့ ရည်းစား
လေးပါ ခေါ်လာတယ်တော့။ ချောတာ”

“ဟား ... ဟား ... ဘွားတုံ”

ဘွားတုံက ဖျော်ရွှင်တက်ကြွစွာဖြင့် ဘွင်းဘွင်းကြီး
ပြောချလိုက်လျှင် ပိုးတီက မျက်နှာတွေ ရဲတက်လာကာ ဘွားတုံ
က တားရလေ၏။

“သူက ပိုးတီရည်းစား မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ ... သိဘူးလေ။ တောင်းပန်တယ်နော် ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ဗျ”

“ဟေး ... ပိုးတီမ ... စားလို့ရပြီ။ ရယ်လဒီပဲဟေ့”
ကိုကြက်ဖက လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်လျှင် ပိုးတီက
ကိုကြက်ဖတို့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း မင်းသားကိုပါ ခေါ်
လာခဲ့ကာ ...

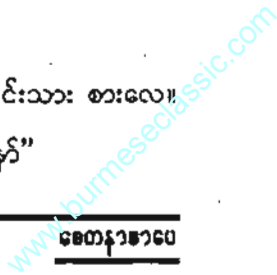
“ဟား ... ကိုကြက်ဖကြီး အဆင်သင့်ပဲလား။ ဒီမှာ ဗိုက်က
ဆာနေပြီဗျို့။ ဘာရှိတုံး”

“ရယ်လဒီပါပဲ ခင်ဗျာ။ ထမင်းပူပူလေးနဲ့ ပဲပြုတ်ကြော်၊
ပြီးတော့ ပဲပုတ်ဆီဆမ်းလေး၊ ခေါပုတ်ကြော်။ ပြီးတော့
မိဖြူကြီးရဲ့ နို့စစ်စစ်ကို ခြံထွက်ကော်ဖီလေးနဲ့ ဖျော်ပေး
ထားတယ်”

“ဟား ... ရယ်ပဲ။ လာလေ ... မင်းသား။ လာပါ”

ပိုးတီက မင်းသားကိုပါ ဖော်ဖော်ရွေရွေခေါ်လျှင်
မင်းသားက အားနာပြုံးတစ်ချဖြင့် ပိုးတီနှင့်အတူ ကွပ်ပျစ်မှာ
လိုက်ထိုင်လေသည်။

“ဟား ... ဓမ္မနေတာပဲ။ ဟဲ ဟဲ ... မင်းသား စားလေ။
ရှင်ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆို။ အားမနာနဲ့နော်”

ပိုးတီက ထမင်းပူပူပန်းကန်ကိုယူကာ ပဲပြုတ်ကြော် ထည့်၍ တစ်လှတ်စားလိုက်သည်။ ပိုးတီက အရသာရှိရှိ စားသောက် နေတုန်း ဘေးက မင်းသားကို သတိရကာ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် -

“ဟင် ... ရှင် မစားဘူးလား။”

“ငါ ဒီလိုမျိုး အစားတွေ မစားတတ်ဘူး။”

လုံးဝကို ဒဲ့ပြောချလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ပိုးတီက ကြားထဲကနေ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမုန်း မသိအောင် အားနာလို့ သွားလေသည်။ ဘွားတုံတို့ ကိုကြက်ဖတို့ ရှေ့မှ အဲဒီမင်းသား ဟာ တကယ်ပဲ အားမနာစွာ ပြောတတ်ပါပေ။ ပိုးတီက အဲဒီကိစ္စ ကို မရှင်းသေးခင် ဘွားတုံတို့ကို အားတုံအားနာ တစ်ချက်ပြီး ပြရင်း ...

“အဟဲ ... ဘွားတုံတို့ အလုပ်ရှိသေးတယ်မှလား။ ရတယ် ဘွားတုံ။ အားနာစရာ လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ပိုးတီတို့ အေးဆေးစားလိုက်ဦးမယ်လေ။ ကိုကြက်ဖကြီးလည်း လုပ် စရာရှိတာ သွားလုပ်လေ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း။”

အားလုံး ထွက်သွားပါမှ ပိုးတီက သူ့ကို စာရင်း ရှင်းရတော့တာဖြစ်၏။

“ဒီမှာ ... ရှင်မှာ လူမှုရေး အသိစိတ်ဓာတ်လေး၊ အားနာမှု လေးတောင် မရှိဘူးလား။”

“ဟ ... ဘာလဲ။ ငါက မင်းကို ခေါ်သွားခိုင်းတာ စား သောက်ဆိုင်ကိုလေ။ နောက်ပြီးတော့ ငါ ဒီလို အစား အသောက်မျိုးလည်း မစားတတ်ဘူး။”

ပိုးတီက အင်မတန်အင်မတန်မှကို ချေလေသော အဲဒီမင်းသားကို တကယ်ပဲ မြင်ပျဉ်းက ကတ်လာကာ ...

“ဟယ် ... ဒီမှာ ... ရှင်ကို စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပေးရ အောင် ဒီမှာ ရှင်အလုပ်သမား တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ မကျေနပ်ရင်လည်း ထွက်သွားတော့။ ကြိုက်တဲ့နေရာကို ကြွ”

ပိုးတီ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် အပြတ်ပြောချလိုက် လျှင် အဲဒီတစ်ယောက် ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ မင်းသားလို့ မပြောရဘူး။ အိုက်တင်က အင်မတန် ပီပြင်လှစွာ ချက်ချင်းပင် သူ့ရဲ့ခြေထောက်ဆီသို့ လက်ကဖိ၍ မျက်နှာလည်း ရှုံ့မဲ့နေကာ ...

“အား ... ခြေထောက်က နာလိုက်တာ။ ဟေ့ ... အဲဒါ မင်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝင်တိုက်လိုက်လို့နော်။ ငါ့ကို ဆိုင်ကယ် နဲ့ဝင်တိုက်မှုနဲ့ငါ အကြီးကြီး ချဲ့လိုက်လို့ရတယ်”

ကြည့်စမ်း ...။ ပြောတဲ့ လေသံကိုက တစ်ပြန်စီး အချေကြီးနေတာကြောင့် ပိုးတီက သူ့ထက်တောင် ပြတ်သား သေးကာ ခါးထောက်၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ရတယ်။ သွားတိုင် ... ကြိုက်တဲ့နေရာ။ ပိုးတီမှာလည်း မိဘရှိတယ်။ လာရှင်းပေးလိမ့်မယ်။ သွားတော့”

ပိုးတီက အပြတ်ပြောလိုက်လျှင်တော့ မင်းသားက အဲဒီတော့မှ နည်းနည်းတွန့်သွားကာ လေသံက ချိန်းသွားလေသည်။

“ဟို ... အဲဒီလိုတော့ မတိုင်ပါဘူး။ ငါက အဲဒီလိုအကြီး ကြီးလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး ...

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ငါ အခုချိန် မင်း အကူအညီ လိုအပ်တယ်”

ကြားရတဲ့စကားအဆန်းကြောင့် ပိုးတီကတော့ အံ့သြသွားရကာ သူ့ကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်မိသွားသည်။ မင်း

သားရဲ့ပုံစံကို လေ့လာကြည့်ရသလောက်တော့ သူ့ဆီမှာ အခက် အခဲ တစ်ခုခုတော့ ရှိပုံပေါ်၏။ ဒါပေမဲ့လည်း မင်းသား ဆိုတော့ အိုက်တင်လုပ်နေတာလားတော့ မသိပေ။ ပိုးတီဆီက ဘာမှ တုံ့ပြန်သံ ထွက်မလာလေသောအခါ သူ့ဆီက စကားသံ ထပ် ထွက်လို့လာ၏။

“ငါပြောတာကို ယုံပါ။ ဒီမြို့မှာ လောလောဆယ် ငါနဲ့ သိတဲ့သူဆိုလို့ မင်းပဲရှိတာပါ။ ငါ ငါ့ဘဝထဲကနေ ခဏ ထွက်ပြေးလာတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ ...။ ရှင် ... ရှင်က ဘာလို့ ထွက်ပြေးလာရတာ လဲ”

“အဲဒီလောက်အထိ detail ကျကျ ငါ မပြောနိုင်ပေမယ့် မင်းကို ပြောနိုင်တာက ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတည်းက ဆန့်ကျင်တာပဲလေ။ ငါလည်း မင်းသား မလုပ်ချင်လို့ ထွက်လာတာ”

ပိုးတီက အဲဒီစကားကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် အံ့သြရ၏။ မင်းသားများ သူမို့ မလုပ်ချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းသားရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရတာတော့ တကယ် ကြီးဟု ယူဆထင်မြင်ရလေသည်။ အဲဒါကြောင့် ပိုးတီက သူ့ကို လိုအပ်တာ ကူညီဖို့ မေးလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို ရှင်က တကယ်ထွက်လာတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ ပိုးတီကကော ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ငါ့ဘဝထဲကနေ အပြီးပိုင် ထွက်ပြေးလာတာတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏပေါ့။ ငါ့ရဲ့လတ်တလော စိတ်မွန်း ကျပ်မှုတွေ ပျောက်ချင်တာ”

“အဲဒီတော့ ...”

ပိုးတီက သူ့ရဲ့ဆက်ပြောလာမယ့် စကားကို စောင့် နေစဉ်မှာ သူက ပိုးတီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ငါ ပြင်ဦးလွင်အနဲ့ လျှောက်လည်ချင်တယ်။ မင်း ဆိုင် ကယ်နဲ့ပေါ့”

အဲဒီတော့လည်း ပိုးတီက လက်ခံရမှာပေါ့လေ။ သူ့က မင်းသားပဲဟာ။ ပိုးတီ ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ သူ လိမ်မသွားဘူး။ ပိုးတီက သူ့ကို ကူညီသောအားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင် ယူသွားပေါ့။ ဆိုင်ကယ်ကတော့ ဆီအပြည့်ပါပဲ။ ရှင် လည်လို့ ပတ်လို့ ပြီးပြီဆိုမှ ရှင်လူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပေါ့”

“အမ် ... မဟုတ်ဘူးလေ။ ငါပြောတာက မင်းကိုကော မင်းဆိုင်ကယ်ကိုပါ အကူအညီ တောင်းတာလေ။ ငါမှ ဆိုင်ကယ် မစီးတတ်တာ”

“ဘုရားရေ ... ဟယ် ... ဟယ် ... မဖြစ်နိုင်တာ။ ရှင်က မင်းသားလေ။ ပိုးတီက ရှင်ကို ဘယ်လိုခေါ်သွားလို့ ရမှာ လဲ”

“ရပါတယ်ကွာ။ ကူညီပေးပါ။ ငါ့ကို ဘွားမယ်တို့က ပြန်တွေ့သွားရင် ငါ ဘယ်မှတောင် သွားရတော့မှာမဟုတ် ဘူး”

ပိုးတီက အားကိုးတကြီးနဲ့ အကူအညီ တောင်းနေတဲ့ အခါကျတော့ ပိုးတီက ဟင့်အင်း ငြင်းရမှာ အားနာရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသား ပြောသလိုပဲ သူ့အိမ်က ပြန်မိသွားရင်။ မင်း သားတစ်ယောက် ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူကမှတော့ ဒီ

အတိုင်း ထိုင်နေမှာ မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ပိုးတီ မင်းသားကိုလည်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း ခံစားစေချင်သည်။ အဲဒီအတွက် ပိုးတီက သူ့ကို ဘယ်လိုကူညီပေးလို့ ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိ သွားသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာတွေ့နေတာလဲ”

မင်းသားက ပိုးတီရဲ့မျက်နှာရှေ့သို့ လက်ဖျောက် တစ်ချက်တီးကာ မေးလိုက်လျှင် ပိုးတီက သူ့မျက်နှာကို တစ် ချက်ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“အဓိကက ရှင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါဆို ဘယ်မှသွားစရာ မလိုဘူး”

“အမ် ... အဲဒါဆို”

“ဒီမှာတင်ရှိတယ် မင်းသားရဲ့။ ရှင် လုံးဝပျော်သွားစေရ မယ်လို့ အာမခံတယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ဘာရိတ်ဖတ်စ် ဆင် စားလိုက်ရအောင်။ ပြီးရင် ရှင့်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ပိုးတီက ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ထမင်းဆက်စားလျှင် မင်းသားက ထုံးစံအတိုင်း နဂိုကျင့်မပျောက်စွာ ...

“ငါ အဲဒီတော့ မစားနိုင်ဘူးကွ”

“ဒုက္ခပဲ။ အဲဒါဆို ရှင်က ဘာစားချင်လို့လဲ”

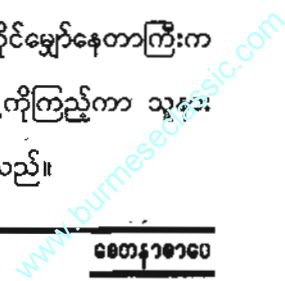
“ငါက မနက်တိုင်း ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်ဥမရောနီးစ် စား နေကြ။ ပြီးတော့ ငါ ကော်ဖီမသောက်တတ်ဘူး။ Juice ပဲ သောက်တယ်”

အမယ်လေး ...။ ချေတာကတော့ ပြောမနေပါနဲ့ တော့။ ပိုးတီက အမြင်ကတ်စွာဖြင့် သူ့ကို ဘုတော့လိုက်သည်။

“ဒီမှာတော့ အဲဒါတွေ မရှိဘူး။ ရှင် မစားဘူးဆိုလည်း သဘောပဲ”

“.....”

ပိုးတီက ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆက်စားနေလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ပိုးတီ မနေနိုင်ပါချေ။ ကိုယ်ကတော့ အားပါးတရ ဆွဲ စားနေချိန်မှာ ဘေးက ငုတ်တုတ် ထိုင်မျှော်နေတာကြီးက ဆော့ မဖြစ်သင့်တာကြောင့် ပိုးတီက သူ့ကိုကြည့်ကာ သူ့ဘေး ထည်လက်ခံလာအောင် ဖျောင်းဖျရတော့သည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် တစ်သက်လုံး အဲဒီလိုဘိစာတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာလို့ ဘိစာပဲစားတာ။ အခု ရှင်ရောက်နေတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ ဘိစာ မရှိဘူး။ သဘာဝစာပဲ ရှိတယ်။ စားတောင် မကြည့်ရသေးဘဲနဲ့ မစားတတ်ဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ မကြိုက်ဘူး ဆိုတာကတော့ အမြင်နဲ့ အထင်သေးတာပဲ ...

အနည်းဆုံး ကော်ဖီလောက်တော့ သောက်ကြည့်ပါဦး။ ရှင်တို့ မြို့ပေါ်က အထပ်နှစ်ဆယ်ကော်ဖီထက်တော့ မညံ့စေရဘူး”

ပိုးတီ အာမခံချက် ကောင်းလွန်းမှုကြောင့် မင်းသားက အနည်းငယ်တော့ ငြိမ်သက်သွားကာ တွေ့နေပြီးမှ ကော်ဖီခွက်ကို မယူလိုက်၏။ ပိုးတီက သူ ကော်ဖီသောက်ပြီဆိုတဲ့ အတွေးဖြင့် ကျေနပ်သွားကာ သူ့ကို ကြည့်နေမိ၏။ မင်းသားက ကော်ဖီခွက်ကို အသေအချာ စူးစမ်းကြည့်ရင်းကမှ ခွက်ကိုပြန်ချတာမို့ ပိုးတီက သူ့ကို ပြန်ဖြူးကြည့်ရင်း ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ မသောက်တာလဲ”

“ခွက်က ဘယ်သူသောက်ထားမှန်းမှ မသိတာ။ အဲဒီလိုမျိုး မသောက်တတ်လို့ပါ။ ငါ မသောက်ချင်ဘူး”

ပိုးတီက သူ့ကို မျက်နှာတစ်ချက် မဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ဆက်စကားမပြောတော့ချေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ စားလိုက်တော့၏။

အဲဒီလောက် မိုးထိချေနေသော မင်းသား ဘယ်အချိန်ထိ ချေနေနိုင်ဦးမလား ဆိုတာ ပိုးတီကို စောင့်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

(၁၂)

“ဒီအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး မယ်မယ်”

မယ်က ရုတ်တရက် သွေးတွေ ဆောင့်တက်သွား သလို ခံစားရကာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိထားမိလျှင် ပိုးဖြူက မယ့်ကို ဖေးမတွဲပေးထားရင်း ...

“ဒုက္ခတွေတော့ များကုန်ပြီ မယ်မယ်ရယ်။ သားလေးထို ဘယ်လိုရှာကြမလဲ”

“အဲဒါ ... နင်တို့ အသုံးမကျလို့။ ဖိုးကျော်၊ ဖိုးသော် နင် တို့နှစ်ယောက် နင်တို့အစ်ကိုလေး ဘေးနားမှာ အချိန်ပြည့် ရှိမနေကြလို့။ တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျဘူး”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ မယ်မယ်ရယ်။ ဒီလိုဟာတွေကို ပြောနေလို့လည်း ဘာမှထူးမလာဘူး။ မယ်မယ် မောရုံပဲ ရှိတယ်။ သားသားကို ဘယ်လိုရှာကြမလဲ လုပ်ပါဦး မယ် မယ်ရယ်။ ကျွန်မ စိတ်တွေတောင် ပူလာပြီ ...

ဟို ... ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်ရ ကောင်းမလား”

“တိတ်စမ်း”

မယ်က ဒေါသဖြစ်ရတဲ့ကြားထဲ မိပိုးဖြူကပါ ဝေး ဖြန်တာကြောင့် မယ့်ရဲ့ဒေါသက ငယ်ထိပ်ဆောင်တက်ကာ ပိုးဖြူ ကို ဖိဟောက်လိုက်ရသည်။

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... ငါ့ကို လာနှောင့်နေတာ လား။ ညည်းအေ ... အမေမ ဖြစ်ပြီးတော့ ဒါလေးတောင် မစဉ်းစားမိဘူးလား။ ညည်း ဉာဏ်တိမ်လှချည်လား မိပိုးဖြူ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မယ်မယ်”

“မလေး ... မလေး ... ငါလို သက်ကြားအိုကြီးတောင် တွေးတတ်တယ်။ သားသားက စာထဲမှာ ရေးထားတာပဲ။ ခဏလေး အနားယူချင်လို့ပါ။ ပြန်လာပါမယ်တဲ့။ အဲဒါ

ကို ငါတို့က ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်သွားတိုင်ရင် ဝှမ်းသွား
မှာပေါ့ဟဲ့။ နင် အဲဒီလောက်လေးတောင် မတွေးတတ်ဘူး။
သားသားက ဆယ်လီလေ။ အခုမှအညွန့်တလူလူ အတက်
နဲ့။ သားရဲ့သတင်းတွေ ဂျာနယ်တွေပါသွား ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ။ ငါတို့သားက နာမည်ဆိုး ကောလာဟလတွေ
နဲ့ Celebrity အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ...

ဒီတော့ သားသားကို လက်ကျိတ်ထိုးရှာရမှာပဲ။
ဒီကလေးကလည်း ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲမသိ
ဘူး”

“ရှုတင်ကိုကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မယ်က အဲဒီကိစ္စအတွက်တော့ အကြီးအကျယ်
တကယ်ပဲ ရင်လေးရလေသည်။ သိတယ်မှလား ... ဒီလောကက။
သားသား ခုလို ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စကို သိကြလို့ကတော့ ချဲ့လိုက်
ကြ ဖွလိုက်ကြမယ့် ဖြစ်ခြင်း။ ဒီကိစ္စကို ပညာသားပါပါနှင့် မယ်
လက်ကျိတ်ထိုး စီစဉ်မှရမည်။ ဒီကလေးက ပြန်လာမယ်ဆို ငြိန်
လာမယ် ဆိုတာတော့ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန် ပြန်လာ

မယ်မသိ၍ ဂယက်ထနေတာဖြစ်၏။ ဖုန်းလည်း ယူမသွားတာ
ကြောင့် ခက်တော့နေပြီ။

“လောလောဆယ် ဒါရိုက်တာကြီးကို ကြည့်ကောင်းအောင်
ပြောပြီး တခြား Actor တွေဆင်းလ်ကို ဖြတ်ခိုင်းထားရ
မှာပဲ။ ဖိုးကျော်၊ ဖိုးသော် ... နင်တို့လည်း ရအောင်လိုက်
ရှာ ... ကြားလား ...

အရေးကြီးဆုံးကတော့ သားသား ရှုတင်ကနေ
ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး ထွက်မလာဖို့ပဲ။ ဟဲ့ ...
အမေမ ... နင်လည်း ထိုင်ပိုင်မနေနဲ့။ လာ ... ငါနဲ့ လိုက်
နဲ့”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်ကိုလဲ မယ်မယ်”

“ဟဲ့ ... ငါ့မြေး ရွှေမင်းသားကို လိုက်ရှာမှပေါ့။ တောရုပ်
တောင်ရုပ်နဲ့ အစစ်မတွေ့က ငါ့မြေး သုတ်သွားတော့
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဟေ့ ... မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်
ကချည်း ခွီလာတာ။ သူများအခွီတော့ မခံဘူးဟေ့။ သား
ကို ငါတို့ အမြန်တွေ့အောင်ရှာမှ ရမယ်”

မယ်က ဒေါနှင့် မောနှင့် ထာဘီကို စွန့်တောင်စွဲကာ ကားသော့ဆွဲ၍ ကောက်ထွက်လာခဲ့လျှင် မိပိုးဖြူမှာလည်း မချေ နိုင်တော့ဘဲ မယ့်အနောက်ကို အမြန်လိုက်လာခဲ့ရသည်။ သားသား တစ်ယောက် မွေချထလိုက်တာ မယ့်မှာ ဂန္ထဝင်မိန်းမလျာဘာဝက နေ ဂယက်လျာတောင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်တွေ့ခေါ်လာတာလဲ”

“ကဲ ... ရှင်က သိပ်စကားရှည်တာပဲ မင်းသားရယ်။ ရှေ့ ဆို ရောက်ပါပြီ။ ဒီခြံရဲ့အနောက်မှာ ရှင့်အတွက် လွတ် လပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရှိပါတယ် မင်းသားရဲ့”

မောင်မင်းက အဲဒီ မင်းသား ... မင်းသား ခေါ်သံ

ထကယ့်ကို နားထဲမှာ ထော်လော်နေတာဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တဆိတ်ကွာ။ မင်း ငါ့ကို မင်းသား... မင်းသား ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ့မှာ နာမည်ရှိတယ်။ နာမည်ခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမောင်မင်းသခင် ...

ဟော ... ပိုမှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

မောင်မင်းက သူမညွှန်ရာကို ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ မျက်စိတဆုံး လှပနေသော ဂန္ဓမာစိုက်ခင်းကို တွေ့ရသည်။ တကယ်ပဲ လှပကာ အရောင်အသွေးစုံနေသော ပန်းခင်းကြီးထံ မြင်ရတာဟာ စိတ်ကို လတ်ဆတ်သွားစေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... စိတ်ကို အကြည်ဓာတ် ရတယ်မှလား”

အဲဒီကောင်မလေး ပြောသလိုပဲ တကယ် အကြည်ဓာတ်ရတာဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူက ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာဖြူတင်းတင်းဖြင့်ပင် ...

“ဟက် ... ဒါလား။ ဟင်း ... မင်းကွာ ... ဆိုင်ကယ်လေး ချင်တာနဲ့ပဲ ငါ့ကို ဖောရှောတွေ လုပ်တာပေါ့။ ပန်းသွေး မြင်လို့ ပျော်သွားရအောင် ငါက မိန်းကလေးလား”

“တောက် ... ရတယ်။ ဒါကလည်း ရှင့်ကို ပဏာမ အဖေအနေနဲ့ စိတ်ကို အကြည်ဓာတ် ဖွင့်ပေးထားတာ။ လာ ဒီဘက်ကို”

ကောင်မလေးက သူ့စကားကို ဆတ်ဆတ်ထုတ်ပြန်ရန်တွေ့ရင် သူ့ကို နောက်တစ်နေရာသို့ ထပ်ခေါ်လေ့ရှိသော မောင်မင်းက ထပ်ရစ်ချင်သေးကာ ...

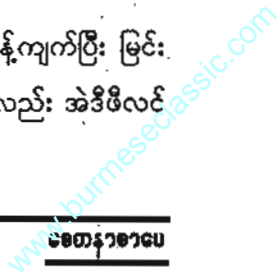
“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ငါ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ မင်း ငါ့ကို မောင်းနေတာကြာပြီ။ ဘာလဲကွာ ... ငါက မင်းကို ဒီမြို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် ငါ့မွန်းကျပ် မှုတွေ ပြောပျောက်ဖို့ မင်းကို အကူအညီတောင်းတဲ့ဟာ”

“ကျစ် ... ဒီမှာ ... ရှင်သိတဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ”

“အချုပ်အနှောင် ကင်းမဲ့ခြင်း၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်ခွင့် ရခြင်းက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းလေ”

“အဲဒါပဲလေ ... ဒီဘက်ဘေးမှာ မြက်ခင်းကျယ်ကြီးရှိ တယ်။ မျက်စိတဆုံးကြည့်လိုက်တာ အဲဒီစိမ်းနေတဲ့ မြက် ခင်းနဲ့ ဟိုးအပေါ်က ပြာနေတဲ့ ကောဇင်းကင်ကြီး ထိစပ်နေ တယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထိစပ်နေတဲ့ဆီကို သွားကြည့်။ ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူး။ အဲဒါဟာ အချုပ် အနှောင် ကင်းမဲ့ခြင်းပဲလေ ...

ပိုးတီဆို အဲဒီမြက်ခင်းစိမ်းမှာ ဖြန့်ကျက်ပြီး မြင်း စီးရတာကို သဘောအကျဆုံးပဲ။ ရှင့်ကိုလည်း အဲဒီဖီလင် ခံစားစေချင်လို့”

မြင်း ...။ မောင်မင်းက ကောင်းဘို့တစ်ယောက်
ရဲ့စတိုင်လ်နှင့် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်မှုကို တကယ် ခံစားကြည့်
လာသည်။ အဲဒါတော့ ဟုတ်သည်။ မောင်မင်းက တက်ကြွ
ကာ ...

“အဲဒါတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက မြင်း
ဖူးဘူး”

“အဟား ... စိတ်ဝင်စားဖို့ပဲ လိုအပ်တာပါ။ နောက်
ရှင်က မင်းသားဆိုတော့ အားလုံးကို သိထား တတ်
ဖို့ လိုတယ်။ ပိုးတီ ရှင်ကို သင်ပေးမှာပေါ့။ ငို
ဟိုခေတ်စကားနဲ့ ပြောမယ်ဆို မာဂဓဘာသာစကား
တယ် ပြောရမယ်။ ပိုးတီနဲ့ဆို တိရစ္ဆာန်တော်ထော်
များက ယဉ်ပါးတယ်။ ရှင်ကို ပိုးတီရဲ့အချစ်တော်
နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မောင်မင်းက သူမ ပြောတာတွေကို စိတ်ဝင်စား
တော့ ဖြစ်မိကာ သူမခေါ်သွားရာ မြင်းဖောင်းတဲနားသို့
သွားလေ၏။

“ကိုကြီးပုရေ ... ချစ်ညိုကြီးကို ခေါ်သွားမယ်နော်။ ဒီမှာ
စည့်သည်က မြင်းမစီးဘူးလို့တဲ့”

ပိုးတီက ဇောင်းထဲက ချစ်ညိုကြီးကို မြက်ခင်းကွင်း
ပြင်ထဲသို့ အသာဆွဲခေါ်လာလျှင် သူကတော့ ပိုးတီ ဘေးကနေ
လိုက်လာကာ အံ့သြနေရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ပိုးတီဟာ
တကယ် အရိုင်းဆန်သော သဘာဝပန်းချီလေးလိုပင်။ ရုပ်တစ်
ထည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ Cowgirl အထာ
လေးက သူမနှင့် လိုက်ဖက်၏။

အနက်ရောင် ဆံကေသာတွေက ပေါင်းမတင်
ဖယောင်းမသွင်းဘဲ သဘာဝအတိုင်း နက်စိုနေကာ ပြင်ဦးလွင်
ဆန်သော ဖြူညူ အသားအရေလေးနှင့် အဲဒီကောင်မလေးက
တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးလေးပဲ။

“ဟေ့ ... ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

သူမရဲ့မေးခွန်း ထွက်လာတော့မှ မောင်မင်းက
သတိပြန်ဝင်လာကာ တစ်ချက်ပြူးလိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အံ့ဩနေတာ။
မင်းရဲ့ချစ်ညိုနော် ... အေး ... ချစ်ညိုကြီးကို မင်းလို သေး
သေးကွေးကွေး ကောင်မလေးက ထိန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ
အံ့ဩလို့ပါ”

“ဒီမှာ မင်းသား ... လူတိုင်းကို အထင်မသေးပါနဲ့။ ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း အရာအားလုံးကို ဖြစ်စေဆိုပြီး ဘယ်
တော့မှ ဖန်တီးလို့ မရဘူး။ ပိုးတီကတော့ မိုးထိချေတွေ
ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရည်အချင်းရှိအောင် နေရတာပဲ
သဘောကျတယ်”

“မိုးထိချေ ... ဘာလဲ ... အဲဒါ”

“ဪ ... မိုးထိအောင်လို့ ဘဝင်တွေမြင့်မားပြီး ချေတယ်
လို့ ပြောတာ”

“ဘာ”

သူက အဲဒါ သူ့ကို ပြောတယ်ဆိုတာ သိတာကြောင့်
သူက ဒေါသထွက်စွာ “ဘာ” ဟု အော်လိုက်လျှင် ပိုးတီက မယ်
ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရင်း ချစ်ညိုကြီးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... ရှင် မြင်းစီးချင်တယ်ဆို။ တက်လေ”

“အမ် ... ငါတစ်ယောက်တည်း စီးရမှာ”

သူက အဲဒါကိုတော့ ဂျာနယ်ဆင် ဖြစ်ရလေသည်။
မြင်းညိုကြီးက အင်မတန်မှ အကောင်ထွားလှတာကြောင့် သူက
ကြောက်တော့ ကြောက်လေ၏။

“အေးလေ ... စီးမယ်ဆို။ တက်လေ”

ပိုးတီက မြင်းကုန်းနီးကို ပုတ်ပြရင်း သူ့ကို မြင်း
ပေါ်တက်ခိုင်းလျှင် ရင်ကတော့ ခုန်လေ၏။ သူ့ပါးစပ်က စပ်
ဆော့ပြီး မြင်းစီးချင်တယ် ပြောလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာက
သူနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး နှစ်ယောက်တည်း။ မတော်တဆ မြင်းက
သူ့ကို လက်မခံဘဲ စိတ်ရိုင်းဝင် ထွက်ပြေးရင် အဲဒီ သေးသေး
ကွေးကွေး ကောင်မလေးက မြင်းကို ထိန်းနိုင်ပါ့မလား။

မောင်မင်းက တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေဗျာ
များကာ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေလျှင် ပိုးတီက သူ့ကို စူးစမ်းသလို ပုံနှိ
ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဟေ့ ... မြင်း တစ်ခါစီးဖို့ကို ရှင် တော်တော်စဉ်းစားရတယ် ... ဟုတ်လား”

ပိုးတီရဲ့လေသံက သူ့ကို အထင်သေးတဲ့လေသံ

Flow ဖို့မောင်မင်းက သူ့ ကြောက်စိတ်ကိုဖျောက်ကာ ဟန်တီဖို့ထိန်းရင်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ လေသံမာလိုက်သည်။

“ဟား ... စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ ငါက ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးကွ။ ရောဂါပိုးတွေ ကူးမှာစိုးလို့”

“ဘာ ... ဒီမှာ ရှင်ရဲ့ မိုးထိချေ အချိုးတွေက ရှင်ခွယ်မှာပဲ ရလိမ့်မယ်။ ဒီအချိုးကို ဒီမှာလာလုပ်လို့ မရဘူးကဲပါ။ ... ရှင် ကြောက်တယ်ဆိုရင်လည်း မစီးနဲ့တော့ ပြန်သိမ်းလိုက်တော့မယ်။ သားရေ ... လာဟေ့”

ပိုးတီက မြင်းကို ဟန်ကျပန်ကျ စကားတွေပြောနေလျှင် မောင်မင်းက သိက္ခာတော့ အကျမခံနိုင်စွာပဲ ပိုးတီက လှမ်းတားလိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ ... နေဦး။ ငါက လွတ်လပ်ချင်တာ ဆိုမှလေး လွတ်လပ်မှုကို အပေါ်စီးကနေ မိုးကြည့်ချင်တာ။ ကဲ ကဲ ... ဘယ်လို စီးရတာလဲ သင်ပေးဦးလေ”

“အင်း ... သားကြီးရေ ... မင်းကို ပိုးတီရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့။ မင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံ နော်”

ပိုးတီက မြင်းညှိကြီးကို သူ့ရဲ့ ရောင်းရင်းအပေါင်း အသင်းပမာ သူနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ ပိုးတီက သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... တက်လေ။ ဒီကွင်းကိုနင်းပြီး အပေါ်တက်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်။ ချစ်ညှိကြီးက တအားယဉ်တာ”

ပိုးတီက မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲထားရင်း မောင်မင်းကို တက်ခိုင်းလျှင် သူက အဲဒီကွင်းကိုနင်းကာ အပေါ်သို့ ခွတက်လိုက်၏။ မြင်းညှိကြီး ထွားမှန်းသိသော်လည်း တကယ် အပေါ်ရောက်တော့ သူတစ်ယောက်တည်းဟာ အရမ်းကြီး မြင့်မားနေသလိုခံစားရကာ လူက ယိမ်းထိုးနေသလိုဖြစ်ကာ သူက ကြောက်လန့်ကာ ...

“ဟ ... ဟ ... လုပ် ... လုပ်ပါဦး။ ပိုးတီ ... ထိန်းထားဦးနော်”

“မင်းသား ... မင်းသား ... စိတ်ကို relax လေ။ အရမ်းကြီး ကြောက်မနေနဲ့။ စက်ဘီးစီးသလို ခါးကို မတ်ထားလေ။ ရှင်က အပေါ်စီးကို ရောက်နေတဲ့ဟာ။ ချေထားလေ ... ရှင် ချေနေကြအတိုင်း မျက်နှာကိုမော့ရင်း ကော့ထားလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။ အေးဆေး။”

မောင်မင်းက အောက်ကနေ ပလွတ် ပလွတ်နှင့် ပြောနေသော ပိုးတီရဲ့ စကားအတိုင်း စိတ်ကို relax လုပ်ကာ ခါးကို ခပ်မတ်မတ် ထိုင်လိုက်လျှင် မြင်းပေါ်မှာ သူ ထိုင်နေရတာ အဆင်ပြေသွား၏။

“အိုကေလား ... မင်းသား”

“အိုကေ”

“အဲဒါဆို အပေါ်စီးကနေ စိမ်းစိုနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ခံစားပေတော့”

ပိုးတီက သာသာယာယာလေးပင် စက်ကြိုးကိုဆွဲကာ ရှေ့မှသွား၏။ မောင်မင်းက သာယာလှပသော ရှုခင်းမြင်ကွင်းတွေကို ငေးကြည့်ကာ လေတွေကလည်း ကိုယ့်အပေါ်စီးက

နေ ဖြတ်တိုက်သလို ခံစားရကာ လတ်ဆတ်နေတာကြောင့် သူ့ကြောက်စိတ်ကပျောက်ကာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြစ်လာ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... တစ်လောကလုံးကို စီးမိုးပြီးကြည့်ရတဲ့ ဖိလင် ကောင်းရဲ့လား”

သူက ပိုးတီရဲ့ မော့အမေးကို သဘောတကျဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြရင်းမှတစ်ဆင့် အားတောင်နာချင်ချင် ဖြစ်လာ၏။

“ပိုးတီ ... မင်းက အခုလို လမ်းလျှောက်ပြီး ငါက မြင်းပေါ်မှာ အခန့်သား ထိုင်နေရတာ အားနာစရာကြီး”

“ဟက် ... ဟက် ... ရှင် အဲဒီလို ပြောတတ်လိမ့်မယ်လို့ တောင် ထင်မထားဘူး”

မောင်မင်းက အဲဒီစကားကြောင့် ပိုအံ့ဩရကာ ...

“ဟင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... ဟုတ်ဘူးလေ။ ရှင်က ရှုတင်မှာဆို ချေနေတော့လေ။ အားမနာတတ်ဘူး ထင်လို့”

“မင်းကလည်း ... ငါလည်း လူပါပဲကွာ။ မင်းလည်းချေတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို တောက်လျှောက် ပြောတာပဲနော်”

“ဪ ... ဒါကတော့ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ပေါ့။ သုံး
နှုန်းသိင်တဲ့ နေရာမှာ စကားကို သုံးနှုန်းတဲ့ သဘောပဲလေ။
ဟင်း ... ဟင်း ... ကဲပါ ... စကားမများဘဲ ရှုခင်းတွေ
ကိုသာ ခံစားပါ”

မောင်မင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြရင်း မြင်း
ပေါ်ကနေ ရှုခင်းတွေကို ငေးမောခံစားရင်း စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။
တကယ့်ကို လတ်ဆတ်သာယာတဲ့ ရှုခင်းတွေပဲ။ အဲဒီအချိန်ခဏ
လေးမှာ သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မောင်မင်းသခင်ဆိုတာလည်း
မေ့၊ ဘွားမယ်နှင့် မေမေ့ကိုလည်း မေ့ကာ တစ်လောကလုံးအလယ်
မှာ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးလေးနှင့် တစ်မြို့လုံးကို ကိုယ်ပဲ မင်းမူထား
သလို ခံစားမိလေသည်။

“ရ ... ရပါတယ် ပိုးတီ”

ပိုးတီက မြင်းပေါ်ကနေ သူ့ရဲ့အားတုံ့အားနာ
အံ့ပြန်သံကြောင့် ပိုးတီက သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ...

“အင် ... ဘာလဲ မင်းသား”

“ဟိုဟာ ... မင်းကို အရမ်းအားနာလာပြီ။ မင်းတစ်လှည့်
မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်ပါ။ ကိုယ် လမ်းလျှောက်မယ်လေ”

ပိုးတီက ထူးထူးခြားခြား မြင်ရခဲ့သည့် မင်းသားရဲ့
အားတုံ့အားနာ မျက်နှာလေးကို အပြုံးဖြင့် တဝကြီး ငေးကြည့်
ပြီးမှ ...

“အေးဆေးနေပါ မင်းသားရယ်။ မြင်းထိန်းပြီး လမ်းလျှောက်
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ပညာပါတယ်ထင်လဲ”

“ဟို ... အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ် မင်းနဲ့အတူတူပဲ လမ်းလျှောက်မယ်လေ”

ပိုးတီက အပြုံးတစ်ခုဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ငေးရင်း ဟိုမြင်းပုံပြင်ကို သတိရမိသွားသည်။

“ဟား ဟား ... နေပါ။ ပိုးတီတို့က တောသူ။ ဒီလမ်းလောက်ကတော့ အသာလေး လျှောက်နိုင်ပါတယ်။ ရှင်သာ ခြံထဲကနေ အနောက်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်တာ တော်တော်ပင်ပန်းနေတာ”

“ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါမှ ဒုက္ခဗျာ။ ကိုယ် ပိုးတီကို တကယ်အားနာနေတာ။ ဟို ... ပိုးတီလည်း မြင်းပေါ်တက်လိုက်ပါလား။ အတူတူ စီးမယ်လေ။ လာတာလည်း နည်းနည်းလှမ်းနေပြီဆိုတော့”

ပိုးတီက နည်းနည်းတော့ ချီတုံချတုံ ဖြစ်ကာ စဉ်းစားနေရသည်။

“ဟေး ... ငါက တကယ် စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”
“အင်း ... ကောင်းပြီလေ။ သားကြီးရေ ပြန်ရအောင် လှည့်မယ်”

ပိုးတီက မြင်းခေါ်ကြိုးကိုခွဲကာ လာရာဘက်သို့ မြင်းကို ပြန်ဦးတည်လိုက်ပြီး နောက်တွင်တော့ ပိုးတီက မင်းသားနဲ့အတူတူ မြင်းစီးရမှာကို တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ရလေ၏။ အရင်တုန်းက ဆို ပိုးတီ တစ်ယောက်တည်းပဲ မြင်းကိုစီးနေတာလေ။ အခုလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး အဲဒီယောက်ျားလေးက လည်း အရမ်းကိုချောပါတဲ့ ပိုးတီ ကြိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား။ ပိုးတီက အေးမြနေတဲ့ ရာသီဥတုမှာ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်လာသလို ခံစားလာရသည်။

“ဟေ့ ... ပိုးတီ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မြင်းပေါ်တက်လေ။ ခေါင်းမမာပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့ပြန်ရမှာ တော်တော်လှမ်းနေပြီ”

မင်းသားက တိုက်တွန်းတာကြောင့် ပိုးတီက ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်နေလျှင် သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်က ပိုးတီဆီသို့ ကမ်းလင့်လာ၏။ အိုက်စ် ... စိတ်ထဲမှာ ယားကျိကျိနဲ့။ အဟိ ...။ ဒီလောက်ဆင်တဲ့ နုဖပ်ဖြူနုနေတဲ့ လက်လေး ပိုးတီအတွက် ကမ်းတယ်။

“ဟေး ...”

မင်းသားက လက်ပေးလေ ဆိုတဲ့သဘောဖြင့် ပိုးတီကို ကမ်းပေးလိုက်တာကြောင့် ပိုးတီက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ကွင်းကို ဖိနင်းရင်း မြင်းပေါ်တက်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ရာသီဥတုဟာ အေးချမ်းနေရာက ပူနွေးသွားသလို ခံစားရတာဟာ သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်ခရိယာအတွင်းသို့ ရောက်သွားလို့ များလား။

ပိုးတီနှင့် အရမ်းကို နီးကပ်နေတာကြောင့် ပိုးတီက အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာသလို မိုးသိုးဖပ်သပ် ဖြစ်လို့နေ၏။

“ဟေး ... မသွားသေးဘူးလား”

အိုက်စ် ...။

ပိုးတီရဲ့ နားရွက်ဖျား အနားနားသို့ လေငွေ့နွေးနွေးတစ်ခုက ရိုက်ခတ်တာကြောင့် ပိုးတီက သေးတစောင်းသူ့ကို အသာငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ပြုံးပြရင်း ...

“ဒီက တော်တော်သာယာတာပဲနော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ဟိုလေ ... ပိုးတီကို တောင်းပန်ချင်တာလေး ရှိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုဟာလေ ... ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ကိစ္စပါ”

ပိုးတီက ပထမဆုံး စဆုံးသည့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်တဲ့ ကိစ္စကို ပြန်အမှတ်ရမိသွားကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ်၊ ပိုးတီကလည်း အဲဒီတုန်းက ရှက်ရှက်နဲ့ မင်းသားကို တွန်းချမိသွားတာလေ။ သွေးအေးအေးနဲ့မှ အနံ့မကောင်းဘူးဆိုတာ ပိုးတီဆီက နွားချေးနဲ့တွေ့ ရနေတာကိုး ...

ဟီး ဟီး ... ရှင် တော်တော် ဒဏ်ခံလိုက်ရမှာပဲ နော်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

ပိုးတီက အခွင့်အခါလည်း သင့်တာကြောင့် သူ့ဆီက အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းလိုက်မိသည်။

“အင်း ... ဆောရီး။ အမ် ... အခု ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်လို့ ရမလားဟင်”

“အဟား ဟား ... ဒီချိန်မှာ ပြောစရာလား။ မင်းနဲ့ငါတ
တစ်ခြင်းတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားတဲ့ သူတွေလေ။

As you like”

“အို ... ဘယ်လို”

“အင်”

မင်းသားက ပိုးတီရဲ့အနောက်နားနားကနေ “အင်”
ဟု အမေးပြုလိုက်လျှင် ပိုးတီက ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားကာ ဘောင်းဘီ
အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ...

“အင်း ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဆို ရိုက်မယ်လေ”

ပိုးတီက ပိုးတီရဲ့ Note3 ပန်းရောင်လေးကို ထုတ်
ကာ Selfie အတွက် ရှေ့သို့ လက်ဆန့်တန်း ထုတ်လိုက်တာ
Camera position အကျ မျက်နှာကို post ပေးလိုက်ရင်း လင်
တစ်ဖက်ကတော့ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထားရသည်။ ပိုးတီရဲ့
အနောက်နားက သူကတော့ ပိုးတီ ပန်းစွန်းနားသို့ သူ့မျက်နှာ
ရောက်လာတာကြောင့် ပိုးတီရဲ့ ဖုန်းကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ
ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ post ကပေးနေတာ ကြာပြီလေ။ မရိုက်
သေးဘူးလား”

“အမ် ... ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

ပိုးတီက တစ်ပုံရိုက်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ပြန်သိမ်းလိုက်

ထွင်တော့ သူက ခပ်တိုးတိုးလေသဖြင့် ...

“သွားမယ်လေ”တဲ့ ...။

ပိုးတီက ခေါင်းအသာညိတ်လိုက်ရင်း မြင်းဇက်ကြိုး

ဆို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲလိုက်လျှင် ချစ်ညိုကြီးက ငြိမ်ငြိမ်ညောင်း
ညောင်းဖြင့် စထွက်လေ၏။

မြင်းပေါ်မှာ ပိုးတီက မင်းသားရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်

နေတယ်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးတီက မင်းသမီး
ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ပိုးတီ”
ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းကာ ဟမ်းမက်ဦးထုပ်လေး
ပိုးတီရဲ့ဆိုင်ကယ်ခြင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့ ပိုးတီက အပြုံး
တစ်ခုဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်း ... ရပါတယ်။ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က ဧည့်ခံရ
တာပေါ့”

“အဟင်း ...”

ပိုးတီကို ပြုံးပြတဲ့ အပြုံးဟာ နွေးထွေးမှုရှိလှတာ
ကြောင့် ပိုးတီက စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်၏။
ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာအထိ ပိုးတီ ဆိုင်ကယ်နှင့်လိုက်
ပို့ပေးကာ ခုလို ပြန်ပို့နှုတ်ဆက်တဲ့အခါကျ စိတ်ထဲမှာ မခွဲနိုင်
မခွာရက် ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားချက်က တကယ်ထူးဆန်းလေသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ပိုးတီ သူ့ရဲ့နေရာကို ပြန်ပို့ပေးပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်
ရမယ့်သူက ပိုးတီလေ။

“ဟို ... သွားတော့လေ မင်းသား။ ပိုးတီလည်း ပြန်တော့
မယ်”

“အင်း ... ခြောက် ... ပိုးတီ”

ပိုးတီကို ခေါ်သံကြောင့် ပိုးတီက သူ့မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ ပြောလေဆိုတဲ့ သဘော
အရိပ်အကဲ ပြလိုက်လျှင် မင်းသားက ...

“ဓာတ်ပုံလေး Viber ကနေ ပို့ပေးပါလား။ ကိုယ့် Ph က
0942xxx ပါ။ အခု ဖုန်းမပါလို့”

“ဟုတ် ... ခဏနော်။ မှတ်လိုက်ဦးမယ်”

ပိုးတီက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ မင်းသားပေးတဲ့ နံပါတ်
ကို Contact မှာ မှတ်လျှင် Name List နေရာမှာ ပိုးတီက
မင်းသားဟု-type အရိုက်မှာ မင်းသားက ...

“အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတယ်လေ။ ကိုယ့်မှာ
နာမည်ရှိပါတယ်လို့”

“အဲဒါဆို Contact list မှာ ဘယ်လိုထည့်ရမှာလဲ”

“မင်း ခေါ်ချင်တဲ့နာမည် ထည့်လေ”

“အင်”

သူ့စကားက တစ်မျိုးသော အဓိပ္ပာယ်ပါသလို ပိုးတီက သူ့ကို ငေးကြည့်မိသည်။ မင်းသားက အပြုံးတစ်ခုနှင့် အတူ ...

“ကိုယ့်ဆီ ဓာတ်ပုံပို့လိုက်ဦးနော် ပိုးတီ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မင်းရဲ့အချိန်တွေ ကိုယ့်ကို ပေးထားတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အင်း ... ရှင် ရှုတင်ရှိသေးတယ်မှလား။”

“အင်း ... မင်း ဖန်တီးပေးတဲ့ ဘဝထဲက ပြန်လာပြီဆို တော့ နဂိုနေရာကို ပြန်သွားရတော့မှာပေါ့။ ဩော် ... မင်းရဲ့ခြံထဲမှာ ကိုယ် ရိုက်ရမယ့် scene တွေ ကျန်သေး တယ်။ ဆုံမယ်လေ”

“ဟုတ်”

မင်းသားက အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကာ ပိုးတီကို နှုတ်ဆက်၍ လှည့်အထွက်မှာ ပိုးတီက သံယောဇဉ် မပြတ်စွာဖြင့် သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ခင်”

ပိုးတီ ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်လိုက်တဲ့ ခေါ်ဝေါ် မှုဟာ “ခင်”ဖြစ်နေတာကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာတောင် ဆပ်ပရိုက်စ် ဖြစ်ကာ သူကလည်း အံ့သြတကြီးဖြင့် ပိုးတီဘက်ကို ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“အဟက် ... ဟက် ... အမ်း ... ဟိုဟာ”

ပိုးတီက လွှတ်ခနဲ ထွက်လို့သွားမိတဲ့ ကိုယ့်ပါးစပ် သာ ကိုယ်ပြန်ရိုက်ချင်မိလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ သာသာယာယာ ဆက်ဆံရေးကနေ ပြဿနာတော့ တက်တော့မှာပဲ။ ဒီလောက် ချေတတ်တဲ့ မင်းသားကိုမှ ပိုးတီက မိန်းမဆန်တဲ့ နာမည်မျိုး ခေါ်ရတယ်လို့။ ပိုးတီက ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်း မသိတော့စွာ အဟင်းတွေ အဟဲတွေ ဖြစ်ကုန်နေလျှင် မင်းသားက ပိုးတီကို ကြည်ကြည်သာသာပင် ပြုံးပြ၍ ...

“အဲဒီလိုခေါ်ပါ။ ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြားဘူးတဲ့ အခေါ် အဝေါပဲ။ အမ် ... ကိုယ့်ကိုခေါ်တာ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟို ... ဟို ... တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားထားတော့လေ
ဟိုတယ်ပြန်ရောက်ရင် တစ်ခုခု စားလိုက်ပါဦးလို့”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ။ မင်းနဲ့အတူ ဖျော်နေလို့လားမသိ
ဘူး။ ကိုယ် ဘာမှ မစားရသေးတာတောင် သတိမထားမိ
တော့ဘူး။ Ok ... စားလိုက်ပါ့မယ်။ ဆိုင်ကယ်သေချာ
မောင်းပြီး ပြန်နော်”

စကားအဆုံးမှာ သူက ပိုးတီကို မျက်စိတစ်ဖက်
မိတ်ပြပြီး အပြုံးဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေလျှင် မိုးသိုးဖတ်သတ်
ဖြင့် ပလုံစီကျန်ခဲ့သူ မေဟာတော့ ပိုးတီပဲ ဖြစ်သည်။

အို ... အိပ်မက်ဆိုရင်လည်း ဒီအချေမင်းသားလေးနဲ့
ဆို နိုးကို မနိုးချင်တော့ဘူးကွယ်။

(၁၃)

“မယ်မယ် ... မေမေကြီး ... အစ်ကိုလေး ပြန်ရောက်လာ
ပြီ”

“သား ... သားသား”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် မယ်ကော၊ ပိုးဖြူပါ
ရင်ထဲက နွေကန္တရဟာ မိုးရွာချလိုက်သလို အေးငြိမ်းသွားကာ
အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ သားသားဆီ အပြေးအလွှားသွားရင်း သားရဲ့
မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်၊ သားသားကို ဖက်တွယ်လိုက်ရင်း
စိုးရိမ်စိတ်ပူလှစွာ ...

“တစ်နေ့ကုန် ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေရတာလဲ သားသား
ရယ်။ ဘွားမယ်ကော သားအမေကော စိတ်တွေပူတာဆို

တာ။ တစ်မြို့လုံး ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာတာ။ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့တွေ့ဘူး။ အပန်းကောင်းလှချည်လား ကလေးရယ်။ သား ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ဘွားမယ်နဲ့ မေမေကို စိတ်ပူစေတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ သားကို စိတ်မပူဖို့ စာရေးသွားတာပဲဟာ”

“အမယ်လေး ... သားရယ်၊ စိတ်မပူနဲ့ပြောလည်း ပူတာပေါ့။ မေမေတို့မှာက ဒီသားကလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကျပြန်တော့လည်း ဖုန်းကို ထားသွားတယ်။ ကဲ ... ကဲ ... မေမေတို့ကို ပြောပါဦး။ သား ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

ပိုးဖြူက သားကို စိုးရိမ်တကြီး သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလေလျှင် သားသားက သူတို့ကို အချို့ပဲသပ်နေသလား မပြောတတ်ပါ။

မယ်ကို တစ်ဖက်၊ ပိုးဖြူကို တစ်ဖက် တစ်ယောက် တစ်ဖက်စီ ပန်းဖက်ကာ ဆိုဖာဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း မြူးကြွ ရွှင်လန်းသော ချွဲသံဖြင့် ...

“ဟား ဟား ... ဘွားမယ်နဲ့ မေကလည်း သားက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ။ အခု သား ပြန်ရောက်လာပြီ။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာမှလဲ မဖြစ်ဘဲနဲ့ဟာ။ ဟဲ ဟဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ သား ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ဘယ်တွေ့သွားနေတယ်။ ဘာတွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာတော့ ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ဘွားမယ်ကလည်း သားက ကလေးကျနေတာပဲ။ သား ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ လျှမ်းခဲ့တာပေါ့လို့။ ကဲ ... ကဲ ... မနက်ဖြန် ရှုတင်ရှိတယ်မှလား။ မေမေတို့ အဝတ်အစားတွေ စီစဉ်ပြီးပြီမှလား။ သား အခန်းပြန်နားလိုက်တော့မယ် ...

ဪ ... ဖိုးကျော် ... ငါ့ကို ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ်နဲ့ မေမြို့ကော်ဖီစစ်စစ်ကို နွားနို့နဲ့ဖျော်တာယူပြီး အခန်းလာပို့ပေး။ Good Night ဘွားနဲ့ မေ”

သားသားက Night Kiss အဘွားနှင့် အမေကို ပေးသွားကာ သူတစ်ယောက်တည်း မိဘတွေ ဆန်ပစ်နေကာ ဂယက်ထသွားပြီး အခန်းကို ပြန်သွားလေလျှင် မယ်က ပါးလိုက်

တာမှ ကြက်သွန်ခွံလို ပါးပါးလေးဖြစ်ကာ ဖိုးကျော်နှင့် ဖိုးသော် ကို checking လွှတ်လိုက်လေသည်။

“မယ်မယ် ... သား ကြည့်ရတာ အရမ်းတွေ့ တက်ကြွ နေပါလား။ ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ပိုးဖြူက ရှိရင်းထက်တောင် ပိုခေါလာသလို သား အတွက် စိတ်ပူပင်မှုတွေ များလာလျှင် မယ်က အထာတွေ စခို စခွစ် အကုန်နပ်နေစွာဖြင့် ပိုးဖြူကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဒါ ငါတို့ကို ကလေးကွက်နဲ့ ချောသိပ်သွားတာ။ မြေးက ထိပ်ကွက်သွားတယ်ဆိုတာ မြင့်မိုးမယ်တို့ရဲ့ဘဝမှာ လုံးဝ မရှိစေရဘူး။ ခေတ်အဆက်ဆက် အပွဲပွဲ ရှိခဲ့သမျှ ကိုယ့် မြေးအလှည့်မှ ဝှမ်းရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ကို မရှိဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး ရှုတင်မှာလည်း သားသားရဲ့အခြေအနေကို သေချာမျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်။ တစ်နေ့ကုန် သူ ဘယ်သွားခွီနေလဲဆိုတာ ရအောင်စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရမယ်။ ညည်းလည်း မလှပတဲ့ရုပ်ကို ပြင်မနေနဲ့တော့။ ညည်းသား ကိုသာ သံကွန်ခြာနဲ့ လုံအောင်အုပ်ထားလိုက်ပါဦး။”

မယ်က ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပြန်လာတဲ့ သားသား တစ်နေ့ တုန် ဘယ်လို အော့လိအော့လက်တွေနဲ့ သာယာနေခဲ့တယ်ဆို တာ သိရဖို့ အထူးမျက်စိဖြင့် နားစွင့်ထားဖို့ လိုအပ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပိုးတီ ခြံထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဝင်လာသောအခါ ခြံထဲမှာ တုတ်တွေကိုယ်စီဖြင့် ခြေကျင်းရှုပ်နေတဲ့ ပိုးတီရဲ့ ခြံ အလုပ်သမားတွေနဲ့ မိသားစုကို တွေ့သောအခါ ပိုးတီက ပြဿနာ တော့ တက်ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ချိန်မှာ အင်မတန်မှ စိတ်ကြီးတဲ့ ပိုးတီရဲ့အစ်ကိုက ပိုးတီဆီ ဝန်းဒိုင်းရောက်ချုံလာ ကာ ...

“မိပိုးတီ ... ဆင်းစမ်းနင် ... အခုဆင်း”

“ကို ... ကို ... ကိုကြီး ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကောင်မ ... ငါလုပ်လိုက်ရ နာတော့မယ်။ ပြောစမ်း ... ဒီအချိန်မှ နင် အိမ်ပြန်ရောက်ရအောင် နင် ဘယ်ကိုသွား နေတာလဲ။ ဖြေလေ ... ဖြေ”

ကိုကြီးရဲ့အသံက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် နင်းထိုး ဆောင့်တွန်း ဝင်လာကာ ပိုးတီရဲ့လက်မောင်းကို ဆောင့်ခါရင်း မေးတာကြောင့် ပိုးတီက အခုမှ အဖြေရအခက် ဖြစ်နေကာ အ,ထစ် အ,ထစ် လေသံဖြင့် ...

“ဟို ... မေမေ ... နို့ဘူးတွေ ပို့ခိုင်း ... ခိုင်း”

“တိတ်စမ်း ... ပိုးတီမ။ နို့ဘူးသွားပို့တာ မနက်ငါးနာရီ ကတည်းက။ နင် အခု ပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကိုကြည့် စမ်း ညခုနစ်နာရီထိုးနေပြီ။ နင် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ပြော။ အေး ... မပြောလို့ကတော့ သေပြီပဲ”

ဟား ...။ ပိုးတီရဲ့ရင်ထဲက အကြည်ဓာတ် အရှင် ဆတ်တွေဟာ ပျောက်ဆုံးကုန်ကာ ဘာပြောရမလဲဆိုတဲ့ စကား ထုံးကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာရပြီဖြစ်၏။ ဘာပြောရမလဲ။ ဘာပြောရမလဲ။

“ဟာ ... ဒီကောင်မတော့ ငါလုပ်လိုက်ရင် သေတော့မယ်။ အမေ ... အမေသမီးကို ကျွန်တော် ဆုံးမရတော့မလား။ ငါ ...”

“သား ... နေစမ်း။ ပိုးတီ ... နှင် မဖြေနိုင်ဘူးဆို ငါတို့ မေးတာကိုဖြေ။ မနက်က နှင့်ဆိုင်ကယ်အနောက်ကနေ ပါသွားတဲ့ အကောင်က ဘယ်သူလဲ။ ဖြေစမ်း”

အမယ်လေး ... လေး ...။ မြတ်စွာဘုရား။

ပြဿနာမိုးကြိုးက အလုံးလိုက် အရင်းလိုက်ကို ပစ်ချပြီဖြစ်သည်။ ပိုးတီက မေမေ၊ ကိုကြီးနှင့် မကြီးတို့ရဲ့တစ် ယောက်တစ်ခွန်း ဒေါသတွေအောက်မှ ပုလွန်းလို့ အရပ်ကထွက် မလာတော့လားလည်းမသိ။ ပိုးတီမိသားစုအကြောင်းကို ပိုးတီ အသိဆုံး။ ပိုးတီကို အငယ်ဆုံးလေးရယ်ဆိုပြီး ချစ်ကြသည်မှာ တုန်နေအောင်ပဲဖြစ်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပိုးတီတို့မိသားစုကို ကျိုးအာသီးတွေလို့ နောက်ကွယ်က ခေါ်ကြရအောင် ပိုးတီတို့ မိသားစုက ဘယ်သူမှားမှား၊ မှန်မှန် ကိုယ့်ဥထိပါက လက်သည် ထိ လက်ဆိပ်နာသလို ကက်ကက်လန်တာဖြစ်၏။

နောက်ပြီး ပိုးတီကို အမြဲအလိုလိုက်ကြပေမယ့် ပိုးတီ ယောက်ျားလေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင် ဆိုရင်တော့ အသေပဲဟု ကြိမ်းထားတာကလည်း ပိုးတီမိသားစုပဲဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ခြံထဲမှာ ရှင်းရတဲ့ ပိုးတီရဲ့ ယောက်ျား လေးပြဿနာတွေကြတော့ ပိုးတီကို လာနွယ်လို့ ဖြစ်တာဖြစ်ပြီး ဒီတစ်ခါကတော့ ...။

“ပိုးတီ ... နှင် အဲဒီ ကလေးလိုလို ခွေးလိုလို အထာနဲ့ ငါတို့ကို ရှော့မချနဲ့။ အဲ့ကောင် ဘယ်ကကောင်လဲ။ ငါ သွားရိုက်မှာနော်။ နှင် မပြောလို့ကတော့ ဒီမြို့က နှင့်ကို လိုက်တဲ့ကောင်တွေ မှန်သမျှ သေပြီပဲ”

“ကိုကြီး ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ပိုးတီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး ... အဲဒါဆို ပြော။ နှင် ဒီနေ့ ဘယ်သွားတာလဲ။ ဖုန်းစရိယာပြင်ပရောက်အောင် သွားတယ်ဆိုကတည်းက နှင် ချောင်ကလောင်ထဲ သွားနေလို့။ ပြောစမ်း ... အဲဒီ ကောင် ဘယ်ကကောင်လဲ”

မေမေ၊ မကြီးကော အားလုံးက ကိုယ့်ဘက်မပါ တော့ဘဲ ပိုးတီကိုသာ အပြစ်ကြီးလုပ်ထားတဲ့သူလို မီးဝင်းဝင်း တောက် ဒေါသတွေဖြင့် ပိုးတီကို အပီကျွေးတော့မှာမို့ ပိုးတီက ဆိုင်ကယ်နောက်ကသူကို ဘယ်သူပြောရမလဲဟု အလျင်အမြန်

စဉ်းစားလိုက်တာ ချက်ချင်း idea ကထွက်ကာ ဂယက်တွေထဲ ပစ်ရတော့သည်။

“ခဏလေးပါ ကိုကြီးရယ်။ ဒေါသကိုထိန်းပါ။ ပိုးတီ ရှင်းပြပါမယ်။ မနက်က ဝက်ဝံရွာက လူတစ်ယောက်နဲ့ ပိုးတီဆိုင်ကယ်နဲ့ တိုက်မိမလို့ဖြစ်လို့ သူ့ခြေထောက်မှာ သွားလို့ အဲဒါ ပိုးတီက ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာပါ။ ပြီးတော့ ဘွားတုံတို့ ခြံထဲသွားနေတာ ခြံထဲမှာ တစ်နေကုန်ရှိတယ်။ မယုံရင် မနက်ကျ သွားမေးကြည့်”

ပိုးတီက ဘွားတုံနှင့် စကားစည်းဝါးကိုက်ထားပြီး သားမို့ ဘွားတုံတို့ကတော့ မင်းသား ပါလာတယ်ဆိုတာ ကိုကြီး တို့သွားမေးလည်း ပြောမှာမဟုတ်ချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးတီရဲ့ အလျှောက်ကောင်းမှုက အနည်းငယ်တော့ ယုံကြည်မှုရှိသွားကာ ...

“သေချာတယ်နော် ပိုးတီ”

“မေမေကလည်း ပိုးတီက လိမ်စရာလား။ တကယ်။ ချစ်ညှို့ကြီးကိုတောင် ပိုးတီ ကွင်းတစ်ပတ် စီးလိုက်သေး တယ်”

အဲဒီတော့မှ အင်မတန် ဒေါသတွေကြီးနေသည် ကိုကြီးက နည်းနည်းငြိမ်သွားကာ ပိုးတီကိုတော့ မသင်္ကာသေးတဲ့ ချက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ။ နင် ကြပ်ကြပ်သတိထား။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအချိန်ထိ နေပြီးမှ ပြန်လာလို့ကတော့ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်မှတ်။ ဟဲ့ ... နင့်ညီမကို ခေါ်သွား တော့”

ပိုးတီက မေမေနှင့် ကိုကြီးရှေ့ကနေ ခပ်ကုပ်ကုပ် မကြီးနှင့် ထွက်လာကာ စိတ်ညစ်နေတာဟာ တကယ်ခဏလေး ပဲဖြစ်ကာ ခေါင်းထဲမှာ မင်းသားအကြောင်း အတွေးဝင်လာတာ နှင့် အားလုံးဟာ ကျေနပ်တယ် ဖြစ်လို့သွားလေသည်။

(၁၄)

ပိုးတီတို့ရဲ့စိုက်ပျိုးရေးခြံထဲမှာ ဒီကနေ့ ရိုက်ကွင်း ရှိတာမို့ ပိုးတီက မင်းသားနှင့် တွေ့ဖို့အတွက် အိမ်ထဲကနေ ခြံထဲဆင်းလာလျှင် အိမ်တံခါးဝမှာ စောင့်နေတဲ့ ကိုကြီးက မျက်နှာထားထန်နေကာ ပိုးတီကို မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ကိုကြီးကလည်း ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်နေတဲ့ဟာ”

“အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်”

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခြံထဲမှာ ရိုက်ကွင်းရှိတယ်။ အဲဒီ တော့ နင် အောက်ကို ဆင်းမလာနဲ့”

ရုတ်တရက်ကြီး တားမြစ်ပိတ်ပင်ခံရတာကြောင့် ပိုးတီက အံ့သြအထူးအဆန်းဖြစ်ရကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးရဲ့။ အရင်လည်း ပိုးတီတို့ အဲဒီ ရှုတင်ကို ကြည့်နေကြတာပဲဟာ”

“မကြည့်နဲ့တော့။ ငါလည်း သည်းခံနေတာ လေးလေး မျက်နှာကြောင့်။ ငါ အဲဒီ ပရိုဂျူဆာအခြောက်အဘွားကြီး ကိုရော၊ ဟိုမင်းသားအမေဆိုတဲ့ ခေါ်နေတဲ့မိန်းမကြီးကို ကော တစ်စက်မှ မျက်လုံးထဲမှာ ကြည့်မရတော့ဘူး”

ဗုဒ္ဓေါ ...။ ပိုးတီက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားစွာဖြင့် ကိုကြီးကို အကြောင်းမေးရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုကြီးနဲ့ ပြဿနာတက်လို့လား”

“ဟ ... တက်မလို့။ သူတို့ ရှုတင်မန်နေဂျာ လာတောင်း ပန်လို့။ ဘယ်နှယ် ... ငါ့ခြံက အလုပ်သမားတွေက အဲဒီ သွားခေါ်မသားနဲ့ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ကြတဲ့ကိစ္စ သူ့အမေက သူ့သားကို အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်သွားတယ်လေ။ ငါ့ဒေါသ ကိုလေ မနည်း ထိန်းထားရတယ်”

“ကိုကြီးကလည်း အဲဒါနဲ့ ပိုးတီ ခြံထဲမဆင်းရတာနဲ့ ဘာ ဆိုင်လဲ”

“ဟ ... ဆိုင်တာပေါ့။ နင်က အဲဒီမင်းသားကို ကြိုက်နေ တာလေ။ နင်က ရွစ်တက်ပြီး အဲဒီမင်းသားနဲ့ ဓာတ်ပုံ သွားရိုက်ရော သူ့အမေကြီးက အနောက်က ချေနေရင် ငါနဲ့တွေ့မှာ။ အဲဒီတော့ နင် ခြံထဲမဆင်းတာက အန္တရာယ် အကင်းဆုံးပဲ။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့”

“ဟုတ်”

ပိုးတီက စကားနားထောင်စွာဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင် လာခဲ့ရတော့သည်။ ကိုကြီးက ဒဲ့တိုးပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ပိုးတီနဲ့တည့်တည့် ခလုတ်လာတိုက်တာမို့ ပိုးတီက ကက်ကက် မလန်ရဲဘဲ ငြိမ်နေကာ အိမ်ပေါ်တံက်ရလေသည်။

ပိုးတီက အခန်းထဲမှာ မနေ့က selfie ရိုက်ထားတဲ့ ပုံလေးကို သဘောတကျ ငေးကြည့်မိနေတုန်းမှာ ဖုန်းကဝင်လေ ၏။ ဟယ် ...။ ထင်မှတ်မထားစွာသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ကာ /Display Name က “Khin”ဖြစ်တာကြောင့် ပိုးတီက ဖုန်းမကိုင်

ခင်မှာ ဖိုးသိုးဖတ်သပ်တွေ ဖြစ်ပြီးမှ ကိုယ့်အသံကိုယ် ဂယက် မထအောင်ထိန်းရင်း ဟယ်လိုရလေသည်။

“ဟယ်လို”

“ပိုးတီ ... မင်းပြောတော့ ကိုယ့်ဆီလာမယ်ဆို။ အခု မင်း ဘယ်မှာလဲ။ ကိုယ်က မင်းတို့ခြံထဲက လှည်းယာဉ်တွေ အလှထားတဲ့နေရာမှာ”

မနေ့ညက viber ပြောဖြစ်ကြသေး၍ ပိုးတီက သူ့ ဆီလာခဲ့မယ် ပြောခဲ့တာကြောင့် သူက မတွေ့၍ ဖုန်းဆက်လျှင် ပိုးတီမှာ ဖြေရခက်ခက်ဖြစ်သည်။

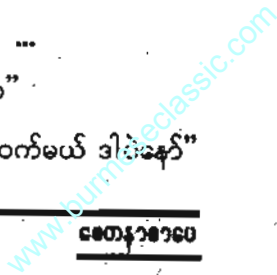
“ဟို ... ဟို ... ပိုးတီ လောလောဆယ် ထွက်လာလို့ မရ သေးဘူး ခင်”

“ဘာလို့လဲ။ နွားခြံသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရလို့လား”

ကျစ် ...။ မင်းသားရယ် သူ့များကိုဆို နှိမ်တတ်ပါ လေရော။ ပိုးတီက မျက်နှာကို မဲ့မဲ့သွားရင်း ...

“ဘယ်ကသာ။ ပိုးတီက အိမ်ပေါ်မှာ”

“ပိုးတီ ... ပိုးတီ ... ပြီးတော့မှ ပြန်ဆက်မယ် ဒါနဲ့နော်”

ပိုးတီရဲ့ စကားတောင် မဆုံးသေးခင်မှာ မင်းသား တစ်ယောက်ခမျာ အသည်းအသန် ခဲမှန်လေသံဖြင့်ပြောကာ ဖုန်းချသွားလေလျှင် အဲဒါဟာ မင်းသားဘေး တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ရသည်။ ပိုးတီ အဲဒါလေးတွေ ကြောင့်လည်း သူ့ကို သနားမိသွားသည်ထင်၏။ သူ ချေတာတွေ ဟာ သိပ်ပြီးအပြစ်မြင်စရာ မရှိတော့သလို ခံစားရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ပိုးတီကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒလေး ရှိတယ် ဆိုကတည်းက ပိုးတီ ဖျော်လို့ရသည်။ အဟိ ...။

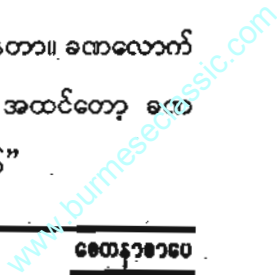

“ဟာ ... Cut Cut မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မင်းသား ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ mood တွေ ကျလှချည်လား။”

မောင်မင်းက ဒါရိုက်တာ ပြောတာကို တကယ်ပဲ အားနာစွာ ခံနေရတာဖြစ်၏။ သူ့စိတ်တွေဟာ တကယ်ပဲ ဒီရိုက် ကွင်းမှာ မရှိတာပဲဖြစ်သည်။ သူ့နဲ့တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ မင်းသမီးကိုလည်း သူ့မှာ အားနာလှစွာ တောင်းပန်ရ၏။

“အစ်မ ... ဆော့ရီးပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ အဆင်မပြေ ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ်။ လမိုင်း မကပ်ဘူး ဖြစ်နေတာ။ ခဏလောက် နားလိုက်ပါလား။ ဆရာ ... သမီး အထင်တော့ ခဏ brake လိုက်တာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

“အေးလေ ... ကဲ ... ခဏ နားတာပေါ့။ ဒီနေ့ scene က မင်းသားလုပ်ကွက်တွေချည်းပဲဆိုတော့။ မင်းသားမရ ရင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ သား ခဏနားလိုက်”

“သမီး အခန်းမှာပဲ နားနေလိုက်မယ်။ ဆရာမင်းသား ready ဆို ခေါ်လိုက်လေ”

“အစ်မရယ် ... ဆော့ရီးပါဗျာ”

မောင်မင်းက သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ သိတာ ကြောင့် မင်းသမီးကို တောင်းပန်ရသည်။

“သား ... အဲဒီလောက် တောင်းပန်စရာ မလိုဘူးလေ”

မေမေက သူ့ဆေးရောက်လာကာ ပြောတော့ သူက ဟိုမင်းသမီး ကြားသွားမှာလည်း စိုးတာကြောင့် သူက ကျိတ်တိုး လေသံလေးဖြင့် မေမေ့ကို ပြောရလေ၏။

“မေမေကလည်း ... သား မှား၊မှားနေတော့ တောင်းပန် ရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီလောက် တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။ တစ်ခါဆော့ရီး ပြော တော်ပြီပေါ့။ မင်းက ဒီလောက်ထိ အကဲပိုပို တောင်းပန်နေတယ်ဆိုတော့ သူ စိတ်ဆိုးမှာ တော်တော် လေးများ ကြောက်နေလို့လား”

မေမေ အဲဒီမေးခွန်းမေးတာဟာ သူ့ကို စကားအစ် တာပဲ သူ သဘောပေါက်လေသည်။ မနေ့က သူ ဘယ်သူနဲ့ရှိခဲ့ တယ်။ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ သိချင်နေသော မေမေက ဒီနေ့ မှာ သူ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်၍ လုံးဝအလွတ်မပေးဘဲ စစ်နေတာဖြစ်၏။

အခုလည်း မင်းသမီးနဲ့များ သွားတာလားဆိုတဲ့ သံသယနှင့် သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်တာဖြစ်၏။

“မေမေ ... ဘာမှမဆိုင်းဘူးနော်။ သားက အစကတည်း က ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘွားမယ်နဲ့ မေမေ ဖြစ်ချင်တာဆိုလို့ သား လုပ်ရတာ ... model အောက်တာကတော့ သားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“သားသားရေ ... ရော့ ... ရော့ ... စိတ်ကြည်သွားအောင်
Green Tea အေးအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး။ ဟဲ့... ပိုးဖြူ
ညည်းဟာလေ ကလေးကို အာရုံတွေများအောင် သိပ်နှောင့်
တာပဲ။ သားသား အလုပ်ကိုသာ စိတ်နှစ်ထားနော်”

မေမေက ခြောက်တစ်လှည့်ဆို ဘွားမယ်က ချော
တစ်ခါဖြင့် သူ့ကို အကဲခတ်နေတယ်ဆိုတာ သူက သဘောပေါက်
တာကြောင့် ဘွားမယ်ဆီက ခွင့်ပြုချက် အရင်တောင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားမယ်။ သား ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ
မသိဘူး။ စိတ်ကို relax ခဏလုပ်ချင်တယ်။ သား ဟိုနား
ဒီနား ခဏလမ်းလျှောက်မလို့”

“ရတယ်လေ ... ဖိုးကျော်နဲ့ ဖိုးသော်”

ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း ready အနေအထားဖြင့်
သူ့ဘေးရောက်လာပြီမို့ မောင်မင်းက တစ်မျိုးကြုံရလေသည်။

“အာ ... ဘွားမယ်ကလည်း သားက လူမမာမှ မဟုတ်
တာ။ ဒီမှာ စက်အဖွဲ့တွေကော ခြံထဲက အလုပ်သမားတွေ

ရော့ အများကြီးပဲဟာ။ သားအနောက်မှာ အဲ့နှစ်ကောင်က
ကပ်ရက် ကပ်ရက်နဲ့ဆိုတော့ ရှက်စရာကြီး။ သားဘာသာ
သား mood သွင်းရင် ရပါတယ် ...

ဒါရိုက်တာကိုလည်း သား အားနာလှပြီ။ သား
သေချာစိတ်နှစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘွားမယ်ပဲ သားကို တန်ဖိုးရှိ
တဲ့ မင်းသား ဖြစ်ချင်တာဆို”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ။ အဲဒါဆိုလည်း သားလေးစိတ်
နှစ်ပါကွယ်။ လျှောက် ... လျှောက်”

“မယ်မယ်”

မေမေက တားချင်နေတာကို ဘွားမယ်က မျက်ရိပ်
အသာပြကာ လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် သူက ကျိတ်ပျော်နေကာ ခြံ
အတွင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဒီနေ့ သူ သရုပ်ဆောင်လို့
မရတာဟာ ပိုးတီကြောင့်လို့ သူက ယူဆသည်။ မနေ့က တစ်
ရက်လေးမှာတင် သူ့ကို နောက်နေ့ ထပ်တွေ့ချင်မိအောင် ညှို့

ထားတဲ့ sense များ ရှိနေလား ထင်ရအောင် သူ ဒီနေ့ အရမ်း
ကို ပိုးတီနှင့် တွေ့ချင်နေတာ ဖြစ်၏။ မောင်မင်းက ပိုးတီဆီသို့
ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်ကာ မြန်မြန်လေး ချိန်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ပိုးတီ၊ ကိုယ် နွားခြံရှေ့မှာ။ မင်း အခုထွက်လာ
ခဲ့။ မြန်မြန်လေးနော်”

“မယ်မယ် ... သားကို ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်းလွှတ်
လိုက်တာလဲ”

ပိုးဖြူက သားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ မယ့်ကိုမေး
လေလျှင် မယ်က အခြေအနေတွေအားလုံးကို ရိပ်စားသိရှိမိနေ
သူပီပီ ...

“အကြောင်းရှိလို့ လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ရှုတင်
တောင် ဒီနေ့ ဘရိတ်ခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဟမ် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ငါတို့ရဲ့သားသားကို အချဉ်ဖမ်းမယ့်
ရှောက်သီးမကို ရှောက်သီးသုပ် လုပ်စားချင်လို့ကို လွှတ်
ပေးလိုက်တာ။ ခေါ်ချေချေ ... နင်မွေးတဲ့ နင့်သားက နင့်
အတိုင်းပဲ ငါ့ကိုနှောင့်နေတာ”

“ဘာ ... ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ မယ်မယ်ရယ်။ ကျွန်မ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာ”

မယ်က ရင်ဘတ်ကလေး လက်ဖိကာ ပြူးတူးပျာတာ တွေ ဖြစ်နေတဲ့ ပိုးဖြူကို မျက်စောင်းကျိတ်ထိုးရင်း လွှတ်လိုက် ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“အေး ... ကျွန်မ ပြောမယ်။ ရှင့်သားက အခု ဘယ်သူနဲ့ ခွဲနေလဲ ရှင် မသိဘူးမှလား။ မနေ့က ကျွန်မတို့ရဲ့သား နုနုထွတ်ထွတ်လေးက ဒီခြံပိုင်ရှင် ဟို ဝက်မစည်ပိုင်းမရဲ့ သမီး ဂဠုန်မနဲ့ ရှိနေတာ”

“ဘုရား”

“ဘုရားမတနဲ့။ အမယ်လေး ... ရှင့်သားက အဲဒီဂဠုန်မ ကို မနက်က ဖုန်းခိုးဆက်နေတာ။ ကျွန်မက သင်း တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနဲ့ ဆိုကတည်းက မသင်္ကာလို့ သူကား ရိုက်နေတုန်း သူ့ဖုန်းဖွင့်ကြည့်တော့။ မလေး ... မလေး ဝက်ဝက်တွေကဲ့။ သူ့ဖုန်း Wallpaper တောင် လုပ်ထား တယ်။ အဲဒီ ဂဠုန်မနဲ့ ခွဲထားတဲ့ပုံကို ...

အဲဒါ အပြတ်ရှင်းချင်လို့ကို လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီလို အရိုင်းအစိုင်းမိသားစုကိုမှ ရှင့်သားက ခွီတာ အံ့ဩတယ်။ အမယ်လေး ... မူးတယ်၊ မူးတယ်”

“အို ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်မသားကို ဒီလိုဟာ တွေ့နေတော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး မယ်မယ်”

“အမယ်လေး ... အဲဒီလို အချို့ကြီးပွဲကို စောင့်နေတာ။ လာ ... လိုက်မယ်။ ဟိုနှစ်ကောင် ... နင်တို့က စည်ပိုင်းမ ကို ငါတို့ဆီ ခေါ်ခဲ့။ လာ ... ပိုးဖြူ။ တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ ...

ဘွားအေကတော့ ချစ်လွန်းလို့ အမွေတွေ စည်းစိမ် ပြည့် အောပေးထားတာ။ သင်းကတော့ ဒီတောရုပ်တောင် ရုပ်ကိုလည်း သာယာတာပဲ။ သွားရှင်းမယ်”

မယ်မှာ အိုကြီးအိုမဖြင့် ဒေါသက အလိပ်လိုက် ဆောင်တက်ထွက်ကာ အမိဖမ်းဖို့ သားသားနောက် လိုက်ရတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

(၁၅)

ပိုးတီက အိမ်ထဲကနေ ရအောင်လစ်ထွက်လာ၍ နွားခြံနားသို့လာလျှင် တင်းကုတ်ဘေးက ကွပ်ပျစ်တဲလေးမှာ တိုင်နေသော ရွှေမင်းသားဟာ တဲထဲမှာတင်ထားတဲ့ အဖိုးတန် စိန်ထည်တစ်စုလို လက်လက်ထ လင်းလဲ့လို့နေသည်။ ပိုးတီထံ တကူးတကကို ဖုန်းဆက်ချိန်းတယ်ဆိုတော့ ... အဟိ။ ပိုးတီထံ မျက်နှာပိုးကိုသတ်ရင်း မင်းသားဆီသို့ သွားကာ ...

“ပိုးတီ ရောက်ပြီ ခင်”

“အင်း ... ထွက်လာရတာ အဆင်ကော ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ ခင်ကရော ရှုတင်က ထွက်လာတာလား”

“အမ်း ... ဆိုပါတော့”

မင်းသားရဲ့ နူးညံ့နေတဲ့ အပြုံးဖြင့် စူးစိုက်ညှို့ငင် နိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ပိုးတီကို ရင်ထုန်မှုပေးနိုင်သည့် ကော်ဖီ ခါးခါးတစ်ခွက်လို အရသာပေး၏။ မင်းသားက ပိုးတီကိုပဲ ကြည့်နေကာ “ဆိုပါတော့” ရဲ့နောက်မှာ ဘာမှဆက်မလာတော့ တာကြောင့် ပိုးတီကလည်း နေရထိုင်ရခက်စွာ တကယ် အိုးတိုး အမ်းတမ်း ဖြစ်ရလေသည်။

“ဟို”

“ဟို”

အဲ့။ ပြောမယ့် ပြောတော့လည်း နှစ်ယောက်သားက ဖြိုင်တူ “ဟို” ကျတာမို့ ဆက်မပြောဖြစ်တဲ့ ရယ်မိသွားကြသည်။

“ပိုးတီ အရင်ပြောပါ”

“ခင် အရင်ပြောပါ”

“ပိုးတီ အရင်ပြောပါ”

“ခင် အရင်ပြောပါ”

“ဪ... ဒီမှာ mood တွေ လာယူနေတာလား သားသား။ ဟမ်”

ပိုးတီတို့က ကိုယ်ပြော သူပြော၊ ပြောနေတုန်း
သားတိုက်အနေအထားကနေ ဖြတ်တိုက် ကြားလိုက်ရတဲ့ ဆောင်
ကြီးအောင်ကြီး စကားသံကြောင့် ပိုးတီရော မင်းသားပါ ကြည့်မိ
လိုက်လျှင် တကယ့်ကို လူစုံတက်စုံမို့ ပိုးတီက ထိတ်လန့်သွား
မိလေသည်။

“ဘွား ... သွားမယ်”

“မင်းက ဆန်ခေါလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့ကောင်လား။
ဒီလိုဟာနဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ တစ်သက်လုံးကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
လာတဲ့ ဘွားအေကို လိမ်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အခြောက်အဘွားကြီး၊ ရှင် စကားပြောတာ
မနိုက်ရိုင်းနဲ့။ ရှင်တို့မြေးက ကျွန်မသမီးကို ချိန်းတာ”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ ... အဲဒါ နင့်သမီး မြူဆွယ်လို့ ဖြစ်တာ
လေ စည်ပိုင်းမရဲ့”

“ဟဲ့ ... သွားခေါမ။ နင် ဘာမှဝင်မပြောနဲ့။ သမီး ...
လာစမ်း ဒီကို”

ပိုးတီနှင့် မင်းသားက နှစ်ဖက်မိဘတွေဆီ လူစုခွဲ
သွားကြကာ မင်းသားရဲ့အဘွားက ပိုးတီတို့ဘက်ကို လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ...

“ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး
ဒီကို စာတ်ကားလည်း လာမရိုက်တော့ဘူး။ နင်တို့သား
အမိတွေ ငါ့သားကို လာမပတ်သက်နဲ့။ ဒီမှာ ရုပ်ရှင်မင်း
သားနဲ့ ဒီလို ခြံစိုက်မွေးမြူရေးလေး လုပ်စားနေတဲ့ အကြံ
အကြားက ဟာတွေနဲ့ တူသလား တန်သလား။ ဖြည်း
ဖြည်းစဉ်းစားပြီး ဖြည်းဖြည်းဆုတောင်း”

“တောက် ... အခြောက်မက။ ငါကွာ ... သေမယ်”

“ဘာ ... နင့်သား ရုပ်ရှင်မင်းသား အစုတ်ပလုတ်ကို
ငါတို့က ရွံလွန်းလို့”

“ကိုကြီး ... မေမေ ... မလုပ်ပါနဲ့”

ရန်ပွဲက ပိုကြီးလာမှာ စိုးတာကြောင့် ပိုးတီက
ကြားထဲက အတင်းဝင်တားရကာ မင်းသားရဲ့အဘွားစကားကို
ပိုးတီက အင်မတန် ရင်နာရလေသည်။ အဲဒီထက် ပိုရင်နာရတာ

ကတော့ ဘာမှတုံ့ပြန်ကာကွယ် ပြောဆိုခြင်း မရှိတဲ့ မင်းသားကို ပဲဖြစ်၏။ ပိုးတီက အခြောက်တစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားဟာ ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာကတည်းက နာမည်ကြီး ပြီးသားနို့ ပိုးတီကြောင့် ပိုးတီရဲ့မိဘဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေ လိုတာကြောင့် ကိုကြီး၊ မကြီးနှင့် မေမေ့ရဲ့ဒေါသတွေကို အတင်း ဝင်ထိန်းကာ ပိုးတီပဲ ရှေ့ထွက်ရင်ဆိုင်သည်။

“ဒီမယ် ... ဘွားမယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ ပြောနေရအောင် ပိုးတီနဲ့ ဘွားမယ်ရဲ့မြေးက ဘာမှမှ မဟုတ်တာ။ အခု ဒီမှာ ပိုးတီနဲ့ မင်းသား ရှိနေတာက သူချိန်းလို့ဖြစ်သလို ပိုးတီလည်း လာချင်လို့ပါ။ အဲဒီတော့ ဘွားမယ်ရဲ့စကား တွေက အရမ်းတရားလွန်နေပြီ ...

ပိုးတီရဲ့အမေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မကို ထပ်ပြီး ဖော်ကာ မယ်ဆိုရင်တော့ အဘွားတို့ ရောက်နေတာ ပိုးတီတို့ရဲ့ခြံ ထဲမှာပါ”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း။ ဒီအကင်းလောက်ဟာမက ငါ့ ကိုများ”

“ဘွားမယ် ... တော်ပြီဗျာ”

မင်းသားဆီက ဘွားမယ်ကို တားမြစ်သံတစ်ခု ထွက်လာတော့ ပိုးတီက မဲ့ပြုံး၊ ပြုံးမိသွားသည်။ တားဖော်ရသေး လို့ တော်သေးတာပေါ့ မင်းသားရယ်။ ပိုးတီကို ဒီလောက်ထိ နှစ်နာအောင်ပြောတာ တစ်ချက်မတားတဲ့ အဲဒီမင်းသားကို ပိုးတီ အရမ်းစိတ်နှာသည်။

အဲဒီတော့ တစ်လက်စတည်း အပြတ်ဖြတ်ခဲ့လိုက် သည်။

“မောင်မင်းသခင် ... ရှင် နောက် ဘယ်တော့မှ ပိုးတီဆီ မလာပါနဲ့။ ရှင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို အကုန်ခေါ်သွား ပြီး ပြန်တော့”

“ပိုးတီ”

“ပိုးတီနဲ့ ရှင်ရဲ့ခင်မင်မှု အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ”

“သားသားရယ် ... လာစမ်းပါ။ ဒီလို အစုတ်အပွဲတွေနဲ့ စကားထည့်ပြောမနေနဲ့”

မင်းသားကို သူတို့မိသားစုက ဆွဲခေါ်လို့သွားချေ
သည်။ ပြီးတော့ အင်မတန် ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ ကားကြီးတွေ
ပေါ်တက်ကာ သူတို့ ထွက်သွားကြသည်။

မကြီးက ပိုးတီရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်စွာ ပိုးတီ
ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလာကိုင်၍ နှစ်သိမ့်သည်။ အမှန်တကယ်တော့
ပိုးတီ ရူးခဲ့တာ။ အဲဒီလို ချေပြီး ဘဝင်ခေါင်ခိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်
မင်းသားဟာ ပိုးတီကို ချစ်နေတယ်လို့ ထင်မိတာကိုက ပိုးတီ
မှားတာ။

သူသာ ပိုးတီကိုချစ်ရင် သူ ကာကွယ်ရမည်။ အခု
တော့ ...။ ပိုးတီဘက်က တစ်စက်ကလေးတောင် ဝင်မပါတဲ့
အဲဒီ အချေခေါင်ခိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား မောင်မင်းသခင်နဲ့
ပိုးတီရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ စတော်ဘယ်ရီပင်တွေလိုပဲ လက်လေးသစ်
နဲ့ ဇာတ်သိမ်းရလေသည်။

မလိုဘူးလေ
သူ မချစ်ဘူးဆိုတာ သိရလိုက်လို့
ရူးရကြေးဆို
ဒဿဆိုတာ
ရာဇဝင်ထဲက နာမည်ကျော်တစ်ယောက်
ဘယ်ဖြစ်လာပါတော့မလဲ။

တစ်နှစ်ခွဲ
ကြာပြီးသည်နောက်

(၁၆)

“ပိုးတီရေ ... ဘိုးဘိုး ဒီမနက် ရောက်မှာနော်။ ဘိုးဘိုး အတွက် အခန်းရှင်းထားပြီးပြီလား။”

“ပြီးပါပြီ မကြီးရဲ့။ ဒီမှာ အဆင်သင့်ပဲ။ ပန်းအိုးထိုးနေ တာလေ၊ ပြီးရင် ပြီးပြီ”

ပိုးတီက အခန်းထဲကနေ ပန်းအိုးထိုးနေရင်းက မကြီးဆီကို လှမ်းဖြေလိုက်သည်။ ဒီနေ့က ဘိုးဘိုး လားရှိုးက လာမှာမို့ ပိုးတီတို့က ပြင်ဆင်နေကြတာဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးက သူ့အခန်းကိုဆို အဲဒီလို နဖပ်ပြီး လှပသန့်ရှင်းကာ မွှေးကြိုင်နေ မှ သဘောကျတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ပိုးတီက ဂန္ဓမာပန်းလေးတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အလှဆင်ပြင်လို့ ပြီးသွားသောအခါတွင်တော့ အောက်ထပ်မှာ အသံတွေ ကြားနေရလျှင် ဘိုးဘိုး ရောက်လာပြီဆိုတာ သဘော ပေါက်ရသည်။

“ပိုးတီရေ ... ပိုးတီ ... ဘိုးဘိုး လာပြီဟေ့”

ပိုးတီက ဘိုးဘိုး လာပြီဆိုသောအခါ ခပ်သွက်သွက် ကလေး ပြေးဆင်းလာကာ ဘိုးဘိုးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး နေကောင်းလား”

“ဟား ... ညည်းအဘိုးက ever တက်ကြွရွှင်လန်းနေတဲ့ ဟား။ ပိုးတီလေး ... ဘိုးဘိုး လာတာတောင် ညည်းက ထွက်မကြိုနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“အာ ... ဟုတ်ပါဘူး ဘိုးရှဲ့။ ပိုးတီက ဘိုးအတွက် အခန်းပြင်နေလို့ပါ။ အခန်းထဲမှာ ဘိုးဘိုးအကြိုက် ဂန္ဓမာ အိုးကော နှင်းဆီအိုးပါ ထိုးပေးထားတယ်”

“ဟား ... လိမ္မာလိုက်တဲ့ မြေးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးက အခု ရန်ကုန်ဆင်းမလို့ကွ။ အပြန်ကျမှ ငါ့မြေးတို့ဆီမှာ အေးဆေးနေမယ်”

“ဟင် ... ဘိုးဘိုး ပြောတော့ မန္တလေးဆင်းမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဘိုး အလုပ်ကိစ္စက ရန်ကုန်အထိ ဆင်းမှ ဖြစ်မှာမလို့။ အခု တန်းဆင်းတော့မှာ။ အဲဒါ ငါ့မြေးတွေ ကို တွေ့ချင်လို့ ဝင်လာတာ”

ပိုးတီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြုရင်း ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ ကားနားဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ...

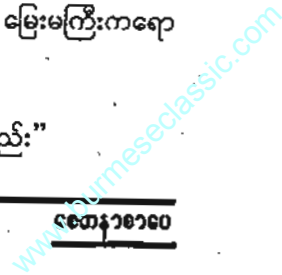
“အင်းလေ၊ ဘိုးဘိုး ... ရန်ကုန်က ပြန်လာရင် အိမ်ဝင်ခဲ့ ဦးနော်”

“အေးပါ မြေးရယ်၊ ငါ့မြေးတွေ ရန်ကုန်က ဘာမှာလိုက် ဦးမလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ၊ သားအတွက် အကျိုးဝယ်ခဲ့နော် ဘိုးဘိုး”

“ဟင်း ... မင်းကတော့ မန္တလေးက Shopping Mall တွေ ပတ်ပြီး ဝယ်လို့မဝလို့ ရန်ကုန်အထိ မှာနေသေးတယ်။ အေး ... အေး ... ဝယ်ခဲ့မယ်ကွာ၊ ကဲ ... မြေးမကြီးကရော အစားအသောက်ပဲလား”

“ဟဲ ဟဲ ... ဒါပဲ ရှိတဲ့ဟာ ဘိုးကလည်း”

ပိုးတီတို့က ကိုကြီးနဲ့ မကြီး မှာနေတာကို သဘော
တကျဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်ဟာ ပိုးတီတို့ကို
ဆို အင်မတန် အလိုလိုက်ကာ အမြဲတမ်း ထောက်ပံ့အားပေးတဲ့
သူ ဖြစ်၏။

“ကဲ ... ပိုးတီလေးကရော ဘာမှာမလဲ”

“ဘာမှ မှာစရာမရှိပါဘူး ဘိုးဘိုး။ ဘိုးဘိုး ပြန်လာမှ
ပိုးတီတို့ မန္တလေးဆင်းပြီး လိုချင်တာ သွားဝယ်ကြမယ်
နော်”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါပြီကွာ။ ကဲ ... ကဲ ... ဘိုးဘိုး
သွားမယ်ဟေ့”

ဘိုးဘိုးက ပိုးတီတို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်
တက်၍ ထွက်သွားလေသည်။ ပိုးတီတို့တွေက ဘိုးဘိုးကိုနှုတ်
ဆက်ကာ ကိုယ်စီ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ပိုးတီ၊ ကြက်ခြံထဲ နည်းနည်းရှင်းပါဦးအေ”

“ဟုတ် ... မေမေ။ ခဏနေ လုပ်လိုက်မယ်”

ဘဝဟာ အဲဒီလိုပဲ လည်ပတ်နေကာ ပိုးတီကလည်း
ကိုယ့်ရဲ့စိတ်အာရုံတွေ အားလုံးကို ပန်းခင်းကြီးနှင့် မွှေးမြူရေး
လုပ်ငန်းတွေမှာသာ နှစ်မြုပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် အရင်လို သဘာဝ
ဆန်ဆဲဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ ကိုသက်စွန့်တို့နှင့်ချိန်းကာ သားသားအတွက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်၊ချုပ်ပြီး ကားဆီပြန်အလာမှာ မယ့်ရဲ့ အနောက်ကနေ လှမ်းခေါ်သံ ကြားတာကြောင့် မယ်က လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မြင့်မိုးမယ် ... မြင့်မိုးမယ် မဟုတ်ဘူးလား”

မယ်က အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မယ့်ကို လာခေါ် နေတာမို့ ဘယ်သူလဲ စူးစမ်းနေတုန်းမှာ အဲဒီအဘိုးကြီးက မယ့် ရဲ့လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... မယ်ပါ။ နင် ငါ့ မမှတ်မိဘူးလား။ ငါ သော်သော်လေ။ သေချာကြည့်ပါဦး”

မယ်က သော်သော် ဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် အဲဒီ အဘိုးကြီးရဲ့မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်လျှင် မယ့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ အသေအချာ မှတ်မိသွားသည်။

“အိုက်စ် ... သော်မ။ ရှင် ... ရှင် ... ပြန်ကျားသွားတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါပြောပြပါ့မယ်။ ငါ အခု နင်နဲ့ ပြန်ဆုံရတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ဟာ။ လာ ... လာ ... တစ်နေရာမှာ သွားစကားပြောရအောင်”

မယ်က မဆုံတာ နှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်သော သူ ငယ်ချင်းကို ပြန်ဆုံရတဲ့အတွက် အံ့သြဝမ်းသာရသလို မယ့်ထက် တောင် မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်ဘဝကို မြတ်နိုးတဲ့ သော်မက အခုလို ကျားသွားတယ်ဆိုတော့ မယ် ရင်တုန်ပမ်းတုန်တွေ ဖြစ်ရကာ ဆိုင်ရောက်တော့ သော်မက အရင်နဲ့မတူ ကျားလိုက်တာမှ ဇွတ် ကျားကြီးကိုဖြစ်ကာ သူ့ရဲ့အဖြစ်သနစ်တွေကို ပြောပြလေ၏။

“နင် ဟိုသွားခေါမလေးကို မွေးစားပြီး ထွက်သွားတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ရဲ့မေတ္တာတရားကို စိတ်ထဲစွဲပြီး ကျန်နေ ခဲ့တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူ့မိန်းမကားမှောက် ပြီး ဆုံးတယ်ဆိုလို့ ငါ လားရှိုးပြန်သွားရတယ်။ ကျွန်ုပ်ရှာ

တဲ့ သူ့သားသမီးတွေကိုကြည့်ပြီး ငါလေ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်လွန်းလို့ နင့်လိုပဲ သူတို့ရဲ့အမေနေရာကို ခံယူပြီး ငါ
ကလေးတွေအတွက် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့မာယ် ငါက
ငါ့ရဲ့အစ်ကိုကြီး လက်ငုပ်လက်ရင်း အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ကုန်
ကားလုပ်ငန်းကို လုပ်ရတာဆိုတော့ ငါ့ဘဝနဲ့ အဆင်မပြေ
ဘူး။ ဇော်ကားမော်ကားတွေပါ အပြောခံလာရတယ် ...

ငါ့ဘဝအတွက်ထက် ငါ့ရဲ့မိသားစုလို ငါသတ်မှတ်
ထားတဲ့ ငါ့ကလေးရဲ့ဘဝ အရေးကြီးဆုံးပဲလေ။ ဒါကြောင့်
ငါ အသက်လောက် မြတ်နိုးရတဲ့ ငါ့ရဲ့မိန်းမလျှာဘဝနဲ့
ငါ့ရဲ့အနုပညာဆန်ဖန်တီးရှင် လက်တွေ့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
မေ့မိပြီး ဇွတ်ကျားခဲ့ရတာ။ ငါက ငါတို့မိန်းမလျှာလောက
မှာတော့ သစ္စာဖောက်မကြီးပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့လေ ...”

မယ်ကလည်း မျက်ရည်မခိုင်စွာဖြင့် သော်မကို

တားမြစ်လိုက်ရသည်။

“တော်ပါတော့ဟယ်။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ...

ငါ နားလည်ပါတယ် သော်မ။ တကယ်တော့ ငါ
တို့ဘဝတွေဟာ မေတ္တာတရား အစစ်အမှန်ရရှိဖို့၊ ကိုယ်
ပိုင်မိသားစုကမ္ဘာလေး ရရှိဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ခဲပါ
တယ်ဟယ်။ နင်နဲ့ ငါက အကြောင်းကံလှလို့ ဖျော်စရာ
မိသားစုလည်း ရခဲ့ရတာပါ။ နင် ဇွတ်ကျားထားလည်း
ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး။ နင်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်းလေ။
ငါတို့တွေ အသက်တွေလည်း ကြီးလှပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ
မိသားစုဆိုတာကပဲ အရေးကြီးဆုံးပဲလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဟယ်။ နင်ကတော့ သိပ်ကံကောင်းတယ်
နော်”

“ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်တွေ့ပါပဲဟယ်။ ကျွန်မလည်း ကံကောင်း
တယ် ဆိုပေမယ့် အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိတာပေါ့”

မယ်က ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း သူငယ်
ချင်းကောင်း သော်နဲ့ဆိုတော့ ရင်ထဲက သိမ်းထားတဲ့ ခံစားချက်
လေးတွေ ဖွင့်ချပစ်ရသည်။ သော်လည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်

အဘိုးကြီး ဖြစ်သလို မယ်ကတော့ ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘွားကြီးအဖြစ် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရှိနေကြကာ မဆုံတာကြာပြီဖြစ်လို့ စကားတွေက ဖောင်ဖွဲ့မဆုံး။

“ဟင် ... ဘာအနှောင့်တွေရှိလို့လဲ”

“မြေးတော်မောင်ပေါ့ဟယ်”

“ဟယ် ... မြေးဆိုတော့ ... နင်က”

သော်က ဇွတ်ကျားပြီးမှ ခုံးကဝေးသွားတာကြောင့်

မယ်က မျက်စောင်းတစ်ချက် ကျိတ်ထိုးရင်း ...

“အမယ်လေး ... သော် ... ရှင်ကလည်း ဝေးလိုက်တာဟယ်။ မြေးတော်မောင် ဆိုမှတော့ သမီးကမွေးတာလေ”

“ဪ ... ဟို ... သွားခေါမလေး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ အစစ်မကမွေးတဲ့သား ကျွန်မရဲ့မြေးလေ။ ရှင် သိလားလို့။ ကျွန်မမြေးက မင်းသားမောင်မင်းသခင်လေ။ (.....)ရှုပ်အင်္ကျီ ကြော်ငြာတဲ့ကလေး”

“ဪ ... သိတာပေါ့။ နင်ကတော့ ကံကောင်းပြီးရင်းကောင်းပဲ။ အဲဒီ သွားခေါမရဲ့သားက ချောချောလေးပဲ။ အမယ်လေး ... နင်ကတော့ မင်းသား အဘွားဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဟမ် ... ချောင်းခြားပြီ။ ကျွန်မကသာ ဖြစ်ချင်နေတာ။

အမယ်လေး ... သားက မင်းသားမဖြစ်ချင်။ နောက်ဆုံး ငါလည်း မနိုင်တော့လို့ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် လွှတ်ထားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါတွေ ထားပါတော့။ ရှင်ရော ဇွတ်ကျား ထားတယ်ဆိုတော့ ကျားလက်စနဲ့ ကျားလျားသွားအောင် အစစ်မနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးပြီလား”

“ဟယ် ... မယူပါဘူး။ ငါက ငါ့တူမနဲ့ တူကိုပဲ သားသမီးလို သဘောထားတယ်။ အခုဆို မြေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါ့ဟာ။ ငါက လားရှိုးမှာ ကုန်ကားလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တယ်။ တူလေးကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဆုံးသွားတယ်။ ငါ့တူမကတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ။ တူမကမွေးတဲ့ မြေးသုံးယောက်နဲ့ ငါက လားရှိုး-ပြင်ဦးလွင် ကူးချည်သန်းချည်ပေါ့။ အခုလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ခဏလာတုန်း နင်နဲ့ ဆုံတာပဲ”

မယ်က အင်မတန်မှ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာဖြင့်
သော်နဲ့ စကားတွေ ပွဲနေကြတာဖြစ်သည်။ သော်က အခုလိုကျ
တော့လည်း gentleman ကြီးကိုဖြစ်လို့ ခန့်ချောကြီး။ မယ်က
သော့ရဲ့စီးပွားရေးအကြောင်းတွေကို မေး၊ သော်က မယ့်ရဲ့
အကြောင်းတွေမေးကာ စကားတွေ ပြောရင်းဆိုရင်းက အနာဂတ်
စီမံကိန်းတစ်ခုကို စီစဉ်မိချင်သွားသည်။

၂၆၆

(၁၇)

“ကဲ ... ဘုန်းကြီးပါစေ။ အသက်ရှည်ပါစေ။ စီးပွား
လာဘ်လာဘတွေ ဒီထက်မက ပိုမိုဆိုးတက်ပါစေကွယ်”

မယ်နှင့်သော်က ရင်ထဲက ငြိမ်းချမ်းသောဆန္ဒဖြင့်
ဆုတွေဝေးလျှင် ပိုးဖြူက ကြည်နူးသောအပြုံးဖြင့် ...

“ကျွန်မနဲ့ သားလေးရဲ့ဘဝကို မယ်မယ်က ကယ်တင်ခဲ့
တာပါ။ ဟောဒီက လေးလေးသော်ကလည်း ကျွန်မကို
ကယ်တင်ခဲ့တာပါပဲ”

“ကဲပါအေ ... ဒါတွေ အခုပြောမနေနဲ့တော့။ ကဲ ... သား
သားရော ပိုးဖြူရော အပေါ်မှာ ထိုင်ကြပါ။ မယ်မယ်
ပြောစရာရှိတယ်”

www.burmeseclassic.com

ပိုးဖြူရော သားသားပါ အပေါ်မှာထိုင်ကြပြီးလျှင်
မယ်က စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီက သော့ရဲ့မြေးမလေးနဲ့ သားကို မယ်မယ်က
စီစဉ်ပေးချင်တယ်။ ပိုးဖြူနဲ့သား ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကျွန်မကတော့ ဘာပြောစရာမှ မရှိပါဘူး။ လေးလေးသော်
ရဲ့မြေး ဆိုမှတော့ အထူးပြောနေဖို့ မလိုဘူးပေါ့။ သားက
ရော”

“ဟို”

မောင်မင်းက ပြောဖို့ရာ အင်း ... အဲတွေ ဖြစ်နေ
လျှင် သော်က နားလည်စွာဖြင့် ...

“ဪ ... မယ်ကလည်း၊ သားက ရုတ်တရက်ဆိုတော့
သူ ဘယ်ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ။ စီစဉ်တာကလည်း အလောသုံး
ဆယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မောင်မင်းက ပန်းစိုက်ပျိုးရေး
ကို ဝါသနာပါတယ်မှလား။ သူ လေ့လာချင်ရင် လေ့လာ
ရအောင် နှင့်မြေးလေးကို ငါနဲ့ ထည့်လိုက်လေ။ မြေးမ
လေးနဲ့လည်း ဆုံလို့ရသွားမယ် ...

သူတို့ချင်း အဆင်ပြေမှပဲ တို့လူကြီးတွေက ဆက်
ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအကြံကောင်းတယ်။
ကဲ ... ဒီတော့ သားသားက စိုက်ပျိုးရေးခြံတွေ လေ့လာ
လို့ရအောင် သော်နဲ့ လိုက်သွားလိုက်။ ဘွားမယ်နဲ့ ပိုးဖြူ
က ကားဖြန့်ပြီးရင် လိုက်လာခဲ့မယ်။ တို့တွေ အပူရှောင်
တဲ့အနေနဲ့ ပြင်ဦးလွင်-လားရှိုးဘက်ကို ခွိုကြတာပေါ့အေ။
ဘွားမယ် စကားကို အမြဲနားထောင်တဲ့ မြေးလေး စိတ်
ချမ်းသာရမှာပါ။ လိုက်သာသွား”

မယ်က တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ ပြောနေပေမယ့် မောင်
မင်းကတော့ အပြုံးအရယ်မဲ့ မျက်နှာဖြင့် လူကြီးတွေ ပြောတာကို
သာ နားထောင်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပြင်ဦးလွင်မြို့

(၁၈)

ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို ရောက်သည်ဆိုတာနှင့် သူ့ရဲ့ရင်
ထဲမှာ လွမ်းဆွေးမှုတစ်ခုကို ခံစားရလေ၏။ ခဏလေးတွယ်ငြိ
မိခဲ့သော သံယောဇဉ်လေးဟာ ဒီအချိန်ထိ သူ့ရင်ထဲမှာ နစ်နေ
ဆဲဖြစ်၏။

“မောင်မင်းရေ... ဘိုးတို့ခြံထဲကိုရောက်ရင် မင်းပျော်သွား
မှာကွ။ မြေးမလေးကလည်း မင်းလိုပဲ စိုက်ပျိုးရေးဝါသနာ
ပါတာလေ။ နောက်ပြီး နွားခြံတွေကိုလည်း သူပဲ ဦးစီးနေ
တာလေ။ ရှေ့ဆို ရောက်ပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

မောင်မင်းက ထုံးစံအတိုင်း ဘာကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်

စွာ ဟုတ်ကဲ့သာ လုပ်လိုက်ရသည်။ အဲဒီလိုဖြင့် ကားလေးက ခြံထဲသို့ ဦးတည်လာလျှင် သူက ဒီနေရာလေးကို ပြန်လည်ရောက် ရှိခြင်းအတွက် တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေ၏။

ဟား ... ဒါ ... ဒါဆို ဘိုးသော်ရဲ့ မြေးမက ...။

“အဘိုး ... အဘိုး ... အဘိုးမြေးဆိုတာ ပဲပိုးတီလားဟင်”

“အေး ... မင်းက ငါ့မြေးနာမည်ကို သိတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဘိုး ပြောတော့ ကျွန်တော်နဲ့ပေးစား မယ့် မိန်းကလေးက အိန္ဒြေသော်တာ ဆို”

“အေးလေ ... ပိုးတီရဲ့နာမည်က အိန္ဒြေသော်တာလေ။

နေပါဦး ... နေပါဦး။ မင်းက ငါ့မြေးနဲ့ ဘယ်လိုသိတာ လဲ”

ဘယ်လိုသိတာလဲ။

မောင်မင်းက အဲဒီအခြေစကားအတွက် လောကကြီး ကပေးတဲ့ လက်ဆောင်ဟု သူက မှတ်ယူကာ ဖျော်ရွှင်တက်ကြွ စွာဖြင့် ဘိုးဘိုးကို ပြန်ဖြေလေသည်။

“ပိုးတီက ကျွန်တော့်ရဲ့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူပါ”

“ပိုးတီ ... ပိုးတီ ... ပိုးတီရေ”

ပိုးတီက နွားစာခွက်ထဲ နွားစာထည့်နေတုန်း ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် ပိုးတီက နွားစာပုံးကိုချကာ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ့်ကို ထင်မထားသူကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“ပိုးတီ”

“ရှင် ... ရှင် ... ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းဘိုးဘိုးနဲ့ အတူလိုက်လာတာပါ”

“ဟမ်”

ပိုးတီက အံ့ဩနေတုန်းမှာ သူက ပိုးတီ အနားညီရောက်လာကာ ...

“ကိုယ်တို့ ဖူးစာမှန်လို့ ပြန်ဆုံတာပါ ပိုးတီ။ ဘိုးဘိုးတို့က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို စီစဉ်ပေးတော့မှာလေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မင်းရဲ့အဘိုးနဲ့ ကိုယ့်ဘွားမယ်က သူငယ်ချင်းတွေတဲ့”

ပိုးတီက အံ့ဩလွန်းစွာ ဖြစ်ရပေမယ့် အဲဒီလောက်လေးနဲ့တော့ ပိုးတီက အထူးတလည် ပြောမနေတော့။ ရင်ထဲက အနာရွတ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မပျောက်တဲ့ အမျိုးလေ။

“အဲဒီတော့ ...”

“ကိုယ့်ကို ပိုးတီ စိတ်နာနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကိုယ်က ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ နေနေရတဲ့သူပါ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ် ပိုးတီဘက်က ဘာမှမပြောခဲ့တာဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအဖြစ်ပျက်တွေကြားမှာ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့လို့ပါ ...”

နောက်ပြီး ကိုယ့်ဆီမှာ မင်းကို အဲဒီတုန်းက ပြောဖို့ကျန်ခဲ့တဲ့ စကားရှိခဲ့တယ်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

ပိုးတီက ဟာသစကားလုံးတွေအဖြစ် မဲပြိုးတစ်ချက်ပြိုးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်လား ... ဒီမှာ အဖြစ်အပျက်တွေက ဂယက်ထနေတဲ့အချိန်မှာရင်းမှ အကျုံးဝင်တာ။ တည်ငြိမ်သွားမှတော့ဘာမှ မထူးတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ပိုးတီကို ရှေ့သို့ဆက်သွားလိုက်လျှင် သူက ပိုးတီလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လျှင် နွားစာတွေ နယ်ထားတဲ့ လက်အိတ်က မဈာန်ရသေးတာမို့ ပိုးတီရဲ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ အဲဒီလက်အိတ်ကိုသာ လှမ်းကိုင်မိသွားသည်။ ဟင် ... အဲဒီအချေမင်းသား မျက်နှာက တွန့်ခနဲ ဖြစ်ထွန်းလေ၏။

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ မင်းကို မလွှတ်ပေးတော့ဘူး ပိုးတီ။ ကိုယ်က မင်းကိုချစ်လို့ ဒီသဘာဝတရားတွေကို ချစ်တတ်သွားခဲ့တာပါ။ အဲဒီတော့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်သေးရင် နေပါ။ ကြိုးစားခွင့်တော့ ပေးမယ်မှလားဟင်”

အို ...။ ပိုးတီ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အချေတစ်ယောက်ကို ပိုးတီက သူချေနေတဲ့ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ အချိန်ကတည်းက ချေလို့ နေလို့ ချစ်ခဲ့တာမှလား။

အခုချက်ချင်းကြီးကျတော့ ပိုးတီက ရိုးလ်ကျတာပေါ့။ ဒီတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ယူကာ အချေဒီဇိုင်း ပြန်ဖမ်း၍ ...

“ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပဲ။ ပိုးတီက စိတ်မဝင်စားဘူးခင်”

ပိုးတီရဲ့ ပြောတဲ့ပုံစံနှင့် ခေါ်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ပုံစံကို သူက အပြုံးနုနုဖြင့် ကျေနပ်သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ရပါတယ်ကွာ။ ဒီတစ်ခါ ပိုးတီ အလှည့်ပဲ။ ကြိုက်သလောက်ချေ။ ကိုယ်ကတော့ ချေလည်း ချစ်မှာပဲ ... ဟဲ့ဟဲ့”

ပိုးတီက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း ထွက်လာခဲ့
လိုက်သည်။ မင်းသားက အနောက်က ပြေးလိုက်လာ၏။ အဲဒီ
လောက် ဆိုရင်တော့ ပိုးတီရဲ့ ရာသီဥတုဟာ သာယာလာပြီဆို
တာ ပရိသတ်ကြီး နားလည်ပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စွာ။ ။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မယ်မင်းဘုံ

25.11.14

6:29 P.M

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်

မယ်မင်းဘုံ

အမှတ်-၃၉(မြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊

သို့ လိပ်စု၍ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"